N Nr. 1

Signal

Universitetsbiblioteket i Tromsø

SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIERTE ZEITUNG“ · 1. JANUARNUMMER 1941

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Elsaß-Lothringen 25 Pf. / Finnland mk. 4.50 / Frankrike fr. 4.— / Hellas drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Luxemburg 25 Pf. / Nederland 20 cents / Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 12.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

Jul et sted i nærheten av England

Agfa

FOTO

produkter over hele verden!

Agfa film og plater
Isochrom · Isopan · Isopan ISS

Agfa papir
Lupex · Brovira · Portriga

Agfa apparater
Billy · Karat · Isolette

Agfa Karator

Agfa Amatör-Kino-optagere og fremvisere

Agfa kino-film

Agfa repro-film og plater

Agfa farvefilm

Agfa fremkallere hjelpemidler og filtere

Agfa foto-tilbehör

Agfa foto-mörkerumsutstyr

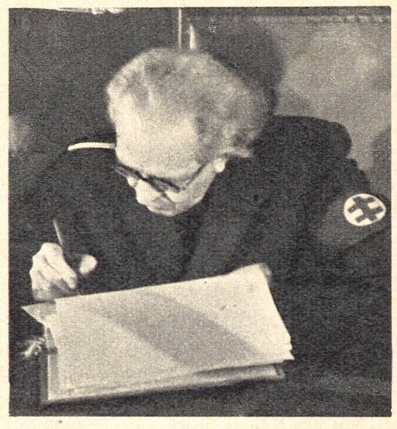
COPYRIGHT 1941 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

Berlin-pakten

Føler Ungarn sig truet av Haiti? Tror Slovakia på muligheten av en krig mot De Forente Stater, og regner Romania med en invasjon i Europa av Paraguays armé?

Med slik billig spydighet forsøkte de britiske agitatorer å bringe offentligheten bort fra den kjensgjerning at den politiske idé som ligger til grunn for tremaktspakten mellem Tyskland, Italia og Japan utstråler en voksende tiltrekningskraft. Da kommentatorene i London ikke lenger kunde unngå å ta stilling til tre sydøsteuropeiske staters tilslutning til Berlin-pakten, fant de for godt å trekke dens militære klausuler frem i forgrunnen. Man vilde dermed skape det inntrykk at underskriftene fra tre mindre land, særlig i betraktning av deres geografiske beliggenhet, ikke brakte med sig noen virksom forandring i styrkeforholdet. Man skydde ikke den blamasje å komme med slike påstander efterat englenderne selv like for hadde pralt med at en eller annen emigrantgeneral uten armé nu hørte til deres forbundne Hvem i Europa vilde ellers sette noe på Englands kort? På Kontinentet finner England ikke mer noen partner for et militært forbund som kunde ha en alvorlig mening. Fra den mørke bakgrunn, på hvilken også dette tegn på britisk tilbakegang tegner sig,

Romanias statsleder, general Antonescu og den slovakiske ministerpresid. prof. dr. Tuka ved undertegnelsen av protokollen angående Romanias og Slovakias tilslutning til tremaktspakten

fremtrer dobbelt sterkt den markante bygning av nye vennskaper. Aksen Berlin—Roma og dens forbund med Japan danner midtpunktet. Gjennem denne pakt overtar de forbundne „forpliktelsen til å understøtte hverandre gjensidig med alle politiske, økonomiske og militære midler ifall en av avtalens parter blir angrepet av en makt som for tiden ikke er innviklet i den europeiske krig eller i den kinesisk-japanske krig."

Den pakt, som nu også regjeringene i Budapest, Bukarest og Pressburg har sluttet sig til, har altså helt igjennem karakteren av et millitært forsvarsforbund, hvis partnere under bestemte omstendigheter kan bli opfordret til å opfylle sin forbundsplikt av en av de undertegnede makter. Man vil overalt i verden gjøre vel i å ta denne kjensgjerning helt alvorlig.

Men Berlin-pakten er samtidig også noe mere: den er også et forbund for freden som skal komme. Den er en plattform, på hvilken de makter samler sig som vil ta aktiv del i oprettelsen og sikringen av en ny ordning.

Denne nyordning er et særlig skremmebillede for englenderne og alle som ifølge sin natur og historie har interesse i opretholdelsen av distanserte og foreldete forhold. Således forsøkte de — og man kan ikke forundre sig over det — å klamre sig til det håp, at Russland som stormakten mellem Tyskland og Japan vilde gjøre motstand mot en virkeliggjørelse av paktens idé. At også dette håp var omsonst, hadde i mellemtiden den sovjetrussiske regjeringssjefs besøk i Berlin, som fant sted umiddelbart før undertegnelsen av de tre nye tiltredelsesprotokoller, tydelig vist.

Det blir intet annet til overs enn erkjennelsen av den kjensgjerning at nettop det sydøstlige Europa, som i særlig grad var blitt gjenstand for fremmede makters intriger, tar stilling mot England. De utenlandske iakttagere har også i denne forbindelse notert sig den bulgarske konges besøk hos der Führer og de noterer ikke mindre opmerksomt de stemninger i Jugoslavia som tar sikte på opretholdelsen av nøitraliteten. Midt i den store forandring som verden for tiden oplever, danner Berlin-pakten krystalliseringspunktet i Europas kommende ordning.

Signal

Vårt titelbillede viser:

U-båt på langfart. I Atlanterhavet? I Bristol-kanalen? Ved Orknøiene? I hvert fall — på vakt mot fienden! Tysk jul utfolder hele sin magiske virkning i det trangeste skibsrum med lysglans, rundskål og sang. En time utvungen glede blir til symbol på et urokkelig kameratskap

Vinteren 1940. I vestvollens forterreng beveger en speiderpatrulje sig mot de franske stillinger. Skritt for skritt, ofte stående lydløs i flere minutter, når et skudd bryter skogens stillhet. Kanskje er fienden bare få meter borte — kanskje venter han bare på det øieblikk som synes ham gunstig nok til å våge et fremstøt. Denne uhyre spenning, hvor timer synes som minutter og minutter som timer, har PK-mannen på en uforlignelig måte foreviget i dette billede

Hylene flammer, kvelende røk, hvinende kuler og suset av granatene i luften — urok kelig står den tyske krigsreporter bak sitt kamera for å sikre sitt land, verden og de kommende generasjoner et billeddokument fra de store begivenheter

PK. Boettger

Soldaten med kameraet

Propagandakompanienes uforglemmelige billeddokumenter

Alle tyske krigsbilleder som kommer i avisene og i de illustrerte tidsskrifter i inn- og utland er optatt av soldater: av propagandakompanienes fotografer. Hvis man blader opmerksomt gjennem en samling av disse billeder, og forsøker å se bak de rent ytre hendelser og begivenheter, inn mot selve billedets ånd — da føler man at de ikke kan være anderledes: disse billedene kan bare være optatt av soldater.

Der finnes det ingen opstilte scener. Disse billeder er virkelig blitt til foran fienden, der hvor det blir kjempet, der hvor enhver — også fotografen — må stå sin mann med våpen i hånd. Den som har forståelse av den ånd som besjeler og gjennemgløder der Führers forsvarsmakt, han vet at det vilde være å forsynde sig mot denne ånd å sende fotograferende sivilpersoner med de kjempende tropper. Den tyske soldat er beskjeden og stille. Han snakker ikke gjerne om sig selv og sin dåd, og han vilde også vegre sig hvis man vilde gjøre hans kamp, hans offervillige innsats, hans kameratslige hjelpsomhet eller til og med hans død til gjenstand for sensasjonslystne reportasjer.

Se på billedet hvor den tyske soldat midt i gatekampen går langsommere fremover — hvor nølende han går forbi sin døde motstander. Man kan ikke se soldatens ansikt, men hele hans holdning røber tydelig hans tanker: „Du eller jeg?" . . . Denne gangen — du!" . . .

Kan man tenke sig at en hvilken som helst reporter med reiselue og støvfrakk har tatt disse fotografier efter opdrag av et eller annet billedagentur? . . .

Kan mann tenke sig at en sivilperson vilde våge å stille sig op og ta fotografier av flyvere og av panserjegere som forsiktig bringer den sårete fiende til forbindingsplassen?

Et annet billede: den tyske fallskjermjeger foran sin døde kamerat! Har noen annen enn en kamerat, en venn, rett til å ta et billede av denne stumme mandige sorg?

Det er ikke den store fare, under hvilken en optagelse fand sted, som er det avgjørende for fotoets verdi. Det som gjør våre propagandakompani (PK) — menns billeder så verdifulle er den ånd som besjeler disse billeder. Bare en som selv har stått overfor døden, har ervervet sig retten til å fortelle om kamper og mandig død. Å avsløre den tyske soldats sjel i billeder, det må kun være en eneste tillatt, nemlig: kameraten!

H. K.-M.

„Ich hatt' einen Kameraden . . ." Ved siden av en fiendtlig flyplass' startfelt ligger en tysk fallskjermjeger, som blev truffet av en dødelig kule i det øieblikk da han berørte jorden. Han har ikke mer oplevet sitt unge våpens triumf, slik som hans kamerat, som i stille andakt står foran ham. Men billedet av hans offerdød beveger millioner

PK. Platzek †

Et sted i Nordsjøen. Et britisk krigsskib er blitt truffet og synker. Og nu anstrenger de tyske marinesoldater sig for å redde englenderne som driver omkring i vannet. Fienden er blitt til mennesker i nød, som man vil yde all tenkelig hjelp. Slike billeder motbeviser for alle tider baktalelsen av tysk soldaterære

PK. Lange

Narvik . . . De ennu korte polardagers grålysning blir mørkere ved røken av brennende hus og fartøi. Timevis har britiske skibskanoner holdt fjorden under voldsom ild. Men allikevel våger ikke englenderen å trenge inn i fjorden for å ta op kampen med de tallmessig underlegne tyske destroyere. Stemningen på en dag, der med berømmelse står skrevet i den tyske krigsmarines historie, er levendegjortt dette fotografi, som er tatt av en PK-Mann PK. Moettger

Et billede fullt av åndeløs spenning: tyske infanteri-fortropper trenger inn i den franske landsby Ch. for å sikre den. Ennu treffer noen rikosjetter brolegningen, i sidegatene knatrer maskingeværer og håndgranater detonerer. Nettop lød et geværskudd, — og en poilu som var i begrep med å legge an bryter sammen. Soldatene iler videre, og snart er landsbyen på tyske hender PK. Borchert

For få timer siden er tyske infanteri-tropper gått frem over Aisne på gummibåt-broer, som pionérene bygget under voldsom beskytning. Nu iler ammunisjons-bærerne over den gyngende vei: en del av den bakerste front blir på en anskuelig måte gjort synlig
PK. Kohnen

Såret . . . fanget. Denne poilu's ansiktsuttrykk er fortrukket av smerte og utmattelse mens han — støttet av de menn, som nettop stod i kampen mot ham — blir ført til lægebehandlingen. En liten episode blant de store tildragelser som belyser den rent menneskelige side, og som PK-mannen på en gripende måte har festet på filmen
PK. Boecker

I det ødelagte Troyes. I vild uorden henger ledningene ned på brolegningen. Juni-solen brenner i byen; i lange rekker farer motorsyklistene avsted gjennem kaoset, efter den flyktende fiende som ikke må komme til ro. Liv og død, bevegelse og urørlighet avløser hinannen uten overgang — rystende kontraster, hvori krigen åpenbarer sitt ansikt PK. Zschäckel

I neste nummer bringer „Signal" flere uforglemmelige billeddokumenter av tyske propagandakompani (PK)-fotografer

Fra en

panser-divisjons kamper

En militær rapport

Cherbourg er falt!

Ved daggry den 5. juni 1940 tiltvinger panserdivisjonen sig på to steder overgangen over elven Somme og dens myrlendte bredder og skaffer sig raskt et 3 km dypt brohode på den sydlige bredd, idet den, til tross for fiendtlig artilleri- og mitraljøsebeskytning i flanken fra vest og øst, nedkjemper tallrike fiendtlige mitraljøsereder. Deler av divisjonen blir inntil kl. 15 trukket efter på den sydlige bredd.

Brohodestillingens venstre fløi møter megen motstand fra et mitraljøserede, som blir seigt forsvart av sorte franskmenn. Deler av divisjonen blir her satt inn for å foreta en oprydning, som først blir tilendebrakt om kvelden. I mellemtiden er divisjonens egentlige hovedstyrke opstillet ved brohodet til angrep mot syd. Under et eksemplarisk samarbeid av alle våpenarter blir de sterkt befestede fiendtlige stillinger omkring Le Quesnoy gjennembrutt og de dominerende høider om Montagne-Fayel, tross fiendtlige panservogners og artilleris motverge, til slutt tatt med storm. Efter at divisjonens tilbakeblevne deler igjen hadde sluttet sig til den, rykker den atter frem og tar allerede samme aften egnen om Camps en Amienois, hvor våre panservogner i kamp med tallrike fiendtlige panservogner atter gikk seirrik ut av kampen. Den sterke fiende, som står både øst og vest for oss, blir i løpet av ildgivning om aftenen slått på flukt. Divisjonen innretter sitt forsvar for natten i egnen syd for Somme og renser de erobrede skogstykker og småsteder for restene av de splittede franske tropper.

Tusenvis av fanger, deriblant mange sorte franskmenn, tallrike franske batterier, bl. a. et 15 cm batteri og mange franske panservernkanoner falt i divisjonens hender. Våre egne tap var forholdsvis små.

Tross sterke fiendtlige panserkrefter, som stadig går til motangrep mot vår front og flanke og til tross for fiendtlig motstand i skogene og i landsbyene, tilkjemper divisjonen sig den følgende dag veien inn i det område som denne dag skulde besettes. Der blir tatt adskillige fanger, dessuten lider fienden svære tap og mister tallrike kampvogner og noen fly.

Divisjonen rykker videre frem, inndelt i dype formasjoner, og denne raske fremtrengen langs landsbyene og gjennem bebyggete terreng overrasker fienden fullstendig, overalt blir der tatt fanger og meget stort bytte innbrakt, herunder tungt artilleri og feltkanoner. Særlig gode resultater opnår kompaniet ved storveien om skogen ved Saumont, hvor de fiendtlige kolonner, som kommer fra nord og syd, blir tatt tilfange, deriblant fiendtlige panservogner og over 1000 fanger. De egne tap er fremdeles små.

Tallrike engelske og franske tropper befinner sig ennu i området mellem våre divisjoner.

Angrepet begynner kl. 10.30. Ved den videre fremrykning overtar divisjonskommandøren selv ledelsen av fortroppen. Tross angrep av fiendtlige jagere, hvorav en blir nedskutt, nærmer fortroppen sig raskt Andelle-avsnittet ved Sigy, her sammenstøt med engelske tropper, hvem det lykkes å sprenge broen. Hurtigste innsats av panservogner og et lett felthaubits-batteri muliggjør angrepet over avsnittet sønnenfor Sigy mot fienden på høidene om La Chapelle. Det lykkes noen panservogner å sette over ved et vadested

Fortsettes side 20

Den annen side

Ved siden av rapporten „Fra en panserdivisjons kamper" offentliggjør vi breve, dagbokblad og utsagn av fanger og sivile fra denne divisjons kampområde

Utdrag av et ikke avsendt brev fra løitnant Marcel P. til hans svoger i Paris.

"Vi har ikke lenger noe tidsbegrep. Jeg tror det er den 8. juni idag, men det kan godt være at det er den 9. eller 10. Vårt luftvernbatteri står i nærheten av St. A. Følelsen av at englenderne er i nærheten av oss, fyller oss med tillit. Det er vanskelig å forestille sig, at vi befinner oss i krig. Jeg ligger i veigrøften, med ryggen lent mot skråningen og skriver til dig. Hvorledes har dere det alle sammen? I tankene ser jeg dere sitte omkring bordet. Vil vesle Pierre ikke spise suppen sin igjen? Gi ham bare en smekk over fingrene fra mig, jeg har jo stått fadder til ham.

En bille kryper nettop over hånden min. Den har et grønt panser, ser så vakker ut og aner ikke at jeg kunde drepe den med et trykk av neglen på tommelfingeren. Du ser, jeg har god tid til å tenke på all slags tøv.

Solen er gått nesten helt ned og det er dårlig med lys til å skrive. Natten vil nok bli rolig tenker jeg, og imorgen forteller jeg dig mer — — —"

Utsagn av soldat Etienne M. fra samme batteri:

Jeg var nettop på vakt og sto ved veien. Det kunde vel allerede være litt over midnatt. Da kom det noen panservogner — jeg trodde det var englendere — og da det alltid pleier å være offiserer blant dem, presenterte jeg gevær. Ti minutter senere — det kan også godt ha vært et kvarter — blev vi beskutt. I samme øjeblikk som jeg hørte at min løitnant ga en befaling, sto allerede tyskerne like foran mig. Det var helt mørkt, og vi overga oss alle sammen.

Utdrag av en fransk offisers dagboknotater, funnet ved et erobret støttepunkt:

7. juni

Svære engelske panservogner har sluttet sig til oss. På en av dem står det skrevet med kritt: Un cadeau de Churchill (en gave fra Churchill). Folkene er hittil i godt humør. Vi har forskanset oss i en landsby og befestet noen hus ganske sterkt.

Vi skal nok vite å møte et angrep, såfremt det snart kommer. Men fremdeles er alt rolig. Denne stilling, som er skjult i det sommerlige grønne, vil tyskerne ikke kunne innta så lett. Mens jeg skriver dette, er jeg omgitt av

Fortsettes side 20

Liktorknippet flyver over England

Siden den 26. september 1940 deltar eskadrer fra det italienske luftvåpen i gjengjeldelsesangrepene mot den britiske øi. Det italienske luftkorps ved Kanalen blir ledet av general Rino Corso Fougier, en offiser (født på Korsika) som utmerket sig under det spanske feltog. „Storkene" — slik blir de italienske bombefly kalt, føres av piloter med kamperfaringer fra Abessinia, Spania og Albania. Det italienske luftvåpens kampområde strekker sig nu fra Kenya, Palestina og Gibraltar til Skottland, fra Det røde hav og Middelhavet til Atlanterhavet. *P. K. Hans Liska*

En kruttstråle skyter ut av mundingen

Alarm i et kystbatteri: Alle kanonrør rettes ut mot sjøen og med øieblikkets hurtighet senker der sig en ildhagl over fienden, som under rekognosering kom for nær kysten

Ved Kanalen

Sensasjon i kanalhavnen:
Kapteinløitnant Prien atter en gang på land

Den 32-årige offiser blev plutselig berømt. Den 14. oktober 1939 brøt han gjennem sperrene ved Scapa Flow og, midt i den britiske krigshavn, skjøt han her slagskibet Royal Oak isenk. Alle hans tokter mot fienden brakte nye store resultater. Med en senket tonnasje på 66000 br. reg. tonn nådde han rekorden for det beste resultat av et tokt mot fienden, som hittil var blitt meldt av en kommandant på en undervannsbåt i handelskrigen mot England. Den 21. oktober inneholdt den tyske forsvarsmakts beretning opgave over det samlede antall tonn, som var senket av „helten fra Scapa Flow": 202000 br. reg. tonn fiendtling tonnasje. Som den første offiser i krigsmarinen blev kapteinløitnant Prien av der Führer på denne dag utmerket med ekeløvet til ridderkorset

Farvefotos: PK. Bayer

Vi redder tre tyske flyvere

AV

KAPTEINLØITNANT PRIEN

I det følgende offentliggjør vi en beretning, skrevet av den mest bekjente u-båtkommandant, Günther Prien. Kapteinløitnant Prien skriver om en enkel tildragelse fra disse reiser, som er så rike på oplevelser og gode resultater. Beretningen ånder av den unge u-båtkommandants friskhet og ubekymrethet.

Klokken to om natten. Jeg ligger i min køie i urolig halvsøvn. I radiorummet like overfor lyder det tyyt tyyt fra morseapparatet. Tett innpå mitt øre, bare skilt ved et tynt forheng. Det er litt trangt i båten.

Steinhagen melder: „Herr kapteinløitnant, radiotelegram til alle båter: tysk fly nødlandet i den midtre del av Nordsjøen!" Derpå nøiaktig posisjonsangivelse.

Jeg farer ut av køien, et grep efter luen og over til centralen. Et hurtig blikk på kartet. Det angitte sted ligger like ved vår rute.

Jeg stiger op i tårnet. Det vakthavende mannskap på broen står der småfrysende i sine frakker. Det er gjennemtrengende koldt i disse første morgentimer.

Jeg gir vaktmannskapet en kort anvisning: „Hold skarp utkik efter et nødlandet fly!" Så går jeg ned i centralen igjen, angir den nye kurs og gir ordre om å bli vekket tidlig kl. 7, hvis det ikke skulde hende noe før.

Kl. 7 om morgenen tenner Roth lyset over mig og sier høit: "Klokken er syv, herr kapteinløitnant."

Da jeg kommer op på broen, driver morgentåken i tynne skyer over vannet. Vaktmannskapet har ikke sett noe til flyverne. Det er ellers heller ikke noe nytt å melde.

Det var fatalt. Den angitte posisjon har vi alt passert. De stakkars fyrene driver nu hjelpeløse omkring på havet.

Hensunken i tanker går jeg ned i messen igjen. Annen vaktoffiser, sitter allerede ved bordet og fortærer sin frokost. Hilsen. Vi sitter like overfor hverandre, tett ved oss skap og køier. Han forteller et eller annet. Jeg hører bare halvt efter. Mine tanker er stadig hos flyverne som driver omkring et eller annet sted derute. Vi må finne dem, vi må.

Det er som en innskytelse: Jeg springer op, løper de par skritt til centralen og roper: „Til broen: hårdt babord, ny kurs, 215 grad!" Jeg vender tilbake til bordet. Annen vaktoffiser ser hen på mig fra siden, men sier ingen ting. Så står han op og går op i tårnet. Hans vakt begynner. Jeg tygget videre på mitt brød.

Plutselig melding fra broen: „Til kommandanten, en stjerne forut!"

Jeg klatrer op i tårnet.

Vaktoffiseren peker forut i tåken: "Der var det . . . et hvitt lys!" Vi holder like mot stedet. En rund, mørk ting driver på bølgene — en drivende mine. Vi styrer rundt den, og like foran oss dukker det så op

Kapteinløitnant Günther Prien

et grått legeme som beveger sig langsomt mot oss. En gummibåt med menn ombord. Tre menn i båten. Det er flyverne.

Et par mann av besetningen står klar på bakken for å passe på flyverne. Folkene er så ophissede og glade som aldri før ved noe foretagende.

„Hallo gutter", roper båtsmann Meier med sin lyse trompetstemme, „jeg tenker dere er glade!"

Et rop ute fra båten til svar. To menn reiser sig op i båten, svinger med armene, river flyverhjelmene av hodet, svinger dem i luften og roper ustanselig.

Vi manøvrerer hen til dem. Flyverne ror ikke mer; av glede glemmer de nesten å gripe tauet, vi kaster til dem. Nu er vi tett innpå dem. Et dusin hender griper til og hjelper dem ombord. Først blir en såret løftet over.

„Hvor er Deres fly?" spør jeg.

„Flyet er vekk", svarer en av flyverne, en kommandersersjant.

„Mangler noen av Deres folk?"

„Ja, kommandanten."

„Hvorfor?"

„Han er død."

„Begge maskiner full fart forover!" kommanderer jeg. Vi må forsvinne fort, for stjernen som flyverne skjøt, kan også ha lyst for andre.

Den sårede hjelpes ned gjennem tårnluken. Det er en ganske ung mann. Han ser blek og temmelig utmattet ut.

Derpå melder de to andre sig. Kommandersersjant Klare og fanejunker Lippert. Lippert slår helene sammen og melder: „En gummibåt med tre flyvere ombord." Begge snakker et uforfalsket saksisk. Jeg sender dem ned i båten og følger dem noen minutter senere.

Nedenunder hersker et stort virvar. Den sårede ligger på en køie. Fem mann strever med å klæ av ham. De to andre sitter på køien, tett omringet av mine menn. De blir bestormet med spørsmål, og alle byr dem te, sjokolade og cigaretter.

Jeg tror ikke mine egne ører da jeg hører, kokken Walz, si:

„Skal jeg steke Dem et par speilegg, herr fanejunker?" Ellers sitter han på sine egg som en høne på redet og hakker efter enhver som våger å ytre ønsket om å få et egg. Da jeg trer nærmere, retter den sårede sig op fra sitt leie og forsøker å innta holdning. Jeg vinker av, så undersøker jeg hans sår. Han har et streifskudd på skulderen og et skudd gjennem leggen. Det er åpenbart skudd som er gått glatt igjennem uten komplikasjoner.

Mens jeg undersøker hans sår, lar jeg ham fortelle, også for å avlede hans tanker.

„Midt over bekken", begynner han, „traff vi på en englender, en Bristol-Blenheim. Han angrep oss og beskjøt oss med sine maskingevær og kanonen.

Vi besvarte ilden. Med engang ropte mekanikeren: „Vi må nødlande! Treffer i kjøleren!"

Englenderen hadde snudd og suste nu like mot oss igjen. Vår kommandant krøp ut i Mg-rummet for å besvare ilden. Plutselig blev vindruten foran blodrød. "Jeg kan ikke se mer!" skrek vår fly-fører, og da var vi også allerede nede.

Vi var alle helskinnet, bare vår kommandant var død. Han hadde fått en kule gjennem hodet.

Vi trakk ham inn i flyet og imens kretset englenderen uavbrutt over oss som en høk. Han skjøt straks, hvis en lot sig se. Således fikk jeg også mine to treffere her.

Til slutt skjøv vi vår døde kommandant ut på bæreplanet og gjorde gummibåten klar. Da endelig holdt han op med å skyte, den hund!

Vi var i besittelse av et lommekompass og begynte å ro. Stadig mot øst. Englenderen fløi ennu en stund over båten vår, og så kom et fly til og suste også tett over oss. De skjøt ikke mer, men de gjorde heller ingen foranstaltninger for å redde oss.

Vi rodde hele dagen og hele natten og ennu en natt, i førti timer. Vi avløste hverandre stadig. En time roing, en time styring, en time søvn. Med søvnen var det riktignok ikke rart. Fra tid til annen skjøt vi med vår lyspistol . . . og så fikk vi øie på u-båten. Først trodde vi det var en englender. Men så hørte vi at det blev snakket tysk, og da følte vi det som i en rus. Vi var nesten gale av glede." Han tier utmattet, og jeg er ferdig med å forbinde ham.

„Nuja, nu er det bra", sier jeg. „Nu spiser De litt og så sover De ordentlig ut."

Alle tre får mat og forsvinner i køiene. Jeg sender imidlertid avgårde et radiotelegram: „Flyverne reddet. Marsjruten fortsettes"

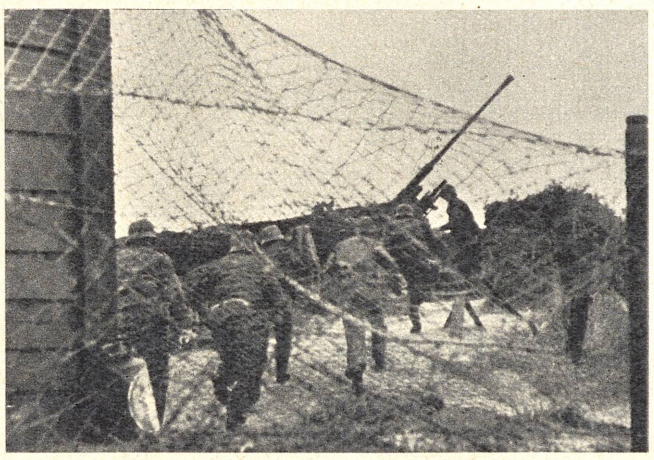
Først neste morgen ser jeg mine gjester igjen. De to friske står og stirrer lengselsfullt mot det lille runde stykke himmel som man ser oppe gjennem tårnluken. De forekommer mig som fugl i bur. Til slutt lar jeg dem ta en del av vakten på broen forat de i det minste av og til kan komme ut i frisk luft.

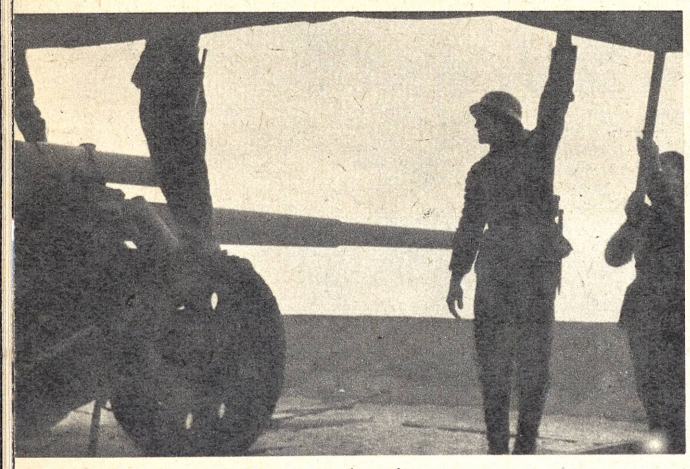
For fem minutter siden spilte de fotball: marineartilleriet mot luftvernet. Så kom alarmen. Nu går det i en fei inn i barakkene

Soldatene har kledd sig om, springer på syklene og suser flott avgårde. Deres mål er kysten

Marineartilleristene er i mellomtiden ankommet til sine kanoner

Marineartilleristene tar bort kamuflasjen. Også deres skyts spiller med

I klippene lurer det nu maskingeværer og karabiner. Så kommer det store øieblikk og alle springer op . . .

Hvem vet, hjem?

Hvis man for 8 dager siden hadde spurt mig hvad jeg forestillet mig som det herligste ved en ubåttur, vilde jeg ha svart: „hjemkomsten"! Nu vet jeg at dette svar vilde være barnslig. Jeg er blitt belært i de siste 8 dager. En ubåt er mest utsatt for fare ved innseilingen til en havn og ved utfarten.

Dermed skal det ikke være sagt noe imot den vidunderlige følelse ved å vende hjem. Hvad kan vel være deiligere her i verden enn de følelser et seierrikt ubåt-mannskap nærer, når det fortøier sin båt ved piren. Oppe på bryggen står alle de tjenestfri kamerater og den eldste av dem roper ut over vannet: „Et tre ganger tre hurra for våre tapre kamerater!" Hurraropene runger ut over vannet og forener ubåtens menn i broderlig sympati. Hvad kan vel sammenlignes med et slikt øieblikk?

En ubåt vender ikke hjem, før den har opfylt sin opgave og det er når den siste torpedo er blitt avskutt. Dette vet naturligvis motstanderen også og derfor legger han sine egne ubåter foran innløpet til havnen. Her venter han på sitt bytte. Det er hans gode rett såfremt man overlater ham denne rett. Omvendt regner han med den utseilende ubåts sorgløshet.

Den italienske hærberetning, som for noen tid siden skildret en trefning på havet mellem en engelsk og en italiensk ubåt, beviser, hvor vanskelig det er å stille en ubåt op til åpen kamp der ute. Derfor er det, psykisk sett, motstanderens største chance, i havneinnløpet å lure på fienden, som har skutt bort sine torpedoer.

I ubåt-havnene må besetningene der regne med fiendtlige overfall på ubåter, som vender hjem. Det er deres daglige opgave å avverge eller umuliggjøre disse overfall.

★

Det er nesten utrolig, hvor mange hender, hvor mange dagsverk og hvor mange hjerner det trenges til på land for å forberede en ubåts utreise og hjemkomst. Ja, hjemkomsten! Bare dette ord er problematisk. Den tyske front strekker sig fra Narvik til

. . . og svinger med stålhjelmen: en tysk u-båt er dukket op til befalte tid og sted

Hvem jeg bringer med

Beretning fra et tysk ubåt-støttepunkt

Av PK Kiaulehn

Pyrenéene. Vender altså en ubåt hjem, er det bare en sjelden gang at den løper inn i en tysk havn. „Hjemkomsten" foregår for det meste i fremmed land.

I fremmed land, langt inne i provinsen, sitter også ubåtenes befalhavende. Han holder til i en stille og fornem sidegate i dette fremmede land. Like så lydløst som det gule løv her faller ned fra trærne, triller også barnepikene barnevognene over mosaikkbrolegningen. Fjernt fra enhver profani står villaene langt bakom trærne og i en av disse villaer bor også ubåtenes befalhavende. Det er ikke noe ved denne gammeldagse villas fasong som tyder på at den er forsynt med det ypperligste radiotelegrafiske anlegg. Hvem av de spaserende i denne gaten aner noe om at ubåtkrigen mot England ledes fra dette hus, ja at alle informasjoner kommer sammen her som våre rekognoseringsfly og forpostbåter opsnapper. Den spaserende går her stille forbi, nyter gatens fred og aner ikke at de radiotelegrafiske bølger i samme sekund gjennem eteren sender en ordre ut på havet.

Ubåten selv må være sparsom med sine radiotelegrammer, for ethvert lengere telegram kan hjelpe fienden til å ta peilinger som kan røpe ubåtens posisjon. En dag melder så ubåtens kommandant: „Ordren utført. Ber om å bli ledsaget inn i en havn!" Fra villaen kommer så følgende svar: „Gå til posisjon P. X. Y. breddegrad, lengdegrad. Dukk op klokken 14.15."

Og så begynner arbeidet, som min kamerat, fotografen, og jeg de siste 8 dager har deltatt i. Vi hentet ubåter i havnene og vi ledsaget dem ut igjen. Vårt vesentligste arbeid var å gjøre jakt på fiendtlige ubåter!

I denne ubåthavns eiendommelige verden kommer alt så plutselig på. I all hemmelighet rykker tingene uventet inn på dig. Man skulde jo tro at der måtte være ubåter i en ubåthavn, men det er ingen å se. Der ligger alle slags skib, men ingen u-båter. Fisk blir der bortauksjonert og skib satt i stand, der kjører tog og biler foruroligende hurtig hen til hinannen og mellem dem står sminkede arbeidersker, fiskepakkersker fra sardinbransjen, fiskere i gule fløielsbukser, og gamle koner i festlige, nesten spanske, sorte klededrakter går alvorlig forbi. Det er alt som man kan se i en sydlandsk havn, men ingen ubåter.

Og da — når du har fått mer øvelse til å iaktta — ser du dem allikevel plutselig, gjenkjenner dem under deres kamuflasjenett og i deres skulesteder, og så står du og glor til en sivilperson berører dig svakt og sier: „Gå videre, det er ikke bra at. De blir stående her." Den slags herrer bør man helst straks vise sine papirer. Det er herrene fra kriminalpolitiet. „Deres papir er iorden, De kan bli her."

★

Spørsmål til flotiljesjefen: „Når kommer en ubåt?" Sjefen sitter i en moderne kontorbygning og hvis han ikke bar uniform, vilde man tro at det var en meget optatt reder. Han telefonerer hele dagen og hvis han ikke telefonerer, farer han omkring i bil. Han har å stelle med flere skib enn en middelsstor reder. Ofte dukker de op helt uventet, det vil si, flotiljesjefen får først 6 timer i forveien vite at et eller to eller også flere av hans skib vender hjem. For det meste er det foretagender som må ordnes i en fart. Han må garantere skibenes sikre innseiling, han må skaffe losji til besetningene, han må sørge for ny utrustning av våpen og levnetsmidler, han må bringe skibene i dokk, for de må jo overhales efter hver reise, videre må han sørge for at de syke ombord blir helbredet, at de som er sunne og friske får underholdning, at de kan få besøke kinoer og adspredelser, og ovenikjøpet må han passe på at fienden ikke overfaller havnen, at det ikke er noen spioner der og endelig at skibene forlater havnen i god behold.

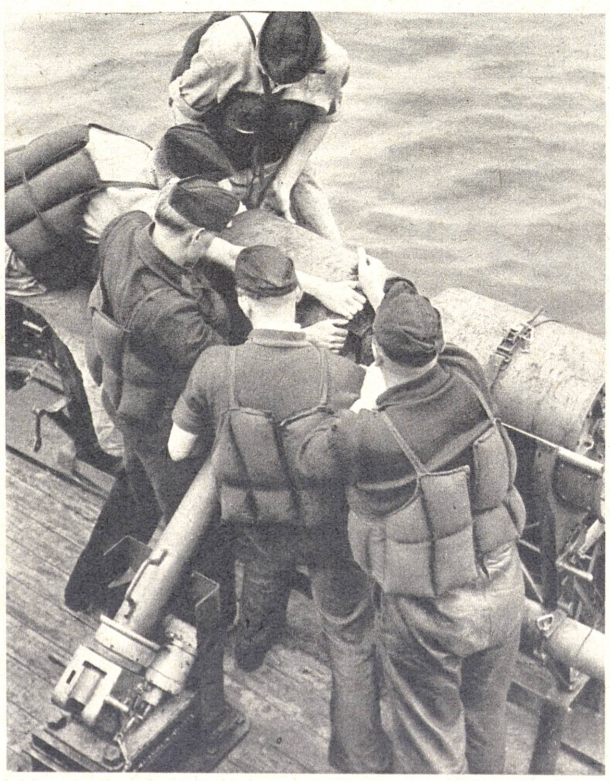
På mitt spørsmål om når en ubåt kommer hjem, ser han opgitt på mig og som vekket op av en dyp distraksjon sier han høit. „Gå ombord på „Lucy" klokken 9 imorgen." En håndbevegelse, jeg kan gå, og blir så stående ute i korridoren til adjutanten

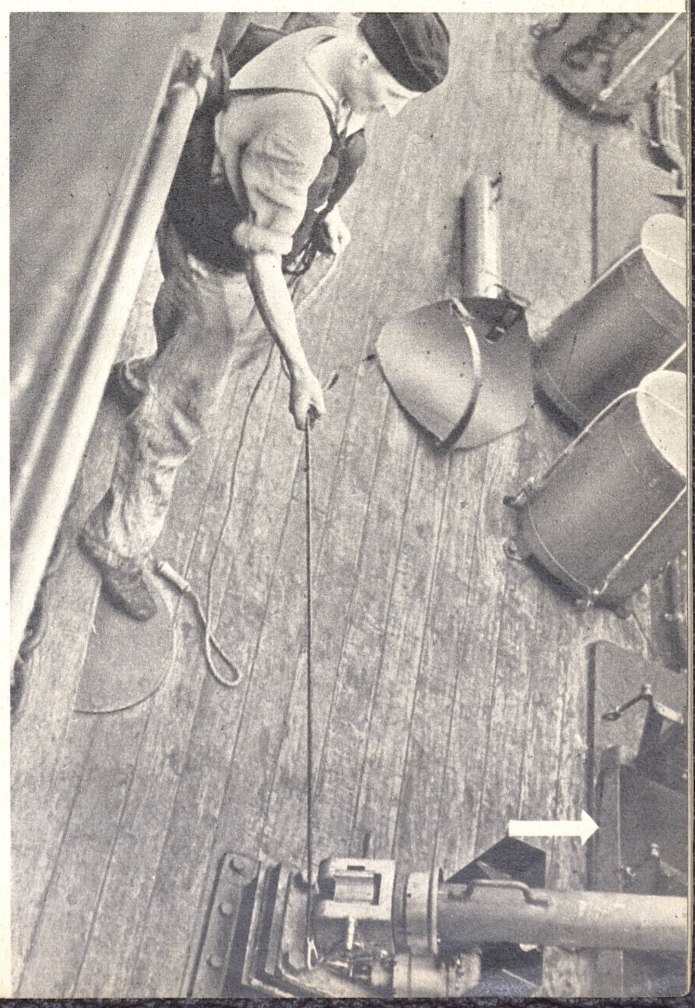
U-båt-jager!
En u-båt som kommer hjem fra tokt mot fienden blir ledsaget sikkert inn i havnen av kameratene fra krigsmarinen, hæren og luftvåpenet

Vannbomber for Tommy'ene
Stempelet blir skjøvet inn på kasteapparatet, hvis runding ovenfil optar bomben

Til høire og venstre for kasteapparatet ligger vannbombene. Et rykk i avtrekkerlinen, — og den dødelige tønne skyter ut i vannet

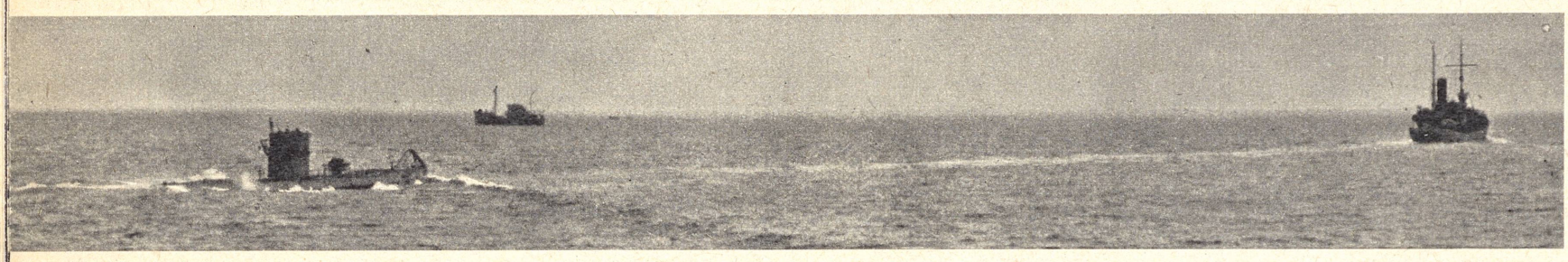

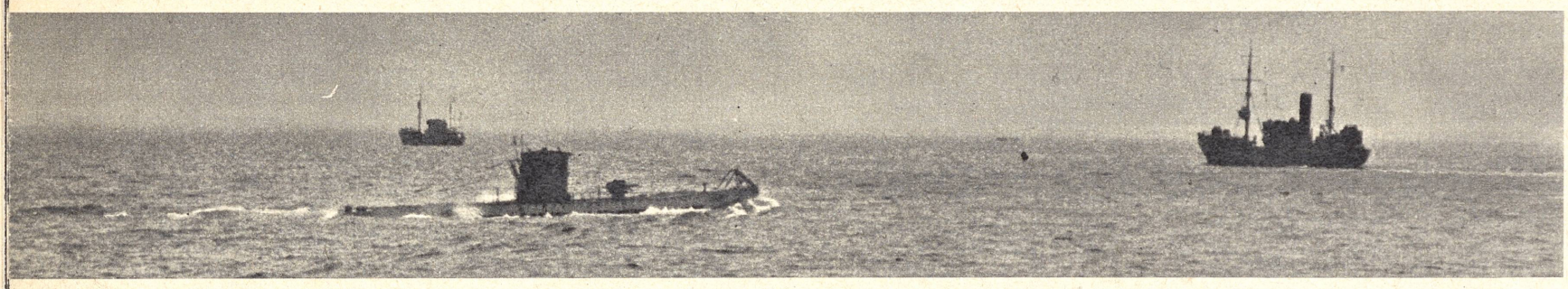
En u-båt vender hjem!
Fra venstre seiler to forpostbåter mot den, for å ta den mellem sig

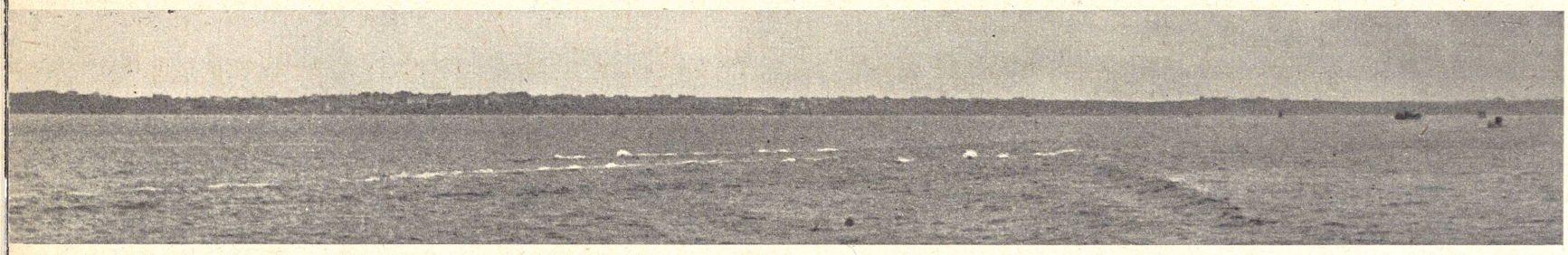
Nu er u-båten mellem de to større kameråter. De ledsager den inn i havnen. Ut mot havet sikrer u-båt-jagere mot fiendtlige angrep

Man har mistanke om at området foran havnen er belagt med miner. I bakgrunnen venter en minesveiper. U-båten holder sig bak forpostbåten som skal lose den til minesveiperen

Kursen går i spiss vinkel mot minesveiperen. Hver meter dit hen kan — kort før hjemmehavnen — bety undergang

Bak minesveiperen er den sikker. U-båten følger den lille skumkam, som når den fra minesveiperen

Tett ved kysten en gledelig overraskelse: den hjemvendende u-båt treffer en annen, som nettop er på vei mot fienden

Havneinnløpet er nådd! Forpostbåtene dreier av. Alene, slik som den krysset omkring og kjempet på Atlanteren i ukevis, går u-båten inn på havnen. Dens kommandant står på tårnet

Hvem vet, hvem jeg bringer med hjem?

løper i armene på mig. „Hvad er Lucy, hvor er Lucy?" Lucy er en ubåtjager og ligger der og der.

Over en steil stige klatrer vi, nei vi faller ombord på „Lucy", og stigen blir så tatt vekk bak oss. Der lyder kommandorop, tauverk og rep bringes på plass. „Lucy" kaster loss, vi seiler allerede. „Alle mann svømmevester på!" Man kaster et par svømmevester til oss og ganske forbløffet tar vi dem på. Hvad skal det bety? Vi er jo ennu midt inne i havnen. Men alle mann, også kommandanten og offiserene, har allerede svømmevester på. Dette later jo til å være et gemytlig skib. Redningsbåtene er halvveis firet ned, gummibåtene er blåst op og ferdig til å manøvreres, matrosene løper i lette lerretsko og den som allikevel har lærsko på sig, har trukket snørebåndene op.

Kommandanten vinker til oss på broen, reserveoffiseren, i siviltjeneste likeledes sjømann, er i fredstid skibsoffiser på Norddeutsche Lloyd. Aha, derfor altså den smidige måte å behandle passasjerer på. Jeg har hørt at han i verdenskrigen var med på en hjelpekrysser. Jeg spør ham om en teknisk enkelthet vedrørende skibet, han forklarer mig dette meget høflig og temmelig utførlig og sier så lavt og nesten en passant: „Det er vel best at De ikke skriver noe om dette." Den måte dette blev sagt på, vilde passe godt for en skuespiller, som måtte fremstille Richard den tredje. Nei, jeg kommer ikke til å skrive noe om dette. Jeg tror nok denne mann kunde være meget ubehagelig. Allikevel et par ord. En ubåtjager er en blanding av et elektrolaboratorium og et bombemagasin. Bombene er tønner av stål som er fylt med ekrasitt Jageren kan la den gli ned i sjøen og den kan skyte dem ut i sjøen. På jageren kan man dessuten bestemme den dybde som bombene skal eksplodere i. Hver av disse bomber veier flere sentner og alene den bøie, som kastes ut med bombene for å markere stedet, har et anker på 25 kg vekt.

(Den mann, som kaster dette anker, har forøvrig vært riksmarinens olympiadeltager og mester i sleggekast, en nærmest slank mann, som bare med én hånd klarer å sette en annen mann samt stol op på

Så legger båten til piren. Mange menn har skjegg, og alle føler de ennu støtene fra maskinen i benene

Frem og tilbake går så tilropene: det dreier sig om senkete englendere, om miner, vannbomber og uvær

Så går førstemann fra borde. I hånden har han „pakken" som inneholder alt det han trenger i land

Særlig godt smaker den første sigaretten på land. Nu er et par dagers permisjon i vente

det neste bord.) Skibets elektriske innredninger er et virvar av kabler, brokete lys, akustiske tegn, instrumentbord, vektstenger og summende apparater, som alt sammen strekker sig fra skibets kjøl til høit op på kommandobroen. I det hele er skibet et svømmende, slingrende kruttfat, men også en torpedo, parat til på 10 sekunder å forvandle sig til en helveteshund. Utvendig et gemyttlig, lite skib, rundt og behagelig og ferdig til å ta imot ethvert stormangrep, men spør mig bare ikke hvordan.

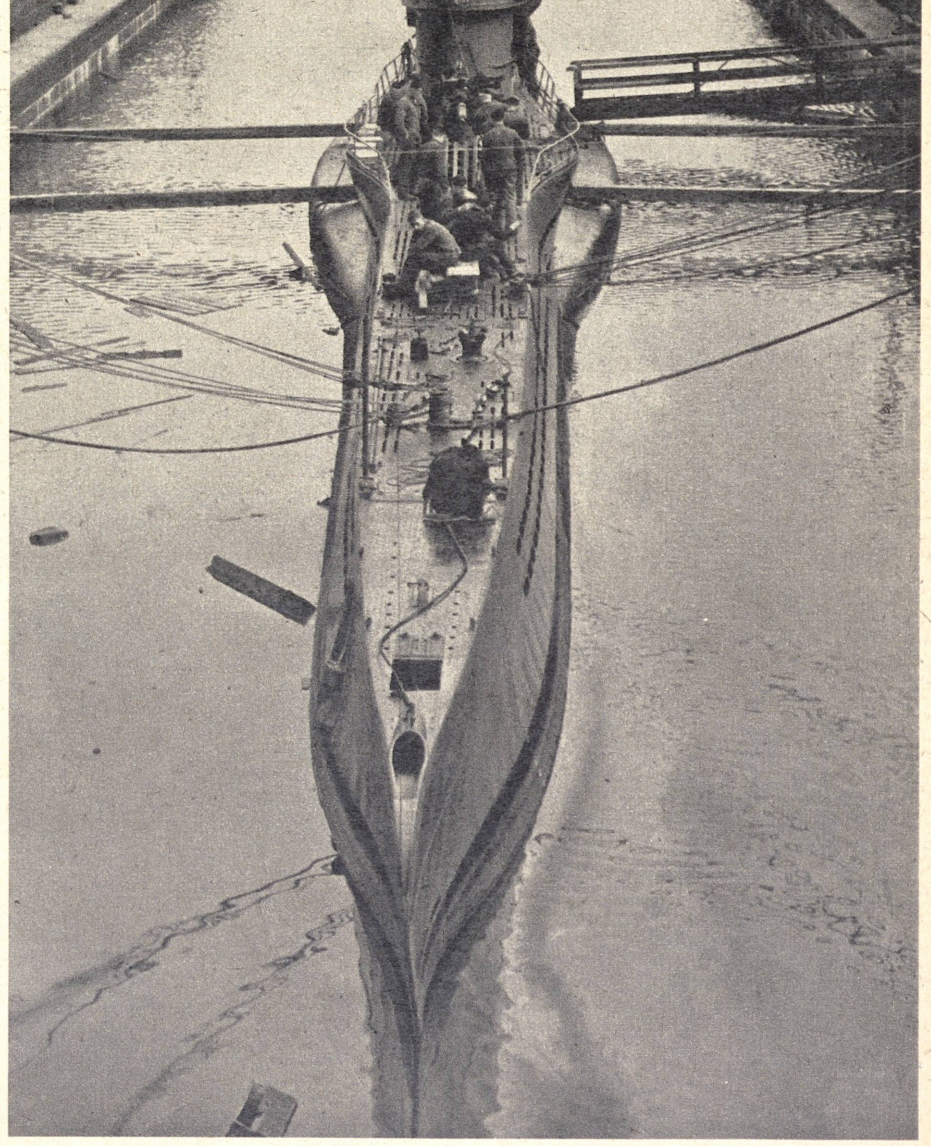
Vi to passasjerer sitter i gummibåtene like behagelig som i en sofa, lar benene henge og dingle og vet ikke hvad som hender. Vi aner ikke om vi seiler avsted over miner eller over fiendtlige ubåter, om vi straks slipper helvete løs eller flyr i luften. Landjorden har vi bak oss, vi ruller på oseanet, gleder oss over skyene og vinden og det er bare på de anspente ansikter rundt om vi forstår at det er noe som hender.

Og følgende hender: derute, på oseanet, på et bestemt punkt, ligger en tysk ubåt og venter på oss. Vi er forlengst kommet forbi dens posisjon, ifølge ordren blir båten i mellemtiden under vannet, den må ennu blir der tre timer til. I denne tid kan vi og de andre ubåt-jagere som ledsager oss, på en bestemt vinkel avsøke oseanet efter engelske ubåter.

Allerede for flere timer siden er minefeierne reist avsted foran oss, en stor flotilje, som driver jakt efter drivminer. Vi følger efter dem, og gjennemsøker hver kubikmeter av oseanet efter ubåter. Ubåtens chance mot oss er meget liten. Naturligvis er vi forberedt på dens torpedoer, men den må skyte dem på en temmelig stor avstand og sannsynligvis vil vi da også komme overraskende på den, for vårt lille brede skib er rask i vendingen og kan sette op en god fart, og således fortrekker disse lurende jernskyggene foran oss i sjøen. Allikevel er disse tre timene enerverende, „a blooming chop", som englenderne sier og alle puster lettet idet kommandanten endelig befaler: „Juletre!" Juletre er på sjømannsproget et mangefarvet, uregelmessig flaggsignal uten særskilt sammensetning av signalord. Det er signalet til vår ubåt at farvannet er klart, og at den kan dukke op. Og da har allerede en fått øie på den, en lys guttestemme roper: „Ubåt på babords side forut!"

Der borte ved u-båtjageren, som også nettop la til, vil en i land: skibshunden! Da den gikk ombord var det flo, og landgangen lå vannrett. Nu er det ebbe, og den står rett op. Da er hunden redd for å gå alene

Mens båten ligger i dokk og blir eftersett, har noen av mannskapet permisjon. Derefter følger først en prøvefart, og så starter den til nytokt morfienden

Et lite, grått punkt dukker op mellem bølgene og langsomt, ganske langsomt høres larmen av en ubåt. Tårnet beveger sig langsomt gjennem sjøen og da er plutselig forpostbåtene der; tårnet i midten, ubåtene til høire og til venstre, således kommer de mot oss. Vi overtar ubåten fra forpostbåtene og ledsager den videre til minefeierne. Minesøkerne har satt ut sine redskaper, fem vandhvirvler springer høit op av vannet fra det eksplosive materiell og bak den siste løper ubåten inn i havnen.

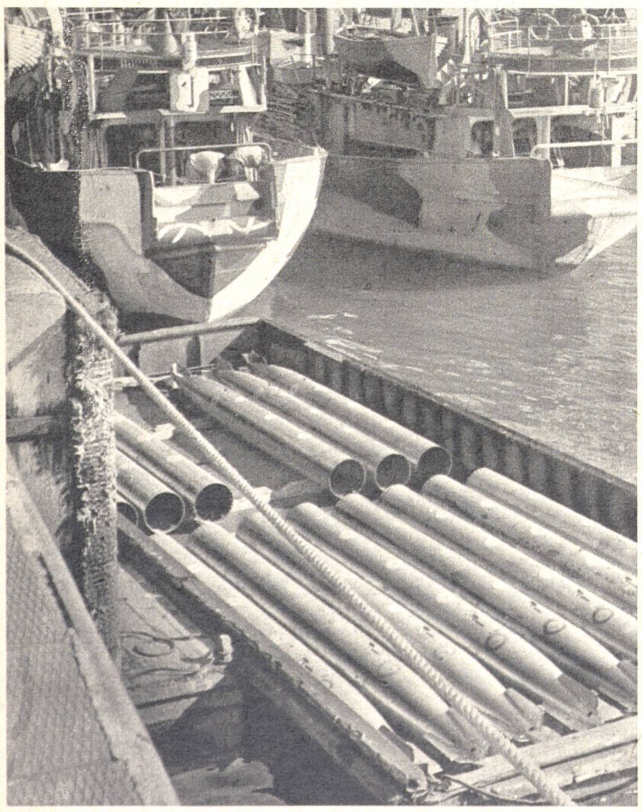
Vi stirrer øinene ut på oss, vi spør vår kommandant, hvad er det for en ubåt og hvem er det som fører den. Er det Prien, er det Endrass, er det Schuhard, er det Ambrosius? Alle trekker på skuldrene, ingen vet det. Det er atter en slik forbistret vanskelig sak. Her vet virkelig ingen beskjed om den annen. Hverken forpostbåten eller minefeier eller ubåt-jageren vet egentlig hvem den her bringer hjem. Hvem det er, vet bare de som holder til i den stille, avsidesliggende villa.

★

Og således vil det også gå videre. Vi kommer ennu til å være en time underveis innen vi er „hjemme" og i denne time vil et veldig og for oss usynlig apparat settes i sving ved strandbreddene. Nesten alle forsvarsmaktens våpen trer i alarmberedskap når en ubåt seiler inn eller ut, antiluftskytset imellem fjellknausene og infanteriet på klippene omkring; det tunge artilleri kaster sin kamuflasje til side, maskingeværredene er i oprør. Men vi kommer trygt og fornøid inn i havnen og under kameratene på land den spenning som vi allerede har oplevd. De sikrer oss nu mot et overfall fra luften. Og så er det endelig kommet så langt: musikk i havnen, hurrarop og rosebuketter og ut av sin båt klatrer så kommandanten, tungvint og uvant med å gå; en bil bringer ham til en flyplass og så svever han gjennem luften og står plutselig i portalen til den stille villaen og beretter, og nye planer blir utpønset. I mellemtiden har ubåt-mennene raket skjegget av sig og på land sover de i brede senger, og neste morgen ruller vi atter på oseanet, ombord på vår ubåt-jager, en dyktig rovfisk. Infanteriet ligger innimellem klippene, artilleriet står parat bak sine kamuflasjer og vi alle er urolig for én ting vi ikke kjenner og som vi dog elsker og vi spør oss selv idag, imorgen og iioverimorgen: Hvem vil vi komme til å bringe hjem?

Det er godt ikke å vite, hvem man er engstelig for.

SLUTT

Den nye ladning med „åler" for neste tur ligger allerede klar. Mellem forpostbåter og mineleggere ligger torpedoene i en pram på rekke og rad, ferdig til å avleveres

Før starten blir torpedoene tatt ombord. Kamuflasjenett skjuler da arbeid og båt. Nu kan den nye tur begynne!

„Hjortenes dans" kalles den ekstatiske hvirvel, som Guatemalas indios høitideligholder foran kirkeportalen i Momostenago nesten til de styrter omkull. De broderte kapper er meget verdifulle, men høitideligheten får derigjennem sitt uttrykk at danserne sågar — har tatt sko på

Meksikanske dansemasker preger gatebilledet. De stammer fra den tid da Guatemala ennu tilhørte Meksiko og Spania. „Dansen mot de hellige dyr", en symboliserende fremstilling av gamle religionskamper, blir ledsaget av en klirren fra de med sten fylte gresskarflasker. „Cortes dansene" derimot (se billedet nedenfor) blir forevist den begeistrede mengde i blinkende uniformer og under fingerte kamper med blanke sabler

14 dagers dans

i

Momostenago

Hver høst strømmer tusener av indios ned fra Guatemalas fjell til Momostenago for med hele familien å feire „dyrenes fest". Nettop plassen foran kirken er valgt til skueplass for en høitidelighet, som er en fortsettelse av eldgammel indiansk ane- og dyrekultus — av de kristelige misjonærer fra konquistadorenes tid kun på det nødtørftigste

I brokete drakter og pyntet med sølvmynter er indiokvinnene møtt op til festen — kun den hemmelighetsfulle mann med kameraet klarer for et øieblikk å avlede deres opmerksomhet fra begivenhetene på festplassen. Kvinnenes forskjellige hodebekledninger viser at de kommer fra forskjellige landsbyer

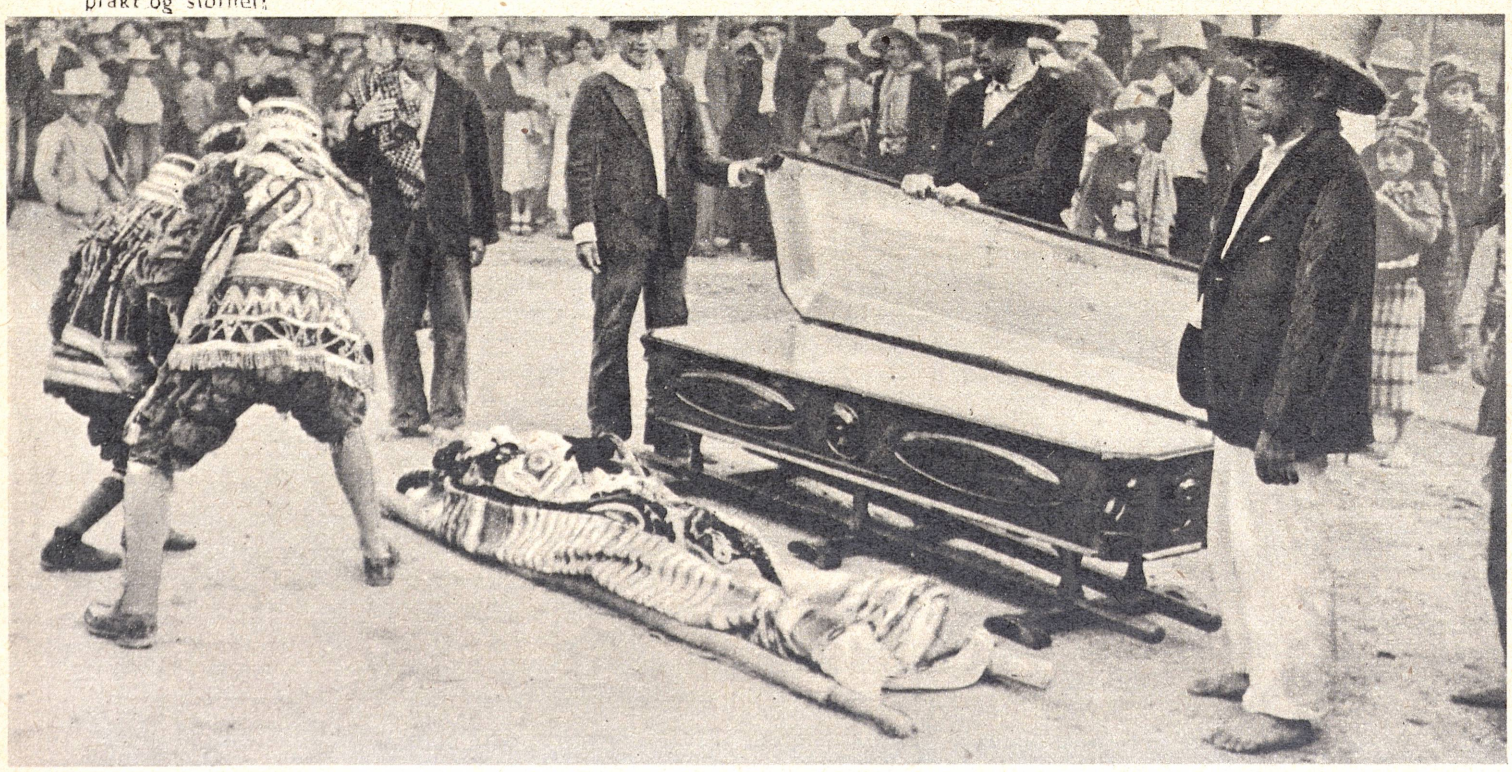
Liten mann — i stort format! Også han har sin dyredrakt, hvormed han sprer skrekk omkring sig

modifisert til det harmløse. Ennu den dag idag bærer indianeren ofte nok, når han går i kirken for å be til Jomfru Maria, et avgudsbillede gjemt i lommen, og når orglets toner gjenlyder, så vandrer hans tanker til de gamle guder og ånder, som trollmannen — der ennu inntar en særstilling — forteller indianerne om.

„Dyrenes fest" varer i fjorten dager og like lenge utfører dyredanserne i sine egenartede kostbare klædedrakter sine leker uten pause, og tilskuerne som er kommet fra avsidesliggende landsbyer for å overvære denne „fornøielsen", opflammer dem stadig med høie tilrop. Det som begeistringen ikke formår, bevirker snapsen, som danserne, jo lenger festen varer, dess oftere tar sig en tår av. Festens høidepunkt nåes, når den dristigste av danserne, grotesk bemalt, utfører de mest hasardiøse kunststykker på en line, som er spent fra kirken til en høi mast — eller når den siste indianerhøvding symboisk blir båret til graven i en kiste : billedet på indianerverdenens forgangne prakt og storhet!

„Den beste og høieste gud" er viet kirken — men allerede Cortez — tidens kristelige misjonærer visste at de gamle hedenske guder ikke dør så fort, hvorfor de har innrømmet indianerne det årlige „utløp" i form av en folkefest. På høide med korset viser en dyredanser sin dristige linedanserkunst. Under opvisningen må ingen løpe under linen, ellers vilde dyredanseren styrte ned

Den siste beseirede indianerhøvding fra erobringstiden minnes ved en høitidelig begravelse. En kostymert indio blir lagt ned i en kiste og båret gjennem omegnens landsbyer under veklager og begravelsessanger

Fortsatt fra side 8

Fra en panserdivisjons kamper

sønnenfor Sigy og å sette sig fast på den vestlige bredd av Andelle-avsnittet. Tallrike engelske soldater lar sig ta tilfange. Samtidig kommer der meldinger om, at den av fienden forberedte sprengning av broen ved Normanville blev forhindret. Under disse omstendigheter blir kampen ved Sigy avbrutt og divisjonens hovedstyrke sendt frem over Normanville til egnen ved høidene om La Chapelle og høidene om La Hallotière. Herfra forbereder divisjonen sig til fremstøt mot Rouen. Panserregimentet forrest.

Det går fremad over Rebets og Ry mot hovedveien ved Martainville, med det forreste kompani helt til veikrysset La Vacherie, 7 km østenfor Rouen. I Ry og frem for alt i Martainville blir der innbrakt mange fanger. Leilighetsvis opstår der her fektninger med fiendtlige troppedeler, som krysser divisjonens vei. På grunn av terrengvanskeligheter kommer den høire kolonne bare langsomt frem. Det samme gjelder jegerregimentet, som på grunn av skuddveksling med de bakenfor liggende enkelte splittede og formerte avdelinger bare langsomt kan holde følge.

Solen går allerede ned, da divisjonskommandøren befaler opstilling til fremstøt over Boos mot broene ved Elbeuf, mens en mindre avdeling blir satt inn mot broene ved Tourville. Snart er det helt natt og uopholdelig går fremmarsjen videre mot Seinen. I nærheten av Boos blir panserregimentet beskutt i flanken av fiendtlig antitankskyts eller av en panservogn på 100 m avstand. På få minutter er fienden overvunnet. Angrepet ruller videre. Nu ved midnatt går det gjennem et terreng besatt av fienden. Men de fiendtlige poster og innvånere holder oss alle for englendere og hilser oss, ja sogar vaktposten ved et luftvernbatteri, som står like ved gaten i St. Aubin, gjør honnør. Det er langt over midnatt, da panserregimentet når frem til Seinedalen ved Sotteville. Motorskytterne trekkes forover og blir forsterket med panservogner for å ta Seine-broene ved Elbeuf i besittelse. Imidlertid fikk fienden sprengt broene, like før stormtroppene kom frem. Heller ikke ved Tourville lykkes det å få broen i vår hånd, da fienden sprengte den like i forveien. Vårt krigsbytte og antall fanger er i løpet av denne kampdag særlig stort.

Vår nabo til høire rykker inn i Rouen, broene over Seinen blir også der sprengt, før vi kommer frem. Om aftenen sikrer divisjonen, ved hjelp av fremskutte krefter, høidene om Mt. St. Aignan, ved Vaupallière og ved Canteleu for den følgende dags påtenkte fremmarsj i nordvestlig retning. Våre egne tap ved denne aksjon var atter forholdsvis små.

I rask fart støter divisjonen over den nordlige utkant av Rouen via Yvetet og Ourville frem til havet ved Veulettes, sperrer veien mot vest i linjen Hericourt—Grainville—Vittefleur—Veulettes for sterke fra østen kommende fiendtlige krefter og rydder området langs kysten helt til havnebyen Fécamp. De sterke befestningsanlegg her på høidene i nord blir tatt i stormangrep. I kveldstimene omringer en fremskutt avdeling Fécamp i sydøst og syd, således at trafikken med Le Havre blir avbrutt. Herunder bryter den igjennem en fransk divisjon som var på marsj i retning av Fécamp. For å delta i dette foretagende bryter panserregimentet op allerede kl. 4.30. En rekognoseringsavdeling er satt inn i retning Yvetot. Den fra østen fremmarsjerende fiende blir mottatt med fjernkanonild. Samtidig blir angrepet med divisjonens hovedstyrke ført videre gjennem Yvetot i retning av Ourville. Efterat å ha nådd Ourville går det uopholdelig videre over Gerponville mot Veulettes. Ved Auberville bryter rekognoserings-avdelingen og panserregimentet gjennem den 31. franske divisjon, som er på marsj mot Fécamp for å bli innskibet der. Samtidig blir denne divisjons marsjvei både i østlig og i vestlig retning omfattende bestrøket med mitraljøseild fra panservogner og kanoner.

Tallrike fanger blir innbrakt, deriblant mange englendere. I hurtigste tempo går det nu over Veulettes og nordenfor Sassetot ut mot havet. Jegerregimentene besetter sine avsnitt i overenstemmelse med den befaling de fikk om morgenen. En del av artilleriet går i stilling ved kysten vestenfor Veulettes og beskyter fiendtlige mål til sjøss med godt resultat.

Divisjonskommandøren overfører deler av panserregimentet og motorskytter-bataljonen til rekognoseringsavdelingen, som om eftermiddagen står i hård kamp ved Fécamp. Da stillingen ved hans ankomst til Fécamp hadde vendt sig til vår fordel, og da kystbatteriene på de dominerende høider nordenfor Fécamp var erobret og mål til sjøss (en krysser) var blitt beskutt med stort held, beslutter divisjonskommandøren sig til, med de krefter som står til forføining, i aftentimene å føre angrepet østlig og sydøstlig om Fécamp, som forsvarer sig tappert, for å innkretse denne havneby og for frem for alt å avskjære dens forbindelse med Le Havre. Angrepet nådde sitt mål over midnatt. Troppene graver sig inn som pinnsvin på høidene vestenfor og sydvestlig for Fécamp mens divisjonskommandanten med et panserkompani begynner tilbakemarsjen til kommandoplassen. Ved denne tilbakemarsj kommer det til heftig kamp med fiendtlige feltkanoner, som beskjøt hovedveien til Le Havre, der hvor vi, på samme måte som ved fremmarsjen, skulde marsjere ca 8 km sydover. Også med engelske tropper, som var trukket sammen i landsbyene ved siden av marsjruten, kom det til kamp.

Kl. 3 om morgenen lykkes det å komme tilbake til divisjonsstaben. De egne tap på denne dag var forholdsvis små. Området i divisjonens rygg er renset for fiender. Divisjonen har innrettet sig til forsvar i det besatte avsnitt, således at et gjennembruddsforsøk av den sterke fiende i øst, synes helt utsiktsløst.

Fortsettes side 21

Fortsatt fra Side 8

Den annen side

en manøverscene. Der har dannet sig forskjellige grupper. Noen spiller kort, andre underholder sig med pikene, et steds fra hører man dempet sang. Over det hele en lyseblå himmel.

Våre vaktposter står så langt fremme, at en overraskelse er umulig.

9. juni

Knappe to dager er gått. Men hvad er der ikke skjedd i de dagene!

Vi hadde trodd å kunne forsinke fiendens fremmarsj, men han har omgått oss og latt oss ligge der vi lå, som om vi var gress som vinden leker med og ikke soldater.

Ved daggry den 8. juni kom det en melding. Tyske pansertropper var i bevegelse bak vår rygg. De må ha kjørt tvers innover markene og avskåret våre forbindelser bakover.

Om vi igjen vilde slutte oss til våre egne tropper, hadde vi ikke annet å gjøre enn å foreta en frontveksel og støte frem i nordvestlig retning.

Dette gjorde vi.

I en skoglysning, som jeg ikke vil kunne glemme om jeg blir aldri så gammel, kom det til en fektning. Tre av de engelske svære panservogner, under hvis dekning vi gikk frem, støtte på en tysk kampvogn. Tyskeren fyrte løs, enda den selv var skutt i brann. Vi ventet hvert øjeblikk, at dens brennstoff skulde eksplodere eller at dens ammunisjon vilde gå i luften. Men den gjorde to av våre englendere kampudyktig og — dreide av. Da kom også fiendtlig infanteri tilstede og vi visste overhodet ikke hvordan situasjonen var.

Kampen varte omkring seksogtredve timer inntil vi satte oss fast i en dalsenkning. For hvor lenge? Jeg vet ikke.

Jeg frykter for at handlingens lov var glidd ut av våre hender. Hvad skal vi gjøre? Forsvare oss, så godt eller så dårlig som mulig.

Jeg var ikke gått blindt med i denne krig. Jeg hadde opgjort mig min mening om det som kunde eller måtte komme. Men slik hadde jeg dog ikke forestilt mig den. Vi franskmenn er blitt gamle og trette. Vi har sverget til en oldingeaktig krigsgud, som ikke fins lenger. Og det må vi vel bøte for.

Brev fra en fallen fransk oberst til hans hustru:

Jeg vil ikke skjule for dig, at vår situasjon er vanskelig. Ved Kanalkysten synes englenderne å gå mer tilbake enn å rykke frem. Vi blir allerede beskutt av det fiendtlige artilleri, som har arbeidet sig overraskende hurtig frem og vi må forsøke å gjøre hvad vi kan. I havnen, som det er vår opgave å forsvare, ligger de engelske transportskib under damp. En av våre venners hjelpekryssere er skutt i brann.

Sa jeg "våre venner"? Jeg vet ikke om man kan kalle slike mennesker for venner, som forlater en i farens stund.

Du vil nok erindre, hvilken stolt følelse besjelet oss, den gang det engelske kongepar besøkte vår kjære by Paris. Det var festlige dager med strålende belysning og megen indre glede.

Nu ser det anderledes ut. Over Kanalen, som skiller oss fra våre forbundsfeller, blåser en kold vind, og vi får kuldegysninger, når vi står på moloen.

Jeg skriver ikke dette for å bedrøve dig, men jeg vil bare et du skal vite, hvordan jeg føler det. Du skal aldri kunne bebreide mig, at jeg overfor dig har skjult noe av det, som beveger mig.

En engelsk fanges utsagn:

I St. Valery traff vi sammen med franskmennene. Vi tenkte, vi skulde kjempe, men da var allerede tyskerne der. Fra alle kanter kom de. De fanget oss inn akkurat som harer og det var ingen chanse til å komme unna. Tunge og lette kanoner sto omkring overalt, men det var ingen som skjøt med dem. Vi var sultne, for vi hadde ikke fått noe å spise siden tidlig på morgenen. Mange lå og sov.

Det var noen som mente at vi nok kunde klare å komme tilbake til øien vår, hvis vi handlet hurtig, men det var nok også for sent. Over sjøen blev

Fortsettes side 28

„Andre snakker med pikene. Et eller annet steds fra hører man dempet sang."

Fortsatt fra side 20

Fra en panserdivisjons kamper

Ved middagstider går divisjonen til angrep langs kysten mot St. Valery. Frem for alt med lettere og tyngre artilleri og panservernkanoner, senere også med maskingeværer gjør fienden her fortvilet motstand mot dette angrep, som snart umuliggjør dens allerede påbegynte innskibning ved St. Valery. Særlig hård er kampen om den befestede stilling ved Le Tot og senere ved chauséen St. Sylvain, St. Valery. Panserregimentet, fulgt av deler av et jegerregiment, rykker frem mot St. Valery, såvel langs kysten, som på den vei som går over St. Sylvain, og står om kvelden her i dominerende stilling, mens artilleriet skyter i senk alle skib og kuttere, som befinner sig i havnen. De øvrige deler av divisjonen svinger inn eftersom panserregimentet trenger frem og graver sig om kvelden inn i linjen: sydkanten av Hautot —Sassevilles sydkant—Cany Barville—St.Sylvain; overalt har de en fiende foran fronten som verger sig tappert. Om natten kommer der forsterkninger. Foran St. Valery har allerede mer enn 1000 mann overgitt sig.

Divisjonskommandørens skriftlige opfordring om innen kl. 21 å kapitulere med alle tropper i og omkring St. Valery og sette dem i marsj med hvite faner mot høidene vestenfor St. Valery blir — tross trusel om skarpeste beskytning efter kl. 21 — ikke efterkommet. Frem for alt er det offiserer, som ikke under noen omstendighet vil kapitulere. De bygger barrikader på havnedemningene og bringer et stort antall kanoner og maskingeværer i stilling mot oss. Under disse omstendigheter omfatter beskytningen fra kl. 21 ildgivning fra hele divisjonens tunge og lette artilleri og blir kort tid efter gjenoptatt mot den nordlige del av St. Valery og havneanleggene. Ildens overordentlige sterke virkning viser sig straks, imidlertid gir englenderne ikke op og håper i løpet av natten å bli avhentet av skib. Divisjonens tap er også denne dag meget små. En av panserregimentets avdelingskommandører blir hårdt såret og dør kort efter av sine svære sår. Om natten blev havnen i St. Valery og den kyststripe, som strekker sig østover fra St. Valery fra tid til annen tatt under sterk ild.

Langt ute ved den østlige horisont hadde man om aftenen kunnet iaktta den derfra kommende nabo-divisjons angrep. Ved daggry regner divisjonen med et sterkt fiendtlig gjennembruddsforsøk i retning Ourville—Le Havre. I de tidlige morgentimer inspiserer derfor divisjonskommandøren de truede avsnitt. Imidlertid viser det sig her snart at området foran fronten er rømmet. De egne stillinger blir efterhvert rykket frem mot øst i et vesentlig gunstigere forsvarsterreng. På kysten, ved divisjonens nordlige fløi, forsøker englenderne ved den steile kyst, ca 6—8 km østenfor St. Valery, å innskibe sine tropper, beskyttet av krigsskib. Ildfektniningen mellem et av våre batterier og et krigskib fører til at to kanoner blir satt ut av kamp. Til tross herfor blir ilden mot fienden straks gjenoptatt. Hele divisjonens langtrekkende artilleri tar del i denne fektning. Mens dette fører til det resultat, at den engelske hjelpekrysser ved flere treffere blir skutt i brann, rykker panserregimentet frem i St. Valery's vestlige bydel. Fanger blir innbrakt og snart er den vestenfor havneanleggene liggende del av St. Valery i vår hånd. I den østlige del av St. Valery, som om kvelden forut og om natten har lidd sterkt under vår svære beskytning. står engelske og franske tropper med gevær ved fot i nærheten av sine tallrike kanoner. De våger ikke å opta kampen med våre panservogner. Efter flere tilrop lykkes det endelig å bringe de første englendere og franskmenn uten våpen over til oss på en smal sti, andere følger efter. De forreste deler av skytterne begir sig nu til den østlige del av St. Valery. De fiendtlige avdelinger, dels englendere, dels franskmenn, er i full gang med å nedlegge våpnene. Snart kommer det melding om den første franske general, som av divisjonskommandøren blir opsporet i sin kommandostilling. Det dreier sig om kommandøren for det IX. franske armékorps, som melder sine troppers kapitulasjon, da de er uten ammunisjon. I løpet av den følgende time kommer ytterligere fire generaler, deriblant kommandøren for den 51. engelske divisjon, kommandørene for 2. og 5. lette divisjon og 30. bergdivisjon. Divisjonskommandøren forlangte at samtlige tropper øieblikkelig skulde nedlegge våpnene og at de skulde sette sine avdelinger med hvite faner i marsj mot egnen sydøstlig og østlig for St. Valery. I mellemtiden hadde panserregimentet bemektiget sig høiden (68 og 83) østenfor St. Valery og der optatt forbindelsen med nabo-divisjonen, som østenfra hadde nådd høide 83. Et uoverskueligt antall fanger blir innbrakt fra alle kanter. Bare ved denne divisjon blev der talt over 12 000 fanger, men tusen og atter tusen har lagret sig i terrenget og kan ikke bli overtatt av divisjonens svake krefter. Det som det frem for alt kommer an på for divisjonen, er å rydde kyststripene på begge sider av St. Valery for englendere og forhindre, at de allikevel forlater den franske kyst ombord i små skib. Alene vår divisjon tok således 8000 englendere, et uhyre krigsmateriell falt uskadt i våre hender i St. Valery og i egnen sønnenfor byen.

I hurtigste tempo blir kyststripen fra Fécamp til Le Havre gjennemstreifet av panserdivisjonen og den nordlige del av Le Havre med sine tallrike kyst- og luftvernbatterier faller uten kamp i divisjonens hender.

I den sydlige del av Le Havre og i det egentlige havneområde er tyske tropper allerede rykket inn ved divisjonens ankomst.

Divisjonen går derpå over Seinen ved Poses. 20 km sydøstlig for Rouen og når egnen ved Conches—Louviers, for derefter å opta fiendens forfølgning sønnenfor Seinen i retning av Cherbourg over Sees, Briouze, Tinchebray, Gavay, Coutances, La Haye du Puits mot Les Fosses (6 km nordvestlig for La Haye du Puits).

Fortsettes side 28

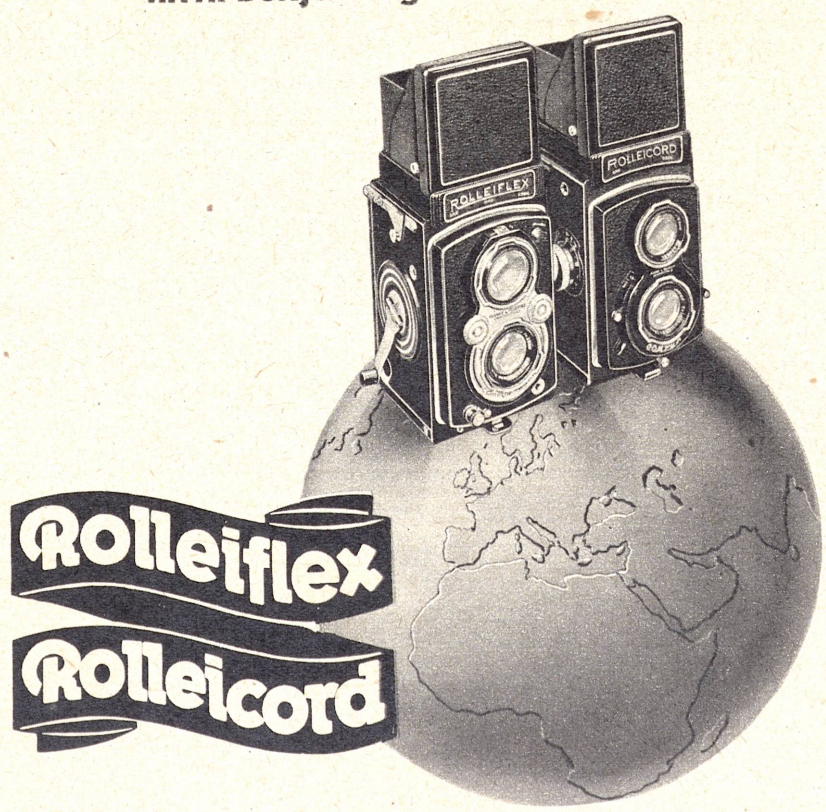
Nei, den er ikke sammenleggbar. Den adlyder kun sin egen lov, det "ubøielige prinsipp". Et veloverveiet avkall på en enkelthet som er likegyldig for selve fotograferingen, opnådde en eksempelgivende presisjon.

Rolleiflex og Rolleicord er uopslitelige. Deres fabrikknye presisjon blir bestående tross sterkeste utnyttelse. De er alltid klar til å "skyte". Rollei-presisjonen er et begrep og er dessuten en prinsipiell forutsetning for skarpe optagelser med et lyssterkt objektiv.

Kan et tall bevise?

400,000

amatører, som utallige ganger har opnådd første premie, har hittil bekjent sig til Rollei.

Rolleiflex
Rolleicord

FRANKE & HEIDECKE / BRAUNSCHWEIG

Slik er det skikk og bruk hos soldatene . . .

Forsvarsmaktens Jul

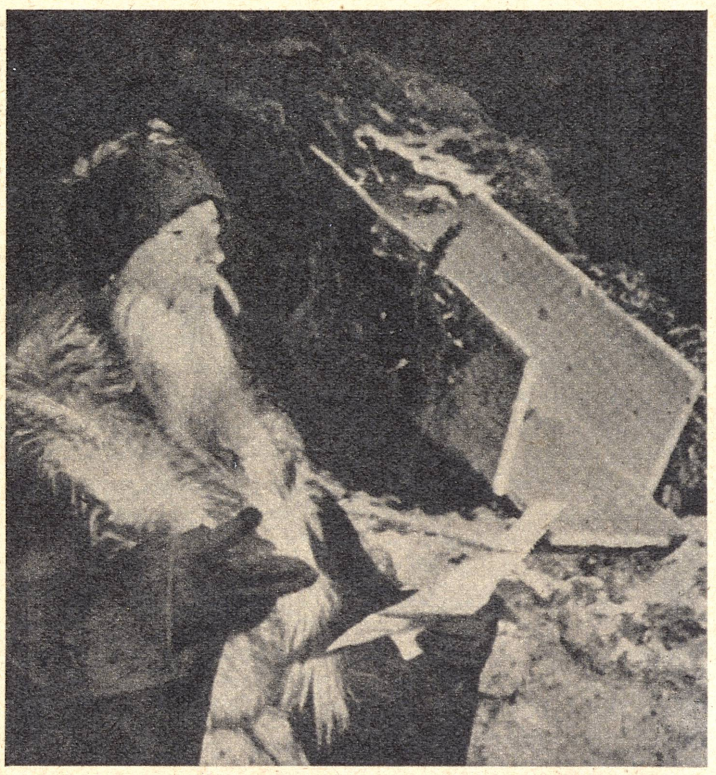
Fotos: PK. Gronefeld, PK. Becker

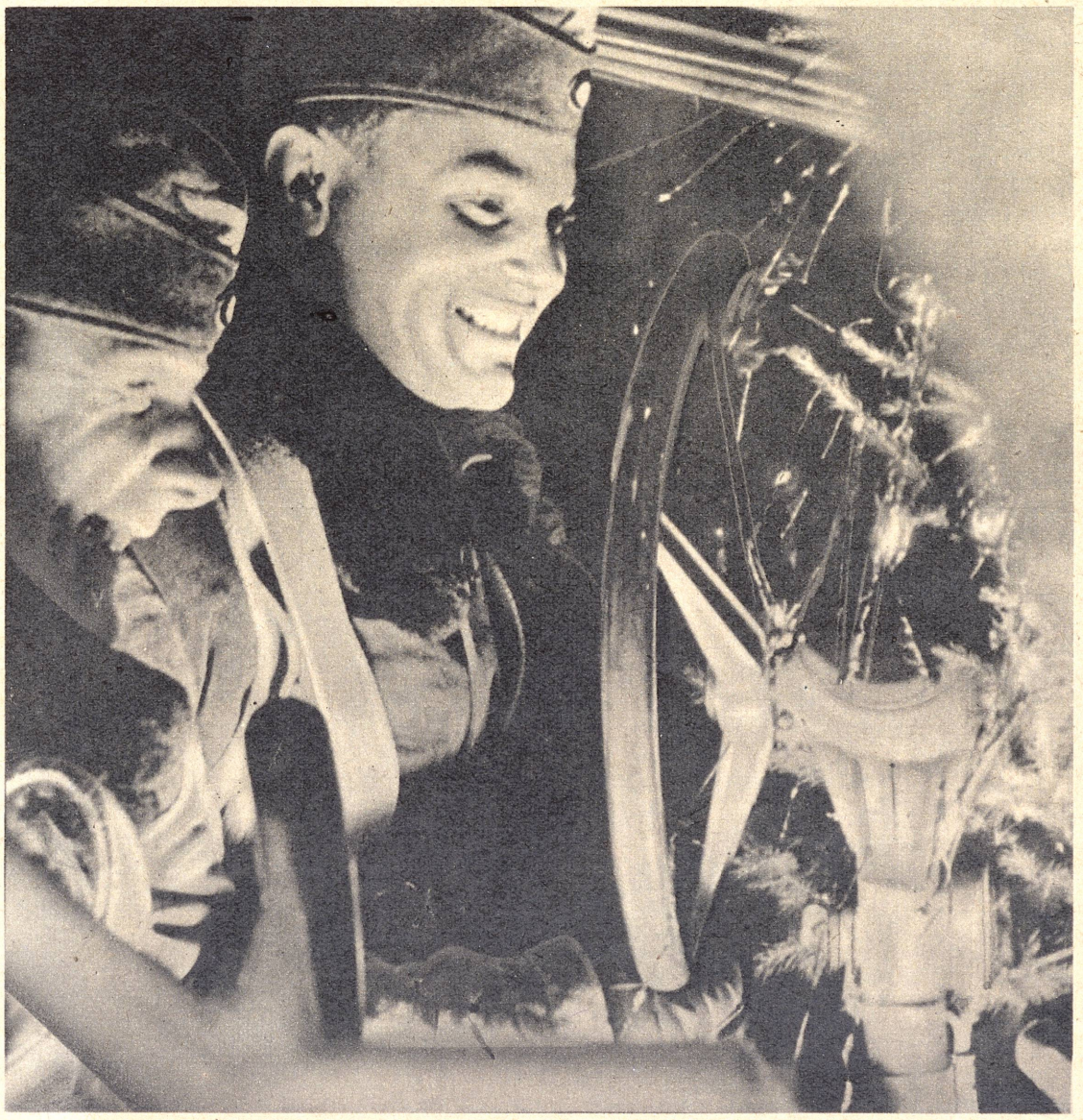
Jul — som hjemme. Overalt hvor der er tyske soldater, blir julen festlig feiret. I fjor stod juletreet ennu i en landsby ved vestvollen. Idag er kompaniet forsamlet ved smykkede bord et eller annet sted i Frankrike. Kompanisjefen gir sine menn julepresanger, og disse også igjen sin sjef. Ved marinen, ved flyvåpenet og i hæren, fra Ishavet til Biscaya: overalt feirer den tyske soldat julen, ofte forskjellig efter skikk og tradisjon, og overalt hører der mat, drikke, røkning og godt humør til

Julenissen — på kapteinens hest. Hans knekt Ruprecht ledsager ham, iført et stykke telt og med en gassporer-hodebeskyttelse. Kompaniet vet ennu ikke riktig hvad som egentlig er på ferde. Da kommanderer julenissen:

„Alle mann til himmelrutsjebanen!" Nikolaus leser så op kompaniets synderegister. Når han nevner en soldats navn, seiler gaven ned til ham fra himmelen. Allesammen får de kaker, epler, nøtter, en bok. Dessuten gis det også for alle . . .

Overraskelse på flyplassen. Mennene fra bakkepersonalet har smykket de flyvende kameraters maskiner for julen. I førerrummet er det tent et lite juletre. Overalt på den mørke flyplassen står nu flyene som hører til sveiten. Gjennem deres vinduer skinner de flimrende lys ut i natten

. . . en okse stekt på spidd. Som den første smaker julenissen på steken. Så blir den fordelt til kompaniet, og rundt om ilden begynner en behagelig smatting

„Vinternatt med julestemning i skiparadiset“

Tysk julemarked

I hver by er det skikk og bruk å holde et marked kort før jul. Mange ganger er det ytterst lite, men overalt trekker det ung og gammel magnetisk til sig. I Nürnberg — som vårt billed viser — står hovedmarkedets boder omkring „Schöne Brunnen". På et slikt julemarked kan man kjøpe juletrepynt, farvede glasskuler, „englehår", honningkaker, nøtter, leketøi og tusen andre småting. Allerede påskriftene over tre-

bodene som „Honningkaketelt" eller „Den billige Jakob" o.s.v. vidner om markedets beskjedne karakter. Naturligvis kan man også der få kjøpt juletrær — julens symbol. De voksne kjøper ett og annet her, og barna står timevis med røde neser og titter på de kulørte og skinnende småting.

De handlende varmer stadig hendene sine over små koks-ovner. For det er sne og frost i byen, og ofte blåser det en skarp vind. Men ingen lar sig skremme av kulden til ikke å besøke julemarkedet, hvis romantiske trylledrakt gir en liten velkommen forsmak på selve julefesten

Overalt i Tyskland merker man lenge i forveien at julaften snart står for døren. Den kjæreste og skjønneste budbringer herom er „julenissen". Han står i de vintermørke gater med en fullstoppet sekk og selger nøtter og honnirgkaker. Julenissen forårsaker alltid en liten sensasjon. Efter gammel skikk og bruk er han kledd i en lang sid frakk med hette og har langt snehvitt skjegg, naturligvis. Frem for alt betrakter barna ham med en viss ærbødig forbauselse. Og har de ikke selv vært med, så fortæller moren dem om aftenen: „Idag har jeg sett julenissen!" Og de runde barneøine stirrer forundret — og vandrer til kalenderen, for å telle de dager, som ennu skiller dem fra julenatten

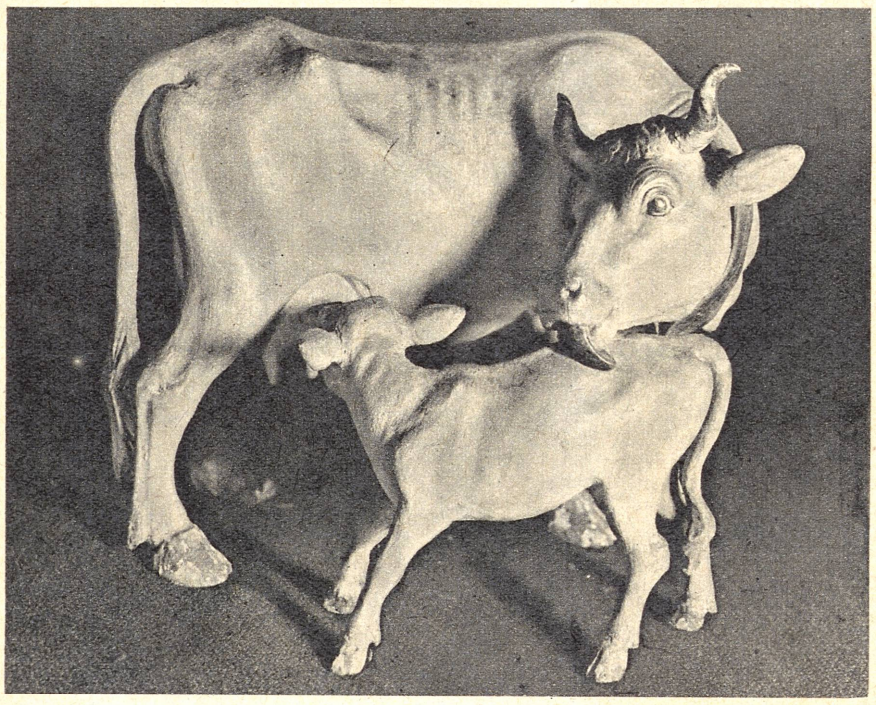
Med klang

fra harpe- og luttspill

Yndige engler forkynner den kommende fest. Her sees to engler, slik som de idag fremstilles i Sydtyskland. Ved juletider kan man ofte se dem benyttet som borddekorasjon

De lange netter FØR JUL

„Dyregruppe" og „Marias bebudelse", gamle bondetreskjæringer

Oppe i Alpelandsbyene blir der i de lange vinternetter før jul fra gammel tid av utskåret de figurer, som fremstiller skikkelsene fra julelegenden. Særlig er de gamle treskjærerarbeider fra barokktiden av stor kunstnerisk skjønnhet. Disse figurer blir satt sammen på en måte, som viser julehistoriens tildragelser. Gruppen tilhøire forestiller „De helligtrekongers tilbedelse". Likesom Jesusbarnet nedenfor er disse sjeldne vidnesbyrd om en primitiv, men fintfølende gammel bondekunst.

Fortsatt fra side 21

Fra en panserdivisjons kamper

Divisjonens forreste deler trer an kl. 7 og når ved middagstid chausséen nordenfor Sees. Om eftermiddagen ved 3-tiden sammenstøt med franske krefter i egnen om og sønnenfor Ecouché. Fiendens linjer blir gjennembrutt og forfølgningen fortsatt på det iherdigste. Der blir kjørt gjennem de av franske tropper fullt besatte steder Briouze, Tinchebray, og Villedieu uten at divisjonen gjør ophold noen steds. De fiendtlige tropper blir ved gjennemkjørselen foranlediget til å nedlegge våpnene. I aftendemringen kjører divisjonen gjennem Lessay, hvor flyplassen står i flammer. I La Haye du Puits er tallrike arbeidere under ledelse av offiserer nettop iferd med å anlegge sperrer, de blir rent over ende. 6 km nordvestlig for La Haye du Puits kommer det ved midnatt til en heftig kamp, hvor flere fiendtlige kanoner deltar i. Veien er godt sperret og de forreste deler av rekognoseringsavdelingen lider følelige tap. På grunn av mørkets frembrudd, fiendens styrke og de sterke sperrer, lar divisjonskommandøren kampen avbryte og befaler planmessig angrep av rekognoseringsavdelingen mot fienden ved Les Fosses ved daggry med understøttelse av artilleri, som til det tidspunkt må opstilles der. Samtidig blir en del av det ved La Haye du Puits ankommende jegerregiment satt til angrep på den i mellemtiden ved Sauveur, 6 km nordenfor La Haye du Puits, opdagede sperre. Artilleriavdelingen rykker før dagens frembrudd i stilling.

Forhandlinger ved sperren forsinker angrepshandlingene. Derpå blir sperren under konsentrert artilleriild tatt med storm. Ved hjelp av pionéravdelinger blir de tettliggende tømmer og bjelkesperrer fjernet. Ved 9-tiden er jegerregimentet atter ferdig til fremrykning mot Barneville. 10 km sydøstlig for Barneville kommer det til en kort fektning med en blandet fransk avdeling, som har sperret veien til Barneville. I et raskt angrep blir fienden kastet tilbake og fremkjørselen på motorsykler fortsatt. Det lykkes å komme gjennem Barneville og Les Pieux før soldatene og sivilistene på disse steder kan fullføre de allerede påbegynte avsperringer. I rask fart går det videre mot festningen Cherbourg. Da vi kjører gjennem egnen vestenfor Martinvast, begynner det første franske fort i vest å legge sperreild bakover på vår opmarsjvei. Flere fiendtlige ballonger henger i luften, sannsynligvis i Cherbourgs havn. Kort efter, ved Le Pont, en sterk sperre. Det kommer i stand forhandlinger med den derværende fiendtlige besetning, som tilsynelatende vil overgi sig og allerede viser hvite flagg.

Plutselig åpner en 7,5 cm kanon på meget nært hold hurtig-ild mot den tyske kolonne som står på veien. Kjøretøiene må øieblikelig forlates. Divisjonskommandøren personlig leder angrepet og slår sig gjennem hekker og gjerder bakover for hurtigst å innsette de øvrige deler av divisjonen til angrep mot Cherbourg. På ganske kort tid lykkes det å bringe en artilleriavdeling i stilling og å bestryke høidene i Cherbourgs nærmeste omegn og særlig havneanleggene med hurtigskytende kanoner. Kort efter går man til venstre for veien til et hurtig angrep på høidene like sydvestlig for krigshavnen. En time senere åpner nesten alle forts i Cherbourg ild mot divisjonen og retter den særlig mot vårt lette artilleri. Fiendens overordentlig sterke ildgivning fra alle forts og særlig også fra engelske krigsskib ute i rum sjø, ga inntrykk av at festningen var godt armert og ikke vilde kapitulere så raskt. Om aftenen blir deler av divisjonen ført til høiden sydvestlig og vestlig for krigshavnen og deltar i kampen derfra. Divisjonens samtlige lette og tunge artilleri blir i løpet av natten brakt i en slik stilling, at de to regimenter, som befinner sig i forreste linje, er sikret den sterkeste understøttelse og at de enkelte forts i Cherbourg efter tur kan bli skutt sønder og sammen av det tunge artilleris konsentrerte kanonild.

Tidlig om morgenen synes situasjonen foran Cherbourg å være rolig, bare enkelte forts sender sine granater, enkelte av svært kaliber, ut mot det område, hvor divisjonen har gravet sig ned. Det blir gitt ordre til angrepsvis å rykke nærmere og nærmere byen, helt frem til chausséen, som fører inn til Cherbourg fra nordvest. En bataljon ligger fast foran Redoute du Couplers, som fremdeles blir sterkt forsvart av fienden. Divisjonskommandøren begir sig til den venstre fløi og leder der personlig det tunge artilleris ild mot det i havnen liggende Fort Central, som gjør sig særlig bemerket ved sin skytning. Det lykkes hurtig å konsentrere ilden fra flere svære batterier mot dette fort, slik at det opnåes nesten 80% fulltreffere. Fortet blir brakt til taushet, men blir ennu en gang sterkt beskutt. Derefter blir andre viktige objekter betenkt med sterk ildgivning og et regiment får i opdrag å rykke frem helt til krigshavnen. I mellemtiden er Redoute du Couplers erobret. Besetningen, 5 offiserer og 150 mann, har måttet vike for regimentets angrep. Imidlertid er tallrike, fiendtlige faste batterier falt i henderne på den ved kysten opererende avdeling, likesom denne har tatt et stort antall fanger.

Allerede ved daggry blir tallrike fanger sendt inn til Cherbourg med opfordring om at festningen skal overgi sig, da enhver videre motstand er nytteløs og at man bare utsetter sig for beskytning fra de mest moderne våpen. Hele byen og fortene hadde i løpet av formidaggen anledning til nøiaktig å iaktta den tyske skytekunst ved Fort Central. Da kommer to herrer i sivil, en deputert fra Cherbourg og politiprefekten. De tilbød å sette sig i forbindelse med militærkommandanten i Cherbourg angående den efter deres mening uungåelige overgivelse av festningen. Divisjonskommandøren erklærte, at han hadde ventet på kapitulasjon siden kl. 8 om morgenen og ikke kunde vente lenger. Klokken var nu 12.15. Han ga en frist til kl. 13.15. Herrene vilde komme personlig tilbake til den tid. En kaptein ledsaget begge underhandlere inn i byen. Deres sivilauto blev herunder sterkt beskutt fra krigshavnen, slik at de kjørende måtte krype sammen i bilen. Kort før kl. 13.15 kom den meddelelse, at kommandanten i Cherbourg ikke var villig til å kapitulere. Alle overtalelser hadde ikke nyttet noe. Nøiaktig på minuttet begynte så den omhyggelig forberedte beskytning av krigshavnen i Cherbourg fra hele divisjonens artilleri. Samtidig fikk Fort Central en fulltreffer fra et stukafly og andre utvendige forts blev belagt med bomber. Omtrent en halv times tid senere kom militære forhandlere tilsyne, derunder også kommandanten på Fort Querqueville, som vi nettop hadde tatt under konsentrert ild fra det lette artilleri. Efter kortvarige forhandlinger dikterte divisjonskommandøren

Fortsettes side 31

Fortsatt fra side 20

Den annen side

det så allikevel skutt og da blev vi heller igjen her. Det har nok heller ikke hjulpet oss. Men veien hjem er lang. Hvis jeg får lov å skrive et brev, så vil jeg fortelle min kone, at jeg ikke er blitt skutt og at jeg har fått en god behandling.

Verten i en havnekneipe i Le Havre forteller:

Jeg hadde gjort gode forretninger de siste dagene, for soldatene var tørste og det var nok av dem i byen. Naboene sa: "Vi har så mange av dem, at ingen våger sig ikast dem dem." Men en gammel sjømann — jeg har fart til sjøss i ca. tredve år — stoler bare på sin egen teft og ellers intet. Og min teft sa mig: "Her måtte det være noe i gjære."

„Jernlemmene har jeg trukket for og låst min hustru og datter inn i soveværelset"

Derfor låste jeg min butikk forsvarlig, trakk for jernlemmene og låste min kone og datter inn i soveværelset. Best å være sikker.

Og ganske riktig: Bare to timer senere var tyskerne i byen. Gud alene vet, hvor de kom fra så hurtig.

Det første jeg så av dem — gjennem takluken — var en panservogn med et kanonrør frempå og på dette hang det — enten De nu vil tro mig eller ei — en katt. Naturligvis ikke noen levende katt, men en av tøi. Den var brun og ikke større enn hånden min. Den hang og dinglet i vinden og panservognen kjørte forbi huset som om den vilde foreta en parade. Ingen skjøt, — ikke våre heller — og det oprøte mig i den grad, at jeg først måtte ta mig en dram. Egentlig vilde jeg jo blitt ennu mer nervøs, hvis det var blitt skutt. Men slik er nu en gang vi mennesker — uberegnelige. Jeg har alltid sagt til min kone: „Når du tror, du har gjort noe riktig, så er det allikevel galt."

Og det med katten var ikke ikke noe jeg hadde sett i en rus, som min kone bebreidet mig, da jeg igjen låste op for henne, men det hadde nok sin riktighet. Senere kom nemlig tyske soldater inn i sjappen. De hverken stjal eller slo i stykker noe, og jeg kom godt ut av det med dem. De betalte sogar. Ja, og av en av dem, en studert mann, der snakket like så godt fransk som en av oss, fikk vi høre at tyskerne ofte tar med sig en maskott, et kunstferdig laget dyr, et billede eller lignende. Men det kunde jo ikke være kattens skyld, at de kom så fort hit.

Selv om jeg nok har været ute for litt av hvert på sjøen — så overtroisk er jeg allikevel ikke.

Hvad en fange fra et fransk jegerregiment forteller:

Ved inngangen til landsbyen i B. hadde vi forskanset oss godt. Plutselig kom noen motorsyklister fra våre bakre linjer og overbrakte oss befaling til å barrikadere veien gjennem landsbyen. Også bygdefolket måtte hjelpe til og vi begynte straks med arbeidet.

Vi begynte å hugge ned trær i landsbyens utkant. Vi tenkte å legge dem på skrå over hinannen og så angripe fienden i flanken. Vi var jo ikke helt klar over hvordan det vilde se ut i virkeligheten, men vi hadde et visst håp.

Plutselig, mens vi holder på med dette arbeid, kom de tyske panservogner. De kjørte så fort gjennem landsbyen, at vi i første øjeblikk ikke en gang merket at det var tyskere. Først da noen motorsyklister med skytevåpen — hvad slags våpen hadde jeg i overraskelsen ikke sett — stoppet ved siden av oss og sa, at vi skulde marsjere i fangenskap, visste vi, hvad som var hendt Og så kom jeg altså hit.

Fortsettes side 30

GOTSCHKE
MERCEDES-BENZ

„Madame, nu er det ute med oss"

Fortsatt fra side 28

Den annen side

En havnefunksjonærs kone fortalte sine kvartergjester :

Her i havnekvarteret, hvor vi nu har hatt vår leilighet i — ja, jeg vet ikke så nøie, men omtrent atten år kan det vel være, kunde vi ikke lenger bli klok på oss selv. Det var stadig noe på ferde, fremmede sjøfolk, alle slags sprog om hverandre — til slutt venner man sig til det. Men de siste dager — gode Gud! Enhver visste noe annet og alt mulig blev fortalt, så det til slutt formelig suset for ørene. Min nabokone, De har vel sett henne med det sorte håret og de to barn, vesle Pierre og så Aimée, som blingser litt, — altså hun hadde hørt av sin bror, som er i marinen, at de engelske krigsskib lå ute i Kanalen og de vilde nok sørge for at det ikke hendte oss noe. Og dessuten hadde vi ballonger, som eders flyvere ikke kunne komme forbi.

Senere har jeg også med egne øine sett ballongene. Hvad har de nyttet? Ingenting! Og englenderne skjøt også fra sine skib, så vindusrutene mine klirret. Jeg gikk ikke et skritt ut på gaten, jeg som ikke får puste, hvis jeg ikke kommer ut i luften. Vi som lever her, det kan dere tro, mine herrer, trenger saltluft, som fisken trenger vann. Men englenderne greide det heller ikke.

Da vi en times tid ikke hadde hørt noen smell — det var igår middags — sa jeg til min nabokone: "Madame, nu er det ute med oss. (C'est fini.) Og da varte det heller ikke lenge før tyskerne kom.

Jeg hadde det på følelsen, skjønt jeg var så nervøs, at maten ikke smakte mig.

Men kan noen bebreide mig for at jeg hadde bange anelser? Nei, mine herrer, de andre som sitter deroppe og vil vite all ting bedre, de har været for optimistiske. De har satt sin lit til noe, som ikke fantes. Til skibene og til ballongene og til, jeg vet ikke hvad. De var nok der, men det som måtte komme, det hendte allikevel.

Det er min mening, og den blir jeg ved.

Optegnelser funnet i politiprefekturet i Cherbourg :

Kanonilden fra de svære tyske batterier, som byen og frem for alt Fort Central var utsatt for, hadde en fryktelig virkning. Med alle midler, som sto til vår forføining blev den besvaret fra vår side. I morgendemringen — vi hadde naturligvis ikke sovet et minutt — trådte tre menn som jeg ikke straks dro kjensel på inn i mitt tjenesterum. Det viste sig å være soldater fra et av de regimenter, som lå utenfor byen. De var tatt til fange av tyskerne og — noe som jeg ikke straks forsto — sendt til oss med opfordring om å overgi oss.

Til å begynne med holdt jeg det for å være løst snakk hvad de sa, for de var svært trette, og den ene av dem, som hadde satt sig på en stol ved døren, falt i dyp søvn. Først da jeg hadde gitt de to ander kaffe, som synlig opkvikket dem, forsto jeg, at det ikke vor noen skrøne det de fortalte.

En søvnig fransk soldat

Jeg meldte saken til politiprefekten og han besluttet sig til, sammen med en av de deputerte, å reise ut til fienden som forhandlere. Han hadde nok ingen fullmakt til å forhandle med fienden, for det siste ord hadde jo Cherbourgs militærkommandant. Men han handlet allikevel og det må vi være ham taknemlig for.

Dette er min mening, og i slike urolige tider får jeg vel også få lov å si, hvad jeg tenker.

Dessverre var kommandanten i Cherbourg en stivnakket kar (une tête carrée). Om middagen lot han overskride den en times frist som var tilstått ham, han kapitulerte ikke, og da, ja da gikk helvede løs.

Bomber og artilleritreffere falt så tett på hinannen, at man ikke lenger kunde høre forskjell på dem. Så blev det allikevel til, at vi måtte overgi oss.

Hadde vi bare gjort det tidligere!

Jod-Kaliklora

Tannkremen som legene anbefaler

inneholder 0,0075 % organisk jod, av hvilket ca. 0,000035 g jod absorberes av tannkjøttet under tannpussingen og fordeles i legemets indre organer.

Jod-Kaliklora er en behagelig skummende tannkrem av beste kvalitet (uten klorsur kali!) med en serdeles velsmakende og forfriskende aroma. Den minimale mengde organisk jod er tilstrekkelig til en varig desinfeksjon av munnhulen (videnskapelig påvist) og beskytter tennene såvel som tannkjøttet mot sykdommer, og da særlig mot den i hele verden utbredte paradentose.

Dessuten er Jod-Kaliklora anerkjendt av legene som prophylakticum mot forkjølelser, alderssymptoner (arterieosklerose) og virker stimulerende på alle organer.

Opplysninger og brosjyrer fåes gjennem videnskapsavdelingen i den kjemiske fabrikk

Queisser & Co., K.G., Hamburg 19

Fortsatt fra side 28

Fra en panserdivisjons kamper

festningens betingelsesløse kapitulasjon. Forhandlerne hevder å ha fullmakt til straks å gå med på dette. Som følge derav blev skytningen straks innstillet. Det blev gitt ordre til innmarsj i Cherbourg med to bataljoner. Divisjonskommandøren hadde fastsatt den offisielle overgivelse av festningen ved kommandanten og kommandantene på fortene til kl. 17 i prefekturet og kommandørene var også beordret dit. Den offisielle overgivelse av festningen kl. 17 foregikk raskt. Cherbourgs festningskommandant, som var fører for Cherbourgs offiserer, ga melding til divisjonskommandøren om at han hadde tatt overgivelsen av festningen til underretning og uttalte sin glede over at den sivile befolkning var blitt spart for blodsutgydelse og tilføiet: „Festningen vilde ikke ha kapitulert, hvis den bare hadde hatt mer ammunisjon". På samme måte optrådte også. Admiral Abrial, den kommanderende admiral for de nordlige stridskrefter, da han straks efter inntraff. Dermed var kapitulasjonen fullbyrdet. Fortene blev, for så vidt de ikke lå under vann, besatt av våre tropper. Divisjonskommandøren bega sig med sin stab til Fort Du Roule, som behersket et vidt område; her vaiet allerde det tyske krigsflagg. Kommandanten og hans stedfortreder var falt i kampene om fortets ytre verker. I Cherbourg hadde 20.000 mann med offiserer nedlagt våpnene. Tusen og atter tusen franske tropper, deriblant mange farvede, var på begge sider av panserdivisjonens fremmarsjvei mot Cherbourg tvunget til å nedlegge våpnene og blev i de påfølgende dager overført til fangeleire.

Det sønnenfor Cherbourg liggende område blev helt til linjen Coutances—St. Lo—Bayeaux renset for splittede franske avdelinger. Under denne aksjon inntraff en telefonisk armébefaling om, at divisjonen skulde rykke frem til et område sønnenfor Rennes og med de nødvendige avdelinger ta krigshavnen St. Malo i besittelse.

Ved fremrykningen mot St. Malo viste det sig, at byen og krigshavnen allerede om middagen av et annet av våre korps var tatt i besittelse uten kamp. Som følge derav blev marsjgruppen dirigert mot syd, og nådde frem til et område like i nordvest for Rennes. Divisjonens hovedstyrke nådde denne dag fra området om Cherbourg over Lessay, St. Lo, Villedieu, Fougères, Vitré, Janzé, frem til det befalte område sydøst for Rennes.

280 km blev tilbakelagt denne dag. De lidte tap av motorvogner og panservogner var overordentlig ringe.

Efter å ha hatt en hviledag nådde divisjonen den 24. 6. fra området over Chateaubriant krigsbro ved Ancenis, Cholet, Niort frem til området ved St. Jean d'Angely—Niort. Overgangene over Charente ved Seintes og St. Savinien blev også erobret.

På denne dag hadde divisjonen tilbakelagt en distanse av 340 km. Allikevel forløp fremmarsjen uten hindringer. Tap av motorvogner og panservogner var ubetydelig. Den 25. 6. kl. 1.35 trådte våpenstilstanden i kraft.

Opgaver over fanger og bytte i tiden fra 5. til 13. juni 1940

1. Fanger.

Divisjonens formasjoner har i tiden fra 5. mai til 13. juni 1940 ialt tatt

50 120 fanger.

Divisjonens omslutningsbevegelser innbrakte ialt 46 000 fanger. Unter den raske fremrykning til Seinen kunde ikke alle fangene bli tatt med av divisjonen. Blant fangene befinner der sig

1 generalløitnant
1 generalmajor
1 oberst
2 generalmajorer med deres staber.

2. Bytte

a) Våpen og redskap:

306	lette maskingeværer	3591	geværer	85	kanoner av forskj. kaliber
65	tunge maskingeværer	1	lett granatkaster	20	luftvernkanoner
52	pansergeværer	2	tunge granatkastere	35	panservernkanoner
				4	radiosendere

b) Panserkampvogner og trenvogner:

77	panserkampvogner	330	personbiler	3	tankbiler
2	panserspeidervogner	93	ammunisjonsbiler	9	sykler
2	pansertraktorer	438	motorsykler	151	andre motorvogner
8	panserbiler	44	sanitetsbiler	194	hester og mulesler
9	beltebiler	18	bagasjevogner	1	verkstedstog
630	lastebiler	4	overdekte vogner	18	trenvogner og 100 hester
4	jernbanetog				

c) Fly: 13 nedskutte.

d) Militære mål på havet:

Resultater: 1 hjelpekrysser senket
1 transportskib på 2200 tonn skutt i brann
3 treffere på en destroyer
2 transportskib skutt i brann
1 avisoskib skutt i brann
4 transportskib truffet.

e) En feltkasse, bestående av 5 kasser, tatt som bytte.

Opgaver over fanger og bytte i tiden fra 17. til 20. juni 1940

1. Fanger:

30 000 mann, deriblant den befalhavende for sjøstridskreftene Nord, admiral Abrial, og 4 andre admiraler.

2. Krigsbytte:

Havne- og festningsanleggene i Cherbourg er ikke medtatt i optegnelsen på grunn av tidligere avmarsj enn beregnet.

a) Kanoner og våpen:

25	kanoner	320	geværer (ikke medregnet de geværer, som for tiden blir medbrakt av fransk bataljoner i fangeleirene).
1	lyskasterbatteri		
1	2cm. luftvernbatteri		
25	lette og tunge maskingeværer		

b) Motorkjøretøier:

I Cherbourgs havneanlegg: vognene til minst en motorisert engelsk divisjon.

c) Ammunisjon:

Foruten de ammunisjonsdepoter, som befant sig på stedet og i festningene, også forskjellige ammunisjonstog på jernbanestrekningene.

I alt blev det således i tiden fra 5. til 20. juni 1940 innbrakt 80 000 fanger.

Mannen som gikk tapt av gullmedaljen

Rudolf Harbig, mannen som gikk tapt av gullmedaljen er i privatlivet ansatt ved Dresdens gassverk. Billedet viser ham før krigsutbruddet på sin daglige kontroll-tur. Harbig, som i 1934, — da man søkte efter „den ukjente sportsmann" — vant et 800-m-løp på den for en nybegynner utmerkete tid av 2 minutter 0,4 sekunder, er idag verdens beste løper på denne strekning. Den finsk-russiske krig tok hans bomsikre sjanse til å vinne gullmedaljen, som han ellers sikkert vilde ha vunnet ved de olympiske leker i Helsinki 1940

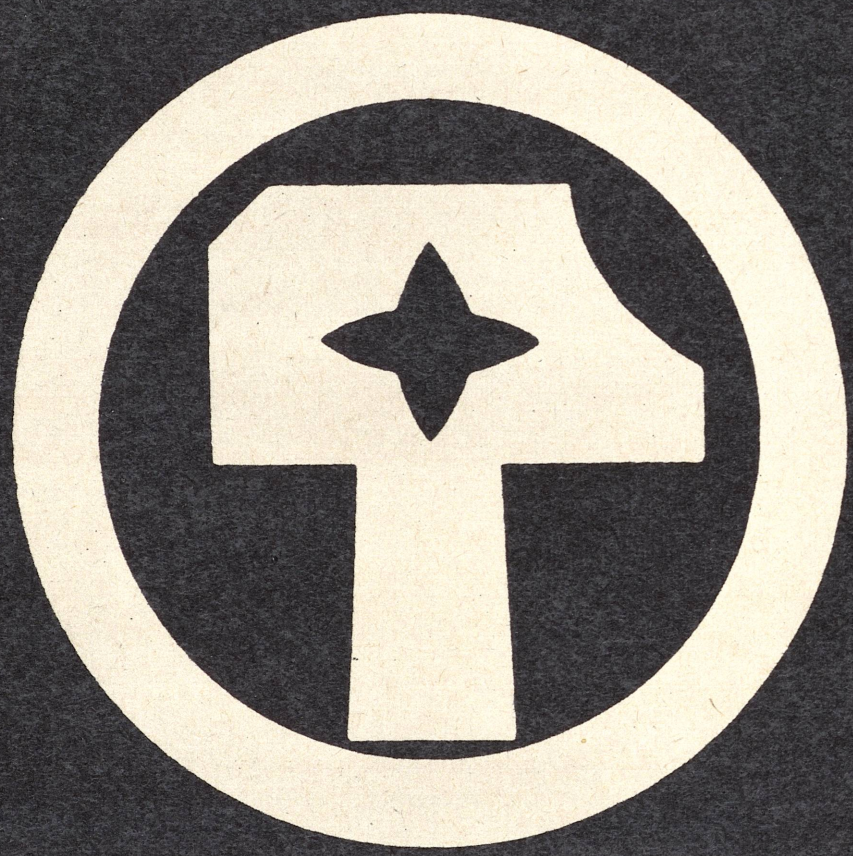
Den kommende mann — ennu slått Harbig (foran) ved et forsøksheat over 800-m-strekningen under kamplekene I Nürnberg 1934. Det var i det år han blev opdaget at den ennu ukjente løper forsøkte sin lykke ved de tyske mesterskap. Han kom Ikke med i finalen

For første gang revet målbåndet som seierherre To år efter at han for første gang optrådte på askebanen blev Rudolf Harbig seierherre i 800-m-løpet i Berlin. Han vant med den gode tid av 1 minutt 54,1 sekund. Med ett slag var han dermed kommet frem i første rekke blant de utvalgte til de olympiske leker som skulde finne sted få måneder senere. Men det skulde komme anderledes. Harbig, som i de avgjørende dager var blitt syk, blev allerede i forsøksheatet slått av amerikaneren Woodruff

1940 — Harbig på høidepunktet av sine sportlige prestasjoner I landskampen Tyskland — Italia i Stuttgart slår Rudolf Harbig for annen gang i løpet av et år sin største motstander italieneren Lanzi. Ved deres nestsiste møte ved landskampen i Milano i juli 1939 lyktes det Harbig ved et fantastisk løp på 1 minutt 46,6 sekunder å sette en ny verdensrekord på 800-m-løpet som fremdeles er gyldig

Lauchhammer

Brunkullsgruber · Brikettfabrikk · Kraftverk · Kalk – og dolomitverk · Martin – og elektrostalverk · Valseverk for profil – stang –, band og universaljern · Rørverk for sømmløse og sveisete rør · Rørstøperi · Jern-, stal- og metallstøperi · Press og hammerverk · Tannhjulsutvekslingsfabrikk · Maskinfabrikk for løpekraner, baggermaskiner, tippvogner, ranger og penseverk; Transport og losseanlegg, kraner med stor lasteevne; · Gassverksgeneratorer; Tannhjulsveksel · Verksteder for stal og brokonstruksjoner; Beholdere og rørledninger · Rørslanger og overhetere · Fittingsfabrikk · Fabrikk for rørbøiler · Emaljeverk for badekar o. a. sanitære innretningsgjenstander · Kunststøperi for plastiske kunstverk

MITTELDEUTSCHE STAHLWERKE AG.

Verk i Riesa an der Elbe, Gröditz über Riesa, Lauchhammer (Provinz Sachsen), Berlin-Wittenau, Elbingerode i Harz, Wünschendorf Gera

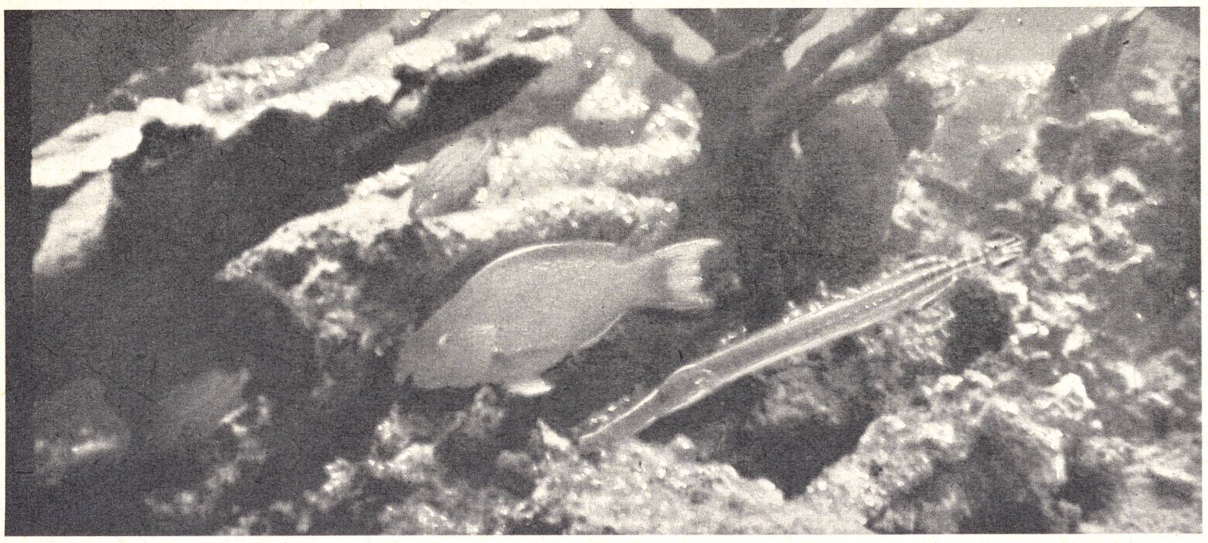
Som en fisk blant fiskene

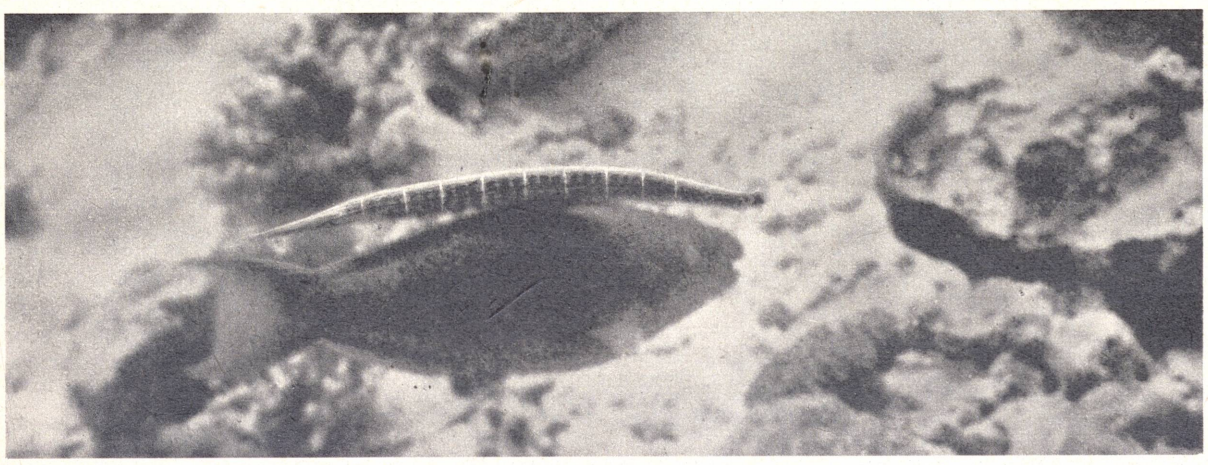
Forunderlige eventyr
i Det karibiske hav

„Havets kameleon"

Den listigste fisk, som Hans Hass støtte på, var trompetfisken. På det øverste billede ser man hvorledes den tilpasser sitt utseende til grenene på hornkorallene. Slik ligger den der ubevegelig, slående lik en korallgren og venter på sitt bytte. På billedet nedenfor har den begitt sig inn et annet jaktområde. Her lever den i nærheten av Gorgoniakorallen. Øieblikkelig inntar den samme loddrett opreiste holdning som denne koralle dannelse, mens den lurer på sitt bytte. Hvis der nu kommer små fisker i dens nærhet så suger den disse i sig med sin trompetlignende snabel. På de to nederste billeder ser man en annen forbausende, men hittil aldri fotografert foreteelse: trompetfisken „sniker' sig inn på en blå papegøiefisk. Papegøiefisken selv lever av muslinger og ørende små dyr. De små fisker betrakter den derfor som en ufarlig fyr og flykter ikke for den. Som det nederste billede viser, legger trompetfisken sig på papegøiefiskens rygg. Litt senere har den fullstendig klynget sig inntil dennes kropp og kommer således ubemerket like i nærheten av de små fisker. Dermed blir disse et lett bytte for denne behendige havets „kameleon"

Vi offentliggjør idag billeder, som aldri tidligere har vært fremvist. Hans Hass, en wienerstudent, levde i flere måneder med to kamerater i Det karibiske hav som „en fisk blant fiskene". Ham lyktes det for første gang å fotografere fiskene i deres ganske særegne element. Med kunstige gummifinner på benene, en vanntett brille og med en harpun, våget disse studenter sig i dette øiemed ned i det farlige karibiske hav, som vrimler av haier.

Det er nu tre år siden at jeg ved den franske riviera for første gang forsøkte å drive jakt efter fisk på havets dyp i likhet med insulanene fra Sydhavet. Med en vanntett brille, hvormed det var mulig å se klart under vann og forsynt med et spyd, streifte jeg med gummifinner på føttene gjennem mit nye jaktrevir — de romantiske klippekyster ved Esterel. De første dager vil jeg vel aldri kunne glemme. En merkelig, ny verden lå der under mig og viste mig sine undere: havdypets verden. Klippene styrtet vilt nedover, forrevet av kløfter, som

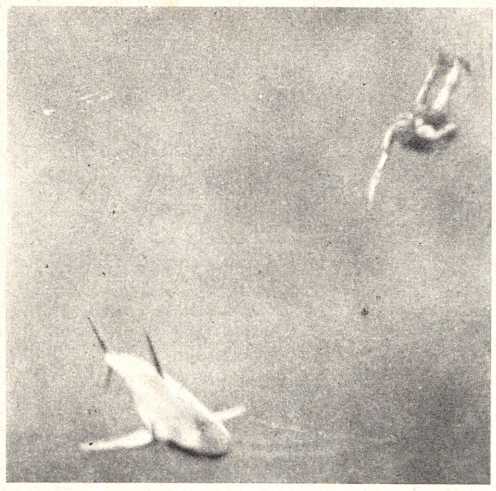
Angrep på den „prøissiske" fisk

De såkalte jacks blir av Hans Hass kalt for „prøissiske fisker". De viser sig alltid i større stimer og har eiendommelige militæriske manérer. Efter tre større fisker, som svømmer forut, følger i regelmessig avstand og ved siden av hinannen „bataljonen" av de øvrige jacks. „De er særlig nysgjerrige, og hvis det er noe som interesserer dem", forteller Hans Hass, „så kommer de svømmende i sluttet tropp — som til et angrep. Min venn Jørgs fremstøt (se billedet ovenfor) brakte litt uorden i deres kolonner. Men litt senere svømte troppen, som det lyktes mig å fotografere, atter i sin vanlige orden". (Billede til høire)

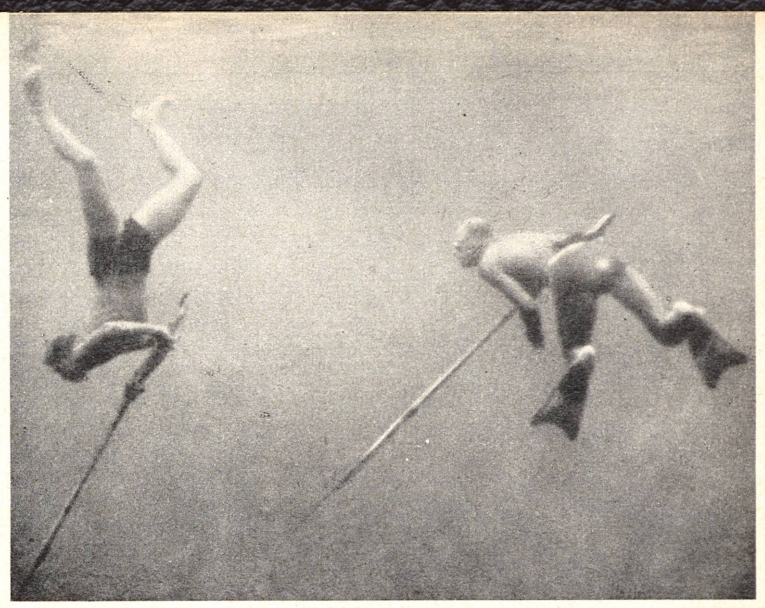
I kamp med byttet

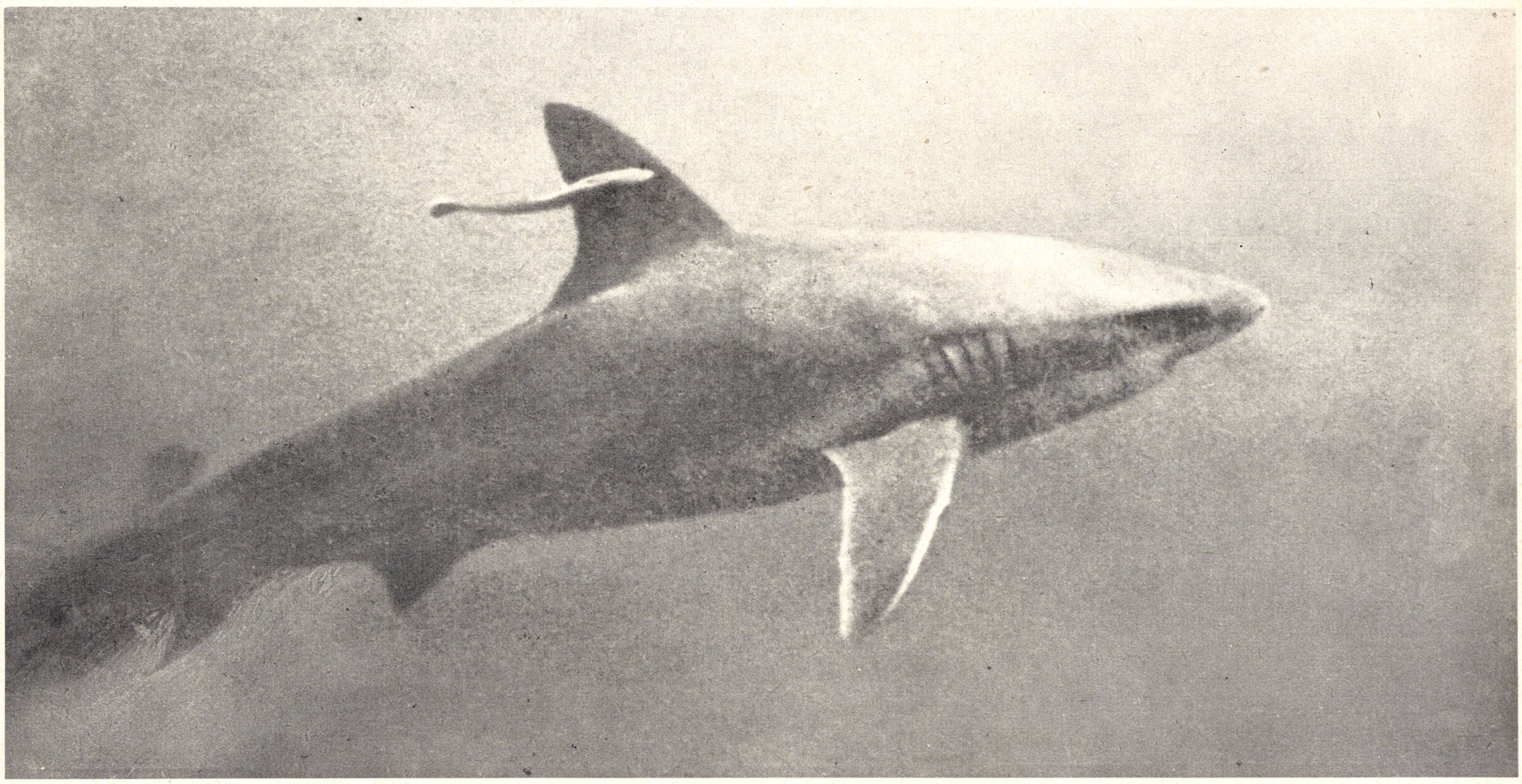
Her har undervannsjegeren tatt to store fisker med harpunen. De digre makreller, som var fanget like i forveien, ligger allerede fastbundet. Den kjempeabbor, som han nettop har gjennemboret med harpunen, verger sig fremdeles temmelig heftig. Det er allikevel til ingen nytte, for harpunsnoren gir ikke efter

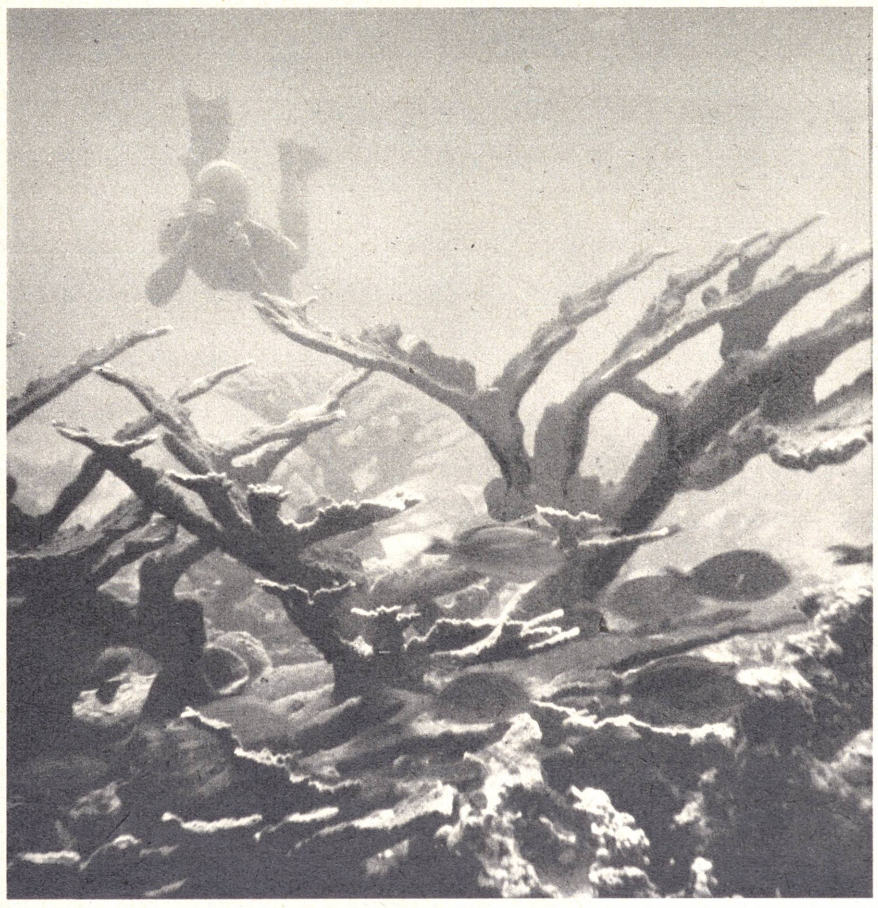

Mot „havets tiger" med harpun og kamera

„Da vi for første gang møtte en hai", forteller Hans Hass, „blev vi begeistret over hvor vakkert dyret var og svømte det imøte, og oplevde da en veldig overraskelse. Det over 4 meter lange rovdyr grep flukten. Dette dyr, som alle levevesener i vannet frykter, går av veien for, blev vel forskrekket over å se et vesen komme svømmende rett imot det. Til tross for den overraskende flukt var det lykkes mig å komme nesten 3 meter inn på dyret og å fotografere det." (Billedet nedenfor). Det er det første undervannsbillede, som er blitt tatt av en hai i åpent farvann. Ved siden av ryggfinnen ser man losfisken, som alltid ledsager enhver hai. Det er mange som påstår, at losfisken fører haien til dens bytte, for så selv å få sin andel av det

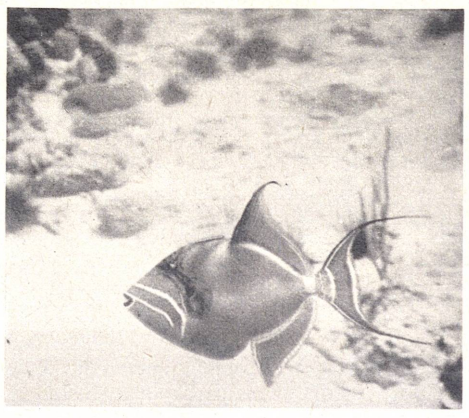

I elghornkorallenes virvar

Med sitt ferdig innstillede kamera dykker Hans Hass ned i denne eventyrskogs ville kratt for å fotografere de sirlige, kulørte korallfisker

En jaktlist under vannet

„For bedre og så nær som mulig å kunne fotografere de særlig skye korallfisker", forteller Hans Hass, „drepte jeg et sjøpinnsvin, skar kjøttet op i småstykker og kastet det bort til fiskene, som styrtet sig over det lette bytte. Herunder brød de sig mindre om mig og mitt apparat. Like efter kunne jeg fotografere en særlig forfengelig fisk. Det var . . .

. . . havets påfugl

Den var overordentlig vakkert farvet, og forfengelig svømte den med utpreget grasiøse bevegelser gjennem vannet"

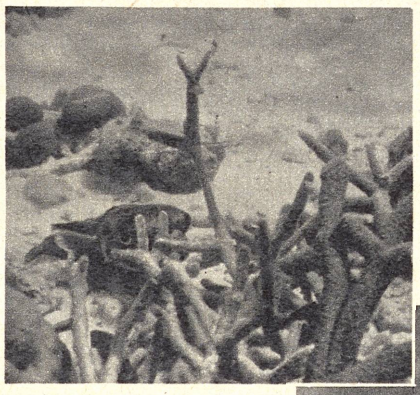
man tapte synet av langt nede i det blå dyp. Sarte, kulørte alger og plantevekster bekledde klippene og syntes hvert øieblikk å forandre sin farve i det flimrende lys. Overalt var det fullt av fisk, små og store, kulørte og slike som skjulte sig i kløftene og som med store øine stirret engstelig ut av mørket. Fiskene syntes ikke å være særlig sky, men da jeg så forsøkte å få has på dem med harpunen, oplevede jeg en overraskelse: Fiskene syntes nemlig å gjennemskue mine onde hensikter og holdt sig vekk. Så herlige disse første dager enn var, så brakte de dog intet resultat.

Efter hvert lærte jeg imidlertid å tilpasse mig det nye element. Jeg lærte å svømme og dykke forsiktig og å snike mig varsomt inn på fiskene. Det krevde også stor øvelse å stikke med den 2—3 meter lange harpun. Akkurat i den første tid hendte det mig at jeg tilfeldigvis kom inn i en stim av stor tunfisk og i min begeistring var jeg uforsiktig nok til å harpunere en av disse sølvglinsende kjemper. Tunfisken var naturlingvis betydelig sterkere enn mig og trakk mig med harpunen ned i dypet. Heldigvis gikk harpunspissen løs av sig selv, ellers hadde tunfisken bortført min verdifulle harpun.

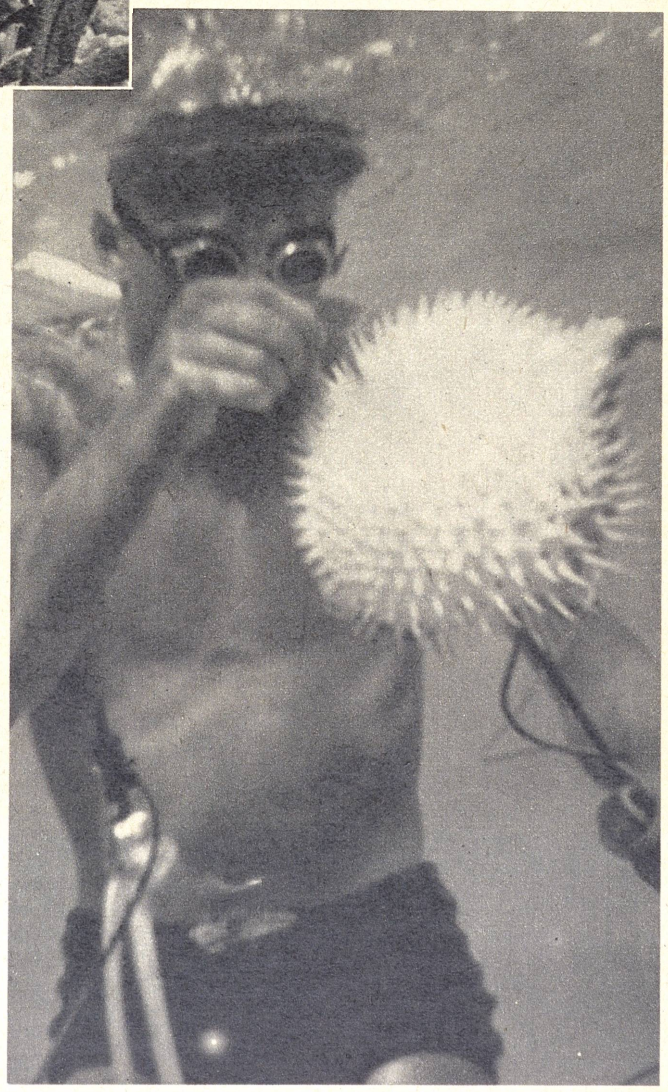
„Hvor er elefantene?" spurte den berømte amerikanske dypvannsforsker William Beebe, da Hans Hass forela ham dette billede fra den lille algeskog under vannet. Det ser virkelig ut som et luftbillede fra en afrikansk urskog

En annen gang hadde jeg en oplevelse, som kunde ha tatt en skrekkelig ende. Jeg stakk en stor polypp. Dyret sprutet straks en blekklignende væske ut i vannet, som gjorde den usynlig og derpå gikk den over til motangrep, idet den omklamret benene mine. Vi konstaterte senere at polyppens arme var 1.80 meter lange og hvis ikke to redningsmenn i det siste øieblikk var kom-

Den engsteligste blant fiskene

Det er pinnsvinfisken, som er sterk belastet med „mindreverdighetskomplekser". Den skjuler sig engstelig bak hjortehornkorrallene (billedet ovenfor). Når den føler sig angrepet, sluker den stadig mer og mer vann. Den svulmer ut, så den ser ut som en kule. Piggene, som hittil lå inntil kroppen, stritter nu angriperen imøte. Ingen fisk vilde nu våge å angripe den, men mot harpunen kan dyret ikke verge sig. (Billedet til høire)

Undervannsjegeren forfølger sitt bytte

Med gummifinner på føttene, som muliggjør en hurtigere svømning og dykning, forfølger jegeren en barrakudafisk. Det er en pilgjedde, som er utstyrt med et fryktelig gebiss, den er ytterst angrepslysten og — som det viste sig — farligere enn haien, fordi støi ikke avskrekker, men virker tillokkende på den

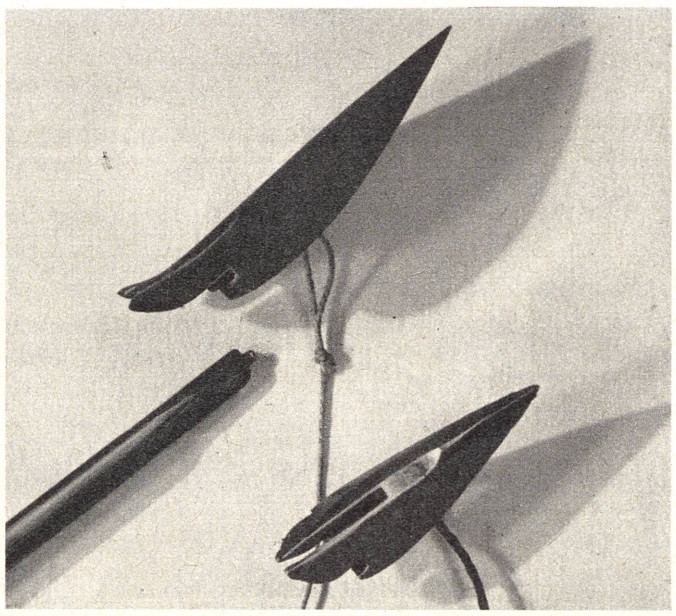
met mig til hjelp, vilde jeg måskje ha endt min løpebane under vannet i dette gresselige dyrs arme. Således hadde jeg hver dag nye opplevelser og samlet nye erfaringer, og da jeg hjemme i Wien fortalte mine venner om alt det nye, som jeg hadde oplevd under vannet, vilde ingen tro noe på det. Derfor besluttet jeg mig til for fremtiden å fotografere under vann og på denne måte bringe med mig beviser fra mine jaktekspedisjoner.

Den påfølgende sommer fisket jeg med noen kamerater langs den dalmatiske kyst. Her anvendte vi allerede nye, bedre spyd og et selvlavet undervannskamera og vi drev jakt med så stort hell, at vi fra flere fiskeplasser blev utvist av politiet.

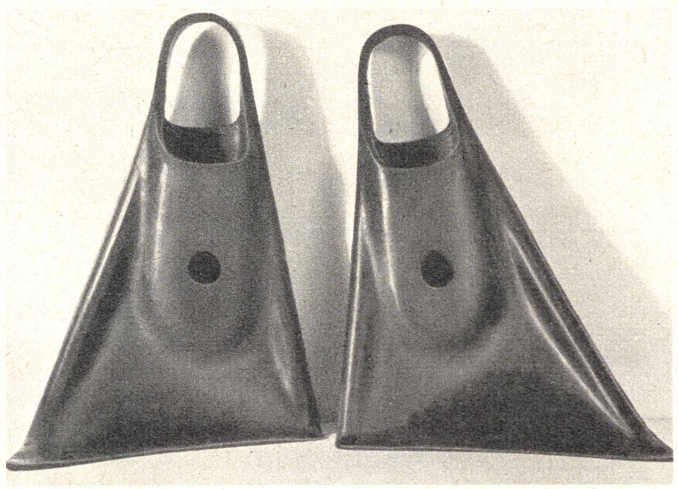
For fullt alvor beskyldte man oss nemlig for å forgifte fiskene under vannet, ja sogar for å forhekse dem. Opmuntret av disse resultater besluttet jeg mig til neste gang å drive jakt mellem korallrevene i tropene. Der vilde jeg med spyd utfordre de store og farlige dyr til kamp og med fotografiapparat og filmkamera søke å innfange livet i koralskogene. På dette tidspunkt hadde jeg nemlig større interesse av å studere de forskjellige fiskers liv enn å gå løs på dem med harpunen. På jakt under vannet hadde jeg fått erfaring for at man må behandle de forskjellige fisker på en måte som svarer til deres bestemte egenart. Hver fisk har sine særlige, ofte helt menneskelignende karaktertrekk og en dyktig jeger blir man først når man har lært å føle sig inn i de forskjellige vesens eiendommeligheter. Det mest tillokkende ved undervannsjakten er det at man lever som en fisk blant fiskene og at man derved kommer i en meget nærmere kontakt med disse dyr, enn det ellers hittil har vært mulig for en forsker.

I juni 1939 reiste jeg med to kamerater til Det karibiske hav i Mellem-Amerika. I Curacao, hin trøstesløse hollandske øi ved Venezuelas kyst, slo vi op våre telter i villmarken og begynte med vårt arbeid mellem korallrevene. På grunn av den ubeskrivelige mengde av nye inntrykk kunde vi til å begynne med ikke så godt se forskjell på de forskellige slags koraller: de høie elghornkoraller, som med sine gamle knutrete vekster danner skumle forheksete kratt; de flate, bladlignende hornkoraller, som vugger hit og dit som finnene på kjempefisker; hjortehornkorallene, hvis sammenfiltrete, hekker bedekker havbunnen i vid omkrets, og de grønne Gorgoniakoraller, hvis grener raker spøkelsesaktig frem som lange fingre; alt dette dannet i sin helhet et billede av en så magisk prakt, at man ikke så lett kunde rive sig løs fra dette syn. Nu var vi jo først og fremst jegere og rettet derfor vår opmerksomhet mot fiskene.

Vår første kamp hadde vi med en stor og farlig piggrokke, som min kamerat ut på aftenen harpunerte ved en sandstrand. Han klarte imidlertid ikke å trekke den kraftige fisk op til overflaten og jeg skyndte mig med å komme ham til hjelp, idet jeg overtok harpunen som fisken halte i med uhyre kraft. Flere ganger måtte vi avløse hverandre med å dykke, til dyret endelig var utmattet og vi kunde bringe det langsomt op på land.

Det undervannsjaktredskap, som Hans Hass selv opfant
Den største av de to spissene blir bare anvendt under jakt på særlig store fisker. Begge spissene er således konstruert, at de sitter fast på harpunskaftet, men i det øieblikk en fisk er truffet, løser de sig automatisk fra skaftet. På grunn av deres egenartede form dreier de sig om i fiskekroppen og stiller sig på tvers. Ved hjelp av den line, som er festet til hver av spissene, kan den trufne fisk i almindelighet ikke unnkomme

Gummifinner — er det beste hjelpemiddel ved dykking
„Med disse finner på føttene", forteller Hans Hass, „kan man ikke bare svømme betydelig hurtigere, men også dykke uten å bruke hendene. Dette var særlig viktig for oss, da vi ofte vilde fotografere under vannet og derfor måtte ha begge hender fri."

I denne første tid opholdt vi oss alltid på lavt vann i nærheten av klipperevene, man hadde nemlig advart oss meget imot haiene. Men da vi ikke møtte noen, blev vi dristigere og til største forferdelse for den innfødte befolkning svømte vi langt ut på dypet, hvor vi også snart fikk se den første hai. Det var et svært dyr, over 4 meter langt, som dro forbi oss med rolige bevegelser. Vi var ikke redde.

Men ennu mer spennende blev våre oplevelser, da vi flyttet til Little Bonaire, en liten, fullstendig ubebodd øi. Der levde vi riktig som Robinson, spiste den fisk, som vi selv fanget i revene, filmet i de romantisk forevne korall-landskaper og nedla snart vår første hai. Vi fant den sovende mellem korallene og min kamerat stakk den med harpunen, hvis spiss var bundet fast til en båt med et langt tau. Den trufne hai for rasende omkring mellem korallblokkene og det var ytterst besværlig å få bukt med den.

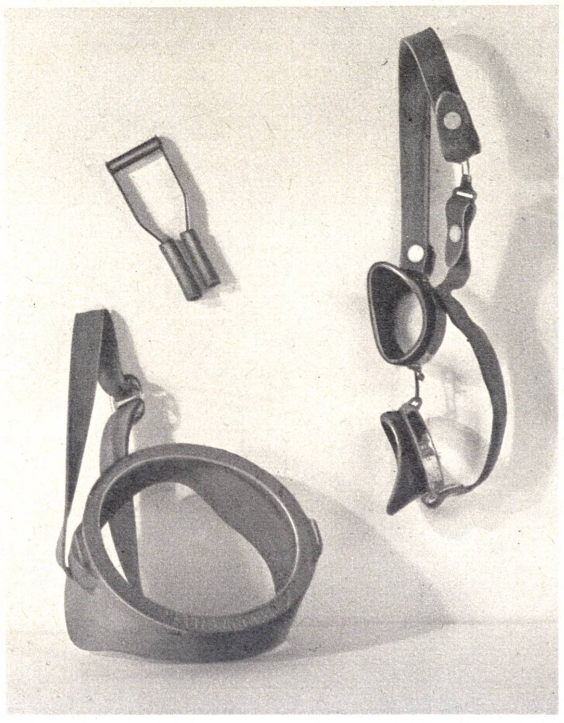
En annen helt fantastisk oplevelse hadde vi med en diger „jødefisk" på over 150 kg, som var frekk nok til å ete op en fisk, som min kamerat nettop hadde innfanget og derpå unnkom med harpunen. De innfødte hadde hatt kjennskap til dette udyr i årtier. Vi forsøkte på forskjellig vis å fange det; dets hud var imidlertid så tykk, at vi ikke kunde utrette noe med harpunen. Men da fisken rolig blev liggende, gikk vi løs på den med kniver og forsøkte til og med å legge en slynge om halen på den. Da heller ikke dette lyktes, fikk vi til slutt den idé å støte harpunen inn i dens åpne gap.

Midt i denne herlige tid inntraff plutselig meddelelsen om at der var utbrutt krig. Nu hadde vi bare en tanke: Tilbake til hjemlandet! Dette var imidlertid ikke så liketil. Bare ved å legge veien over Japan kunde vi nå hjem, men hertil manglet vi penger. Vi forsøkte derfor å tjene penger ved å selge fisk og languster, som vi fanget med våre hender, samt koraller, som de amerikanske turister interesserte sig for. Dette førte oss også til den fiskerike, men meget farlige nordkyst, hvor kjempemessige bølger slår mot de bratte klipper året rundt. Mens vi blev kastet hit og dit av farlige strømninger, lyktes det oss i brenningenes skumsprøit her i spennende kamper å fange store „tarponer" og „taggabborer". På denne kysten fantes der også store og angrepslystne haier som skaffet oss meget bryderi Ved et tilfelle fikk vi heldigvis allerede ved det første angrep rede på det eneste middel hvormed man kan verge sig mot en hai: man må skrike under vannet, da forsvinner den med en gang.

Efter nesten 8 måneders ophold i Curacao hadde vi spart sammen nok penger til å kunne betale reisen til New York. Da vi kom dit hadde vi riktignok bare 10 dollars i lommen, men efter tre måneders ophold i Nordamerika hadde vi imidlertid så mange penger, at vi endelig over Japan og Russland kunde reise tilbake til hjemlandet.

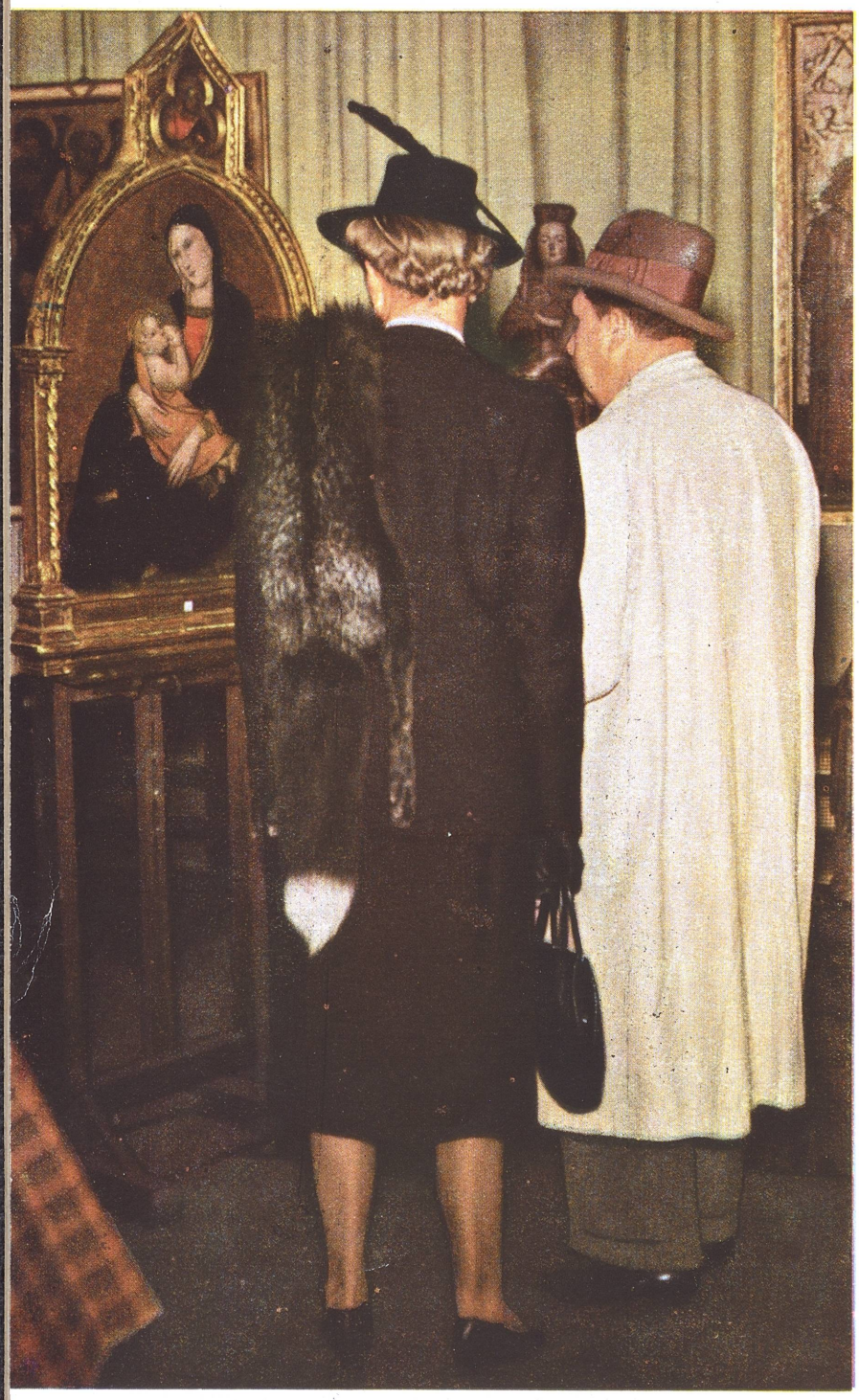
Her er det undervanns-kamera, som Hans Hass selv har konstruert
Når apparatet skal brukes, blir det stukket inn i den kassen, som sees åpnet til høire. Ved en gummitetning hindres vannet i å trenge inn. Hele apparatet blir bundet om halsen med en tykk tøibunt. Ved hjelp av de foran og på siden av kassen synlige hevler kan man også under vann innstille blende, avstand og eksponeringstid hvilket naturligvis er overmåte viktig

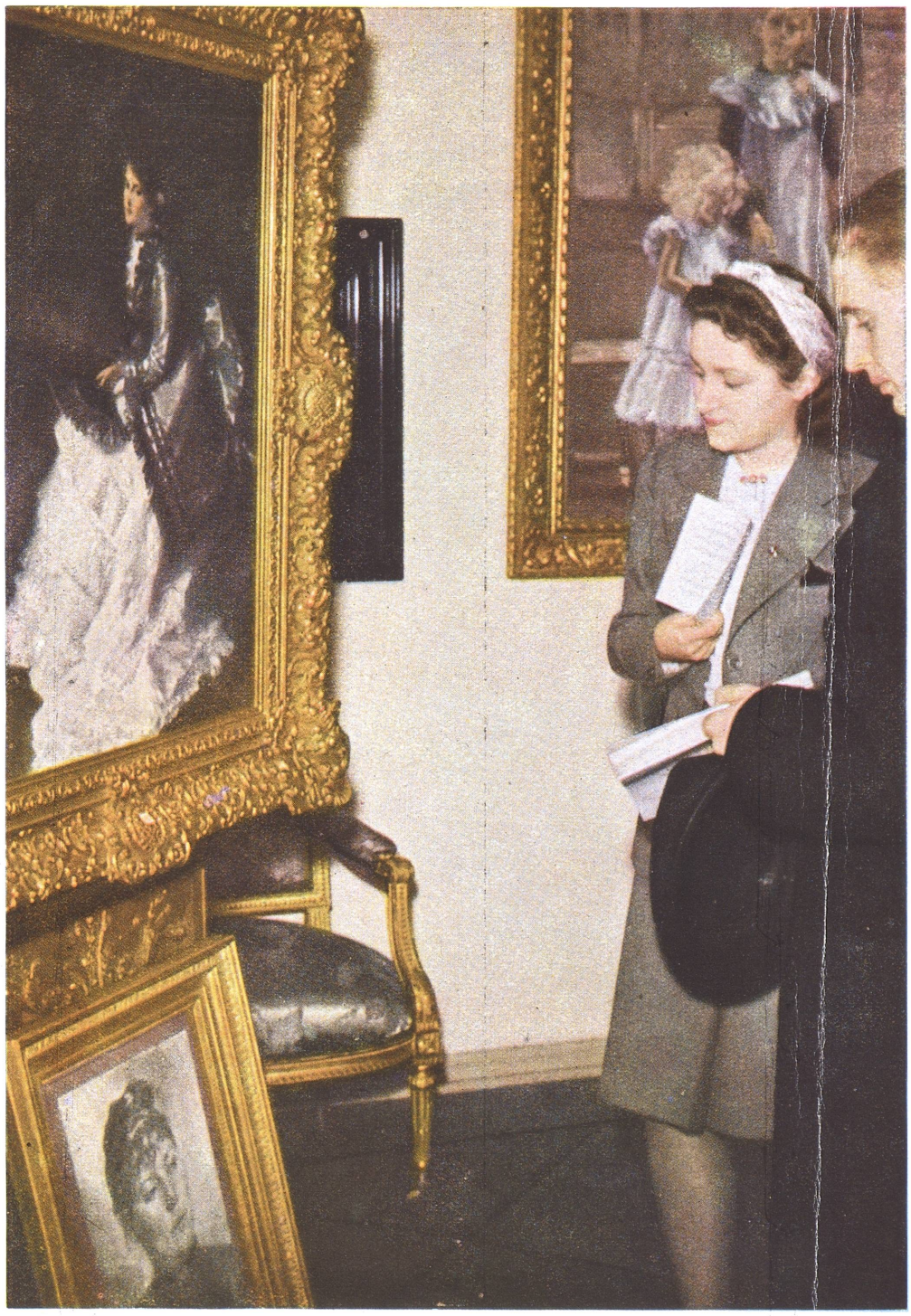
For å kunne se under vannet
anvendte Hans Hass og hans kamerater for det meste den mindre, hengende brille, som slutter vanntett til. Når de dukket ned på store dyp, brukte de mest de større briller, som henger langt nedenfor nesen. Disse har den fordel, at man kan blåse mot brillene og derved utligne større vanntrykk. Neseklemmen ovenfor til venstre blev bare anvendt ved dybder på mer enn 12 meter, fordi vannets trykk mot pannehulen her allerede føles ganske sterkt

Et møte med et Venusbelte

„Det var en dag i Caracas-bay ved sydkysten av Curacaoat vi traff på denne eiendommelige skapning. Den svømte like under vannflaten og var så gjennemsiktig at vi sannsynligvis ikke vilde ha blitt opmerksom på den og kanskje hadde ødelagt dens vidunderlige form, hvis vi ikke tilfeldigvis hadde svømt mot solen." Slike „glassdyr" opholder sig i almindelighet på de mørkeste steder i dypet. På grunn av deres ømtålelighet opsøker de rolig vann, og man ser dem for det meste kun når langvarige stormer har oprørt sjøen helt fra havbunnen eller når opstigende strømmer i havet fører dyrene op mot vannflaten. Det finnes bare en sort av disse fullstendig bånd- eller beltelignende glassdyr, og hittil hadde man egentlig bare kjennskap til eksemplarer på 1,5 m lengde. Men som dette billede beviser, må det finnes ennu betydelig lengre av denne art. Slike glassaktige dyr, som man på grunn av deres sarthet og deres strålende skjønnhet har gitt navnet „Venusbelte", lyser i vidunderlige farver. Men inntil nu er det ukjent for vitenskapen om dette er å føre tilbake på en særlig lysende substans i legemet eller på lysbakterier

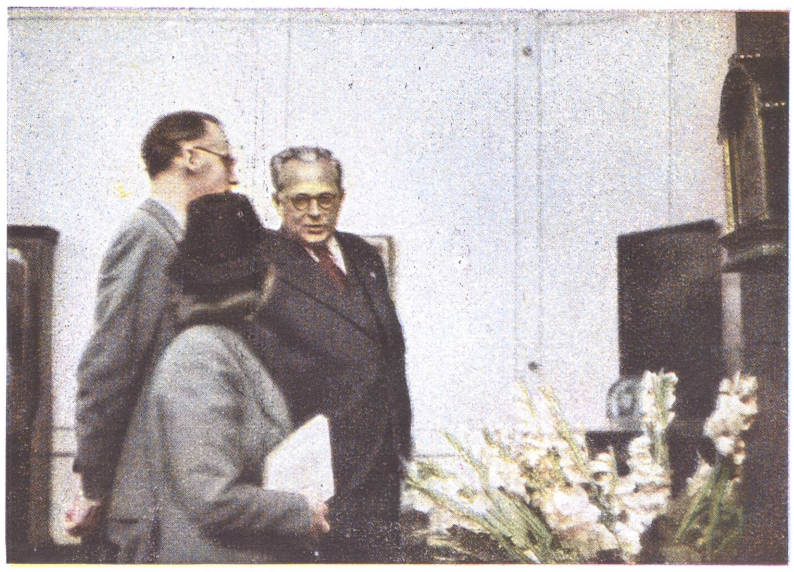
Denne vinteren likesom de tidligere
er auksjonene på kunstmarkedet i Berlin livlig besøkt

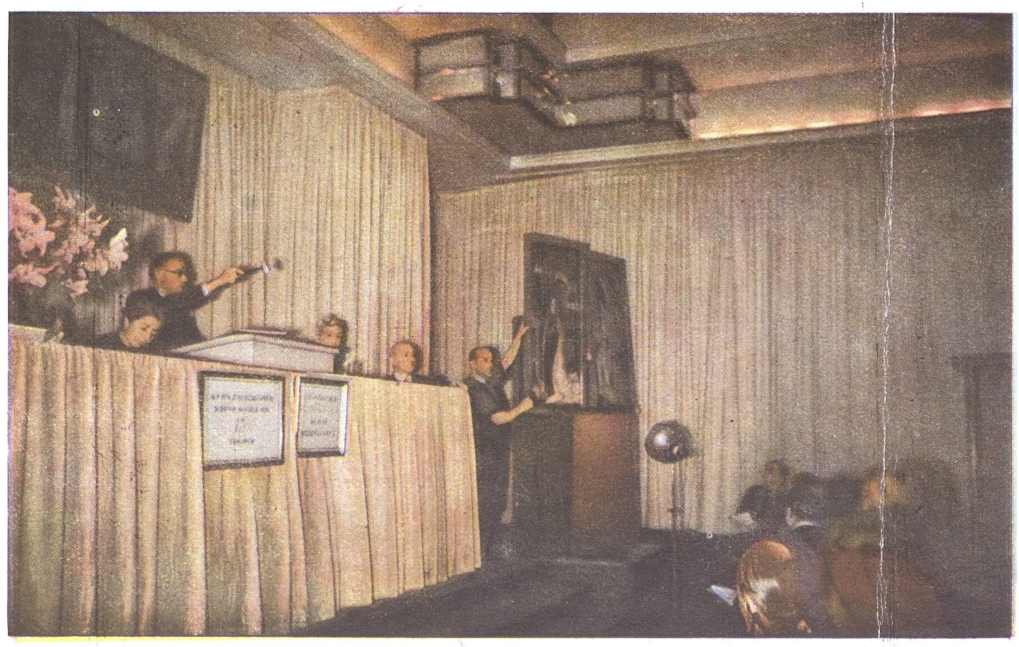
Høie priser for århundreskiftets kunst
Dameportrettet av Albert Keller opnådde Rm. 32000. Nedenunder en portrettstudie av Menzel. Ovenfor til høire Fritz von Uhde's „Søsken"

Kunstmarkedet i Berlin

Farvefotos fra en stor kunstauksjon i Berlin

Som kunstvenn og lidenskapelig samler
er alltid professor Heinrich Hoffmann, — der Führers bekjente fotograf — tilstede ved de interessante utstillingers forhåndsbesiktelser

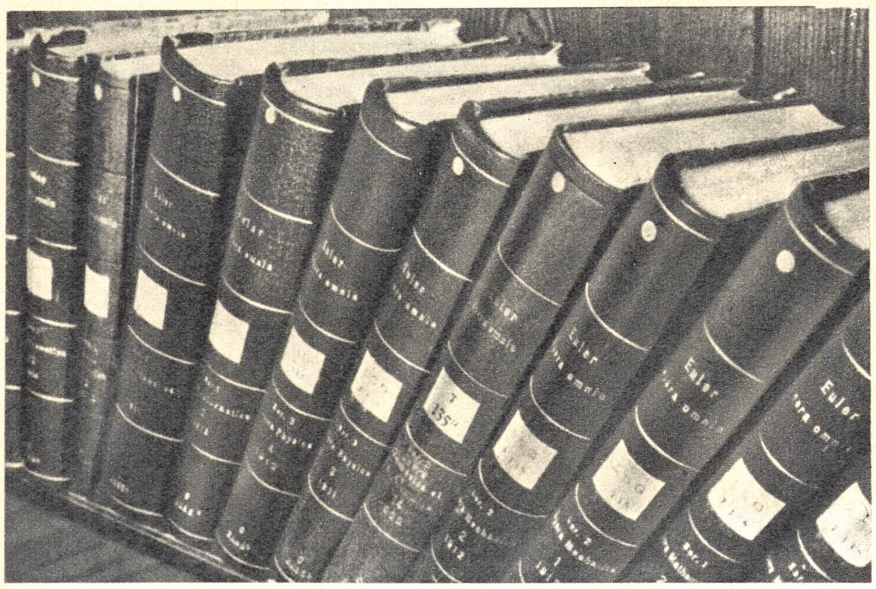
Tilslaget er skjedd
Nu går disse to herlige middelalderske altertavler over til den lykkelige kjøper

Dette er matematisk vitenskap!

π = 3.14159 26535 89793 23846 26433 83279 50288 41971 69399 37510 58209 74944 5923(
78164 06286 20899 86280 34825 34211 70679 82148 08651 32823 06647 09384 4609(
50582 23172 53594 08128 48111 74502 84102 70193 85211 05559 64462 29489 5493(
38196 44288 10975 66593 34461 28475 64823 37867 83165 27120 19091 45648 5669(
34603 48610 45432 66482 13393 60726 02491 41273 72458 70066 06315 58817 4881(
20920 96282 92540 91715 36436 78925 90360 01133 05305 48820 46652 13841 4695(
94151 16094 33057 27036 57595 91953 09218 61173 81932 61179 31051 18548 0744(
23799 62749 56735 18857 52724 89122 79381 83011 94912 98336 73362 44065 6643(
86021 39501 60924 48077 23094 36285 53096 62027 55693 97986 95022 24749 9620(
07497 03041 23668 86199 51100 89202 38377 02131 41694 11902 98858 25446 8163(
79990 46597 00081 70029 63123 77381 34208 41307 91451 18398 05709 85

Det merkeligste tall som matematikken kjenner

er tallet 3,14159, forkortet pi = gresk π. Uten dette tall lar det sig ikke gjøre å beregne omfanget eller innholdet av en sirkel. Matematikeren Ludolf van Ceulen, født i Hildesheim i 1540, beregnet tallet med 35 desimaler, og efter ham blir det også kalt det „Ludolfske tall". π er en såkalt uendelig desimalbrøk, som ikke lar sig konstruere med passer og linjal. Den her avbillede beregning av π, overgår fullstendig Ludolf van Ceulens, for den viser utregningen av brøken med over 700 desimaler

40 tykke bind, — en eneste vitenskapsmanns arbeid

Noen av de 40 bind „høiere matematikk", som samtlige er skrevet med hånden av en av de mest produktive og alsidigste matematikere, nemlig Leonard Euler. Euler, som levet på Fredrik den stores tid, og som av denne blev kalt til Berlin i 1741, — blev blind da han var ca. 60 år. Men av den grunn opga han ikke sin forfattervirksomhet. Og da han døde efterlot han sig manuskripter til 200 avhandlinger. Ja, 40 år efter hans død opdaget man enda et større antall utrykte arbeider. Hvis noen med hånden vilde avskrive de 40 bind som utgjør Eulers livsverk, så vilde han sikkert bruke hele sitt liv til det. Euler har ikke bare skrevet disse 40 bind, men også løst matematiske grunnproblemer, og lagt grunnen til de mest kompliserte matematiske disipliner

ES SUPPLÉMENTAIRES SUR LA LONGITUDE.

$$\frac{n'^6}{n^6} + \frac{714230184601 3}{452984832}\, e\frac{n'^7}{n^7} + \frac{2175543199950991}{27179089920}\, e\frac{n'^8}{n^8}$$

. 71

$$- \frac{3027686045}{786432}\, e\frac{n'^7}{n^7} - \frac{5536706571353}{301989888}\, e\frac{n'^8}{n^8}$$

. 118

En eneste matematisk formel — på 172 trykte sider!

Her kaster vi et blikk i „Teorier over månens bevegelse" av matematikeren Carles Eugène Delaunay. Dette er et av de mangfoldige verk hvor de lærde har forsøkt å bestemme månens bane. Delaunay's bok kan vel betraktes som den lengste matematiske formel som overhodet eksisterer. Den er på 172 trykte sider. Men allikevel gjorde ikke månen ham den tjeneste å legge sin bane slik som han har beregnet den. Like til den dag i dag har matematikere og astronomer måttet gjøre den erfaring, at noen årtier efter de kompliserte beregninger, står månen igjen flere tusen kilometer annetsteds enn de egentlig hadde tenkt sig

Læger söker efter froskeopdrettere

NYTT FRA FORSKNINGENS VERDEN

Det gis stadig en rekke tilfeller, ved hvilke det for de interesserte er av den største betydning på et tidlig tidspunkt med sikkerhet å få konstatert om et svangerskap foreligger. Foruten de hittil kjente metoder anvendes i den senere tid en ny.

Denne går ut på at man, således som angitt av den sydafrikanske fysiolog Hogben, innsprøiter en til to kubikkcentimeter urinekstrakt av den person som skal undersøkes på et bestemt sted av hundyret til den afrikanske „Spornfrosk" (Xenopus laevis Daudin). Hvis der foreligger svangerskap, så reagerer froskehundyret i løpet av få timer ved å legge egg. Denne reaksjon skyldes tilstedeværelsen av et bestemt hormon i den svangres urin. For så vidt er alt i orden, men det er imidlertid blitt et problem å skaffe forsøksdyr tilveie. Hittil blev de hvert år eksportert i tusenvis fra Sydafrika, hvor man begynte å bli engstelige for at dyrene kunde bli helt utryddet. Det enkleste vilde jo være opdrett i fangenskap, men dette er hittil lykkes bare i få unntagelses-tilfeller. Derfor er lægene på jakt efter „froskeopdrettere" som klarer det under å levere dem et hvilket som helst antall „spornfrosker".

Hormoner som middel mot migrène

Enhver av oss kan fra tid til annen få hodepine. Man pleier da å ta en tablett — eller man kan også la det være — og så venter man på at hodepinen skal forsvinne. Hvis det imidlertid dreier sig om den slags hodepine, som vi kaller migréne, så kan det være en meget smertefull lidelse. Man har naturligvis gjort alt mulig for å opdage årsaken til dens opståen. Herunder kom man på følgende interessante synspunkt. Migrénen optrer nemlig særlig hyppig hos kvinner av mer fremskreden alder, likesom de smertefulle anfall ved bestående migréne påfallende ofte gjentar sig i en viss månedlig gjentatt rekkefølge. Da de hermed forbundne psykiske prosesser imidlertid forårsakes av hormoner, forsøkte man å bekjempe ondet ved å gi doser av kjønnshormon. I mange tilfelder forsvant migrénen virkelig! Ganske interessant er det at kvinner inntil en bestemt alder påvirkes mest av det mannlige kjønnshormon. Omvendt er det mannlige hormon så godt som helt virkningsløst overfor menn som lider av migréne, mens det kvinnelige hormon har en velgjørende virkning på deres lidelse.

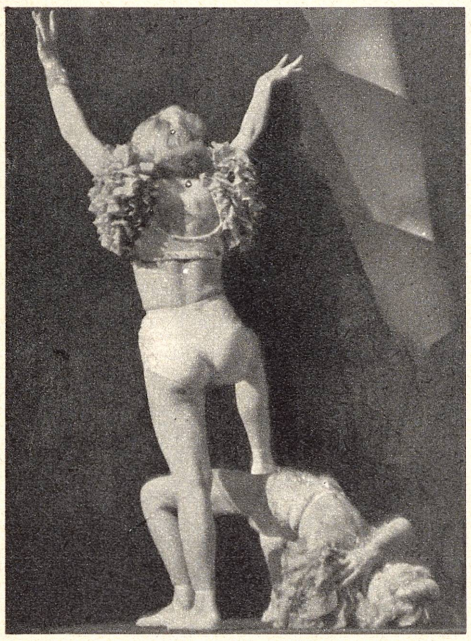

Her gis det ekstrarasjoner for menn som har særlig tungt arbeid

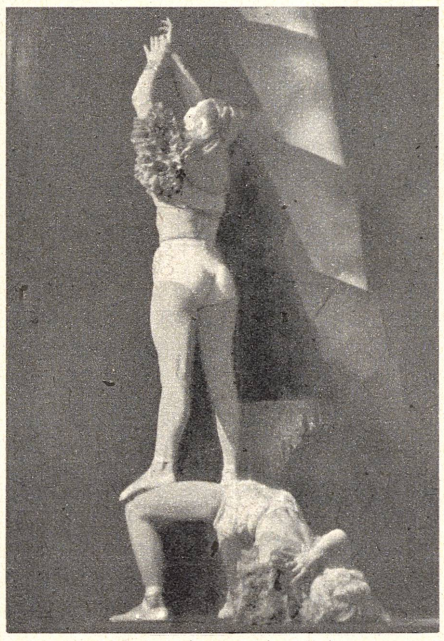
Her får personer, som må utføre særlig tungt arbeid, menn med lang arbeidstild eller med nattarbeid i spesielle bransjer ekstra levnedsmiddelrasjoner. En sådan arbeider får f. eks. 2400 gr brød, 345 gr smult og 700 gr kjøtt ekstra i uken. Men hvorledes kommer diss to yndige unge damer til det? Er det riktig?

Jo, da, det dreier sig nemlig om . . .

...de to kvinnelige artister...

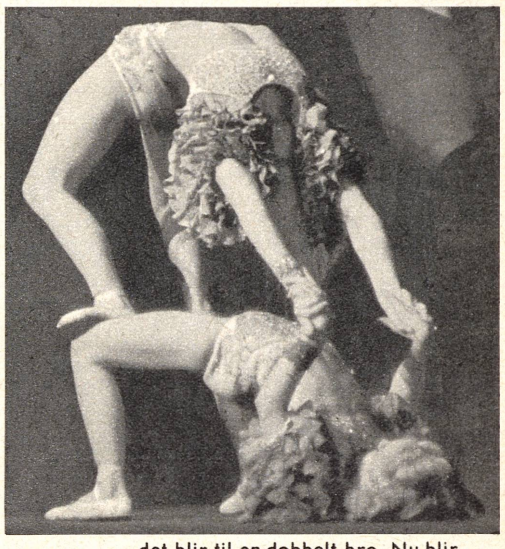
1 Marion slår en bro. Først prøver Irma dens sikkerhet, så . . .

2 . . . betrer hun „pelene", kaster armene i luften og . . .

3 . . bøier sig bakover mot sin søsters fremstrakte hender, og . . .

4 . . . det blir til en dobbelt-bro. Nu blir Marion på en forunderlig måte til et . . .

Det hører riktignok en del fantasi til å tenke sig disse to tilsynelatende så svakt useende skapninger i samme selskap som menn, der uten besvær kunde bære et piano. De, som imidlertid ser disse to søstre under treningen eller på scenen, vilde nok heller ønske å gjøre sig fortjent til ekstrarasjon ved pianotransport . . . "Signal" viser her de to verdenskjente artisters vanskeligste "trikk", hvormed de hver aften høster veldig bifall.

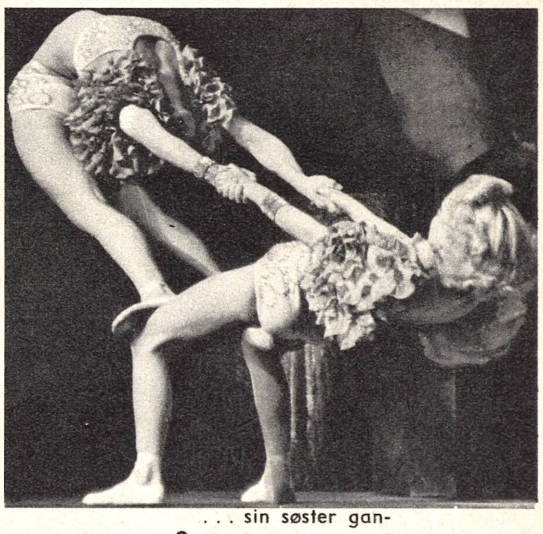
. . . gummi-menneske:
5 mens hun stadig holder sin partnerske svevende . . . .

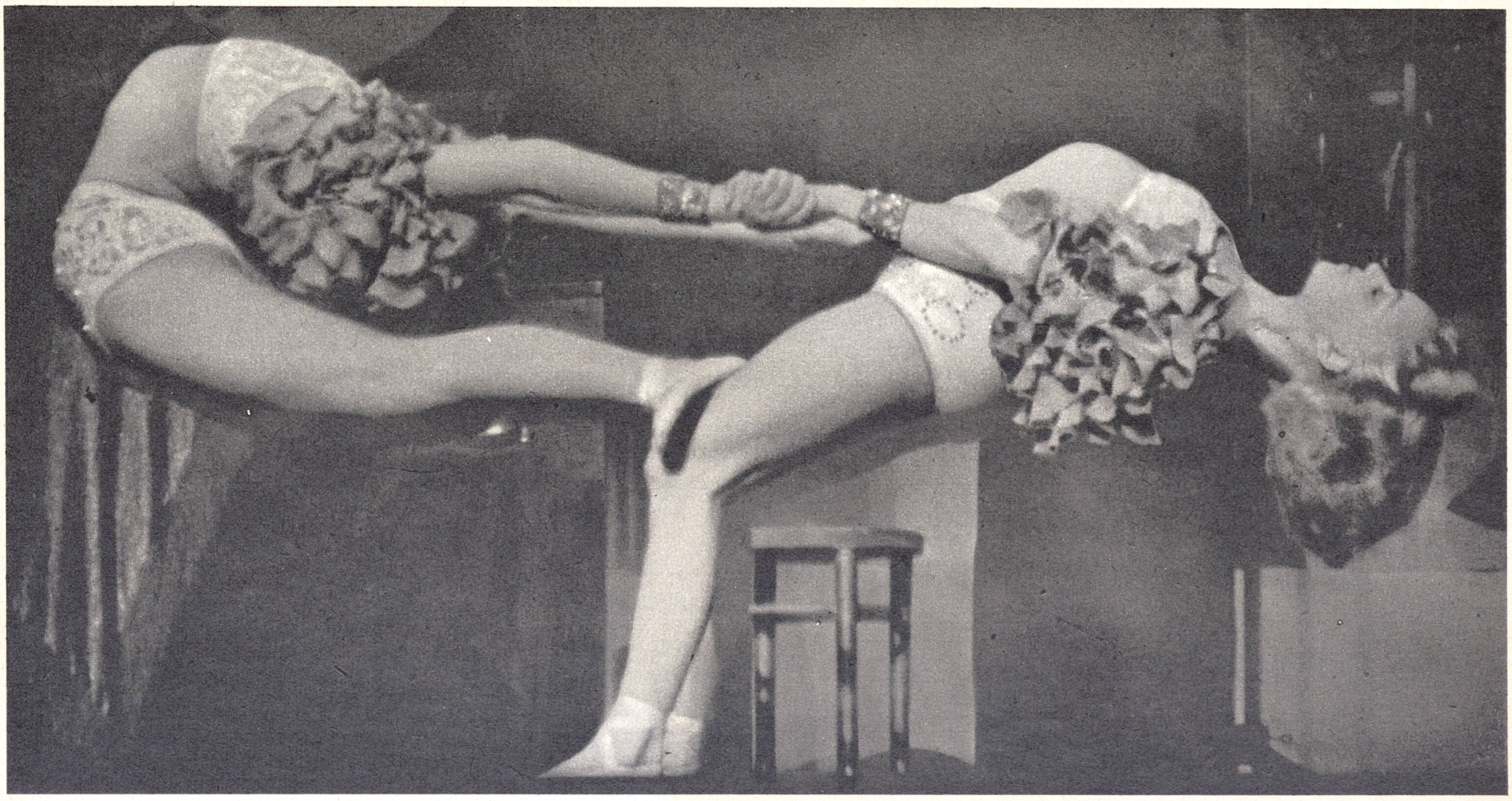
. . . bøier hun sig — også holdt
6 svevende ved Marions tyngdepunkt — helt bakover! Så . . .

. . . legger Irma sin
7 vekt langsomt forover og løfter . . .

. . . sin søster gan-
8 ske langsomt op til en „figur", som . . .

. . . til slutt danner en fullkommen „vippe". Ingen muskelskjelven, ingen spente ansiktstrekk forråder
9 anstrengelsen og viljestyrken, som hører til denne enestående kautsjukakt. Bifallet bruser, og . . .

. . . „undermannen"
10 Marion vokser først Irma over hodet, går så . . .

. . . i knestilling. Irma strekker sig ut, og den vågsomme lek med likevekten . . .

. . . Marion og Irma

12 . . . er til ende. De to unge kunstnerinner, som allerede har utallige beundrere, men ingen efterlignere, neier yndig og grasiøst for det takknemlige publikum. De har fortjent applausen

Den korteste vei

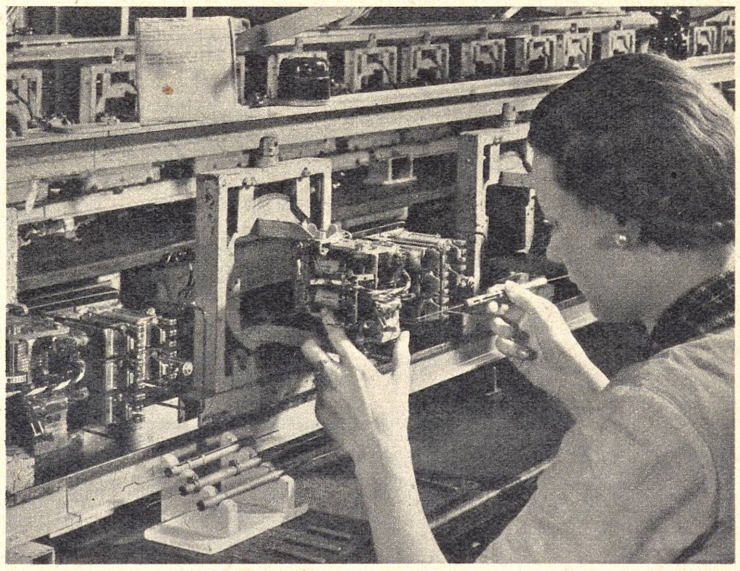
Fra matematikkundervisningen husker vi at den korteste vei mellem to punkter er den rette linje. Den korstete vei mellem to mennesker er telefonen, det lærer vi i det praktiske liv. Hundre eller tusen kilometer skrumper sammen til intet når, den moderne telefonteknikk skaper forbindelse. I løpet av få minutter kan man ved dens hjelp avgjøre saker som ellers vilde ta timer og dager.

I verdens telefonstatistikk vrimler det av millioner og milliarder: hundre og tretti milliarder ganger daglig blir telefonen benyttet over de toogførti millioner talestasjoner i verden. Mer enn femten milliarder mark (omregnet) blir årlig utgitt for telefongebyrer. Ca. tohundreogfemti millioner kilometer ledning tjener utelukkende til å tilfredsstille menneskehetens krav om telefon. Mer enn førti milliarder mark er annlagt i telefoninnretninger i verden, og det blir regelmessig utgitt noen milliarder årlig for å utstyre innretningene slik som abonnentene gjerne vil ha dem. Mer enn en million mennesker er stadig beskjeftiget med å betjene og utvide telefoninnretringene. I laboratoriene til de bedrifter som står i telefonteknikkens tjeneste, arbeider titusener dyktige teknikere og fysikere med å uttenke og virkeliggjøre stadig bedre telefoner, sentralbord og ledninger.

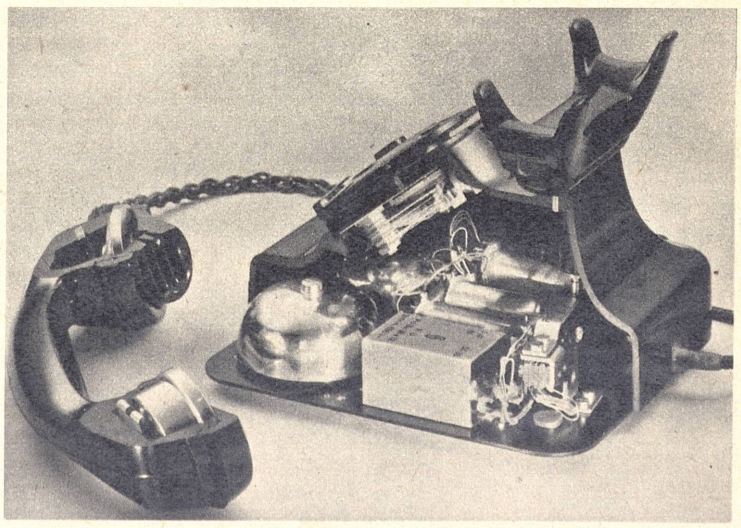
Tyskland intar den ledene stilling i verdens telefonvesen. Ingen land har i så stor utstrekning som i Tyskland gått over til helautomat, og bare dette systemet finner abonnentene som det fullkomne. På denne måten velger mer enn 90 % av det telefonerende publikum selv samtaleforbindelsen ved hjelp av nummerskiven. Det tyske kabelnett, som muliggjør sikre samtaler, — ikke bare innen grensene, men også for gjennemgangstrafikk mellem nabolandene — omfatter mer enn tyvetusen kilometer fjernkabelnett. Selvfølgelig finer man i Tyskland i storbyene så vel som på landet bare telefonapparater av nyeste type som garanterer en klar og tydelig forbindelse.

I det verdensberømte Siemens-verk finner vi enestående laboratorier for telefonteknikken og alt som angår den. Allerede grunnleggeren, Werner Siemens, innså for mer en 60 år siden hvilken betydning telefonen vilde ha for den nye tid, og fabrikerte dengang de første telefoner og sentralbord. Allerede omkring århundreskiftet arbeidet Siemens-verkene på et automatisk system og førenn verdenskrigen arbeidet automatiske sentraler — ikke bare i Tyskland, men også i andre europeiske land — efter det av Siemens & Halske utviklete system. Omtrent på samme tid begynte Siemens-verkene på å legge en 600 kilometer lang telefonkabel mellem Berlin og Rhinen, som skulde være „grunnstenen" for det europeiske telefonnett. Efter verdenskrigen blev denne kabel utstyrt med forsterkere. I den følgende tid overvant Siemens & Halskes fremskritt på forsterkningsområdet, alle avstandsvanskeligheter for lydoverførelsen gjennem telefonen. Målet for videre utviklingsarbeid var å utbre automatsystemet over større strekninger, slik som det var i de enkelte industriområder. Økningen av de lydkanaler som stod til disposisjon, lyktes gjennem den såkalte „bærefrekvensteknik", hvorved flere samtaler på engang blir båret over én ledning gjennem forskjellig frekvens. Ved den nyeste type av telefonkabler kan man med bare to dobbeltledninger føre 15 samtaler på engang. Gjennem „bred-båndkabelen" som er fremstillet for fjernsyn, åpner det sig ganske andre muligheter, for gjennem den kan man ved siden av få med 200 samtaler.

I det kommende store europeiske næringsliv kommer telefonen til å spille en enda større rolle enn tidligere. Telefontrafikken mellem de forskjellige land kommer stadig til å tilta, og til å fordre nye trafikkveier. I Siemens-verkene står kunnskapen, dyktighet og viljen til å skape noe parat til, i forening med verkstedene å virkeliggjøre alle ønsker.

I store serier fabrikeres i Siemens-verkene telefonautomatene, som i telefonsentralene formidler samtalene. (Verksfoto Siemens)

Snitt gjennem den moderne Siemens-automattelefon med lydløs nummerskive og telefonen særlig tilpasset hodeformen. (Verksfoto: Siemens)

„Nå, unge mann? De trodde vel kanskje at alle vi heroppe var vakre?!"

De uforbederlige

En gang da dikteren Boileau ved Ludvig den fjortendes taffel høilytt bemerket at alle mennesker må dø, så kongen ham så skarpt i øinene, at den ulykkelige bleknet og stammet: „Nesten alle, Sire, nesten alle!" Man ser herav at det var temmelig liketil å berolige en konge. Menneskeheten er imidlertid ikke så lett å berolige. Den erkjenner vel at man må dø, men spør straks: „Og hvad kommer så?" Rettferdighetsfølelsen ned igjennem tidene stillet belønning i utsikt for den gode og straff for den onde. På den ene side paradiset og på den annen side helvete. Det var særlig helvete som fantasien befattet sig mest med. Middelalderen malte med grimm humor pinende og plagende djevler, Dante skildret inferno i sin visjonære diktning. Utmalingen av helvete gjennemløper alle stadier, helt til eventyret om „djevelen og hans oldemor" og omfatter utallige vitser og historier om mennesker, som blev hentet av djevelen. Beskrivelsene av helvete er i det hele tatt betydelig mer plastiske og utførlige enn dem om paradiset; for det eventyrlige tiltrekker menneskene betydelig mer enn den rolige idyll. Så meget man enn ønsker å leve i den reneste lykke — om det virkelig var mulig, vilde man allikevel ikke være tilfreds. Å leve helt lykkelig. opnår man aldri og nettop derfor faller det svært vanskelig å kunne forestille sig en helt sorgfri tilværelse. Og det er åpenbart ennu vanskeligere uten videre å kunne betrakte sine medmennesker som noen engler. Det lykkes bare for et så naivt gemytt, som karikaturistene er i besittelse av. De er overbevist om, eller foregir i all fall å være det, at man får vinger efter døden. Men skeptiske, som alle spottere er, tror de nok slett ikke, at det dermed opstår noen elskelige og rene engler. Det motsatte er tilfelde: deres bevingede skikkelser viser sig å være uforbederlige. At de nu hverken blir belønnet eller straffet for det, men fortsetter å leve ganske menneskelig, det er det forbløffende trikk ved det. Og allikevel blir beskuerens følelser ikke såret. Er det ikke merkelig? Gåten er lett å løse: Når man ser nøiere på det, så merker man, at det aldeles ikke dreier sig om riktige mennesker, som flakker omkring med vinger, — men bare om slike groteske figurer som forekommer i vittighetsbladene. Disse figurer er de samme imaginære typer, som med den største sinnsro faller ned av de bratteste fjell, som forstår kunsten

„Hun har tatt fra mig nøklene mine — hun sier, at hun alltid har vært vant til å gjøre det!"

„Men fly da vel, fly!" — „Kjære venn, når man som jeg hele sitt liv har bodd I syvende etasje, kann man ikke så lett venne sig av med å gå trappen"

Sådan er humoristene

„Hvad var det vi egentlig snakket om, da din mann kom styrtende med revolveren?"

„Hvad er det for et par, som stadig kjekler med hinannen?" „Jo, det er de som for tyve år siden nede på jorden styrtet sig ned fra et fjellstup sammenbundet, fordi faren ikke vilde at de skulle gifte sig"

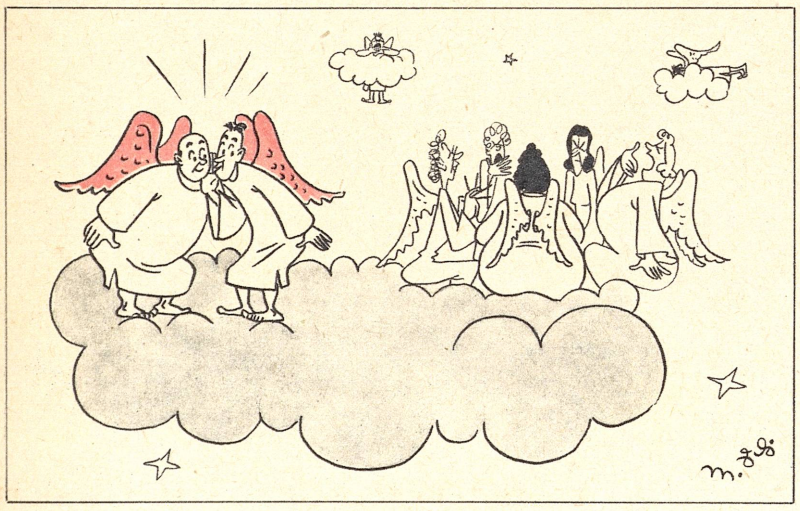

„Tilgi mig, elskede, at jeg er noe forsinket, men doktoren opholdt mig så lenge!"

„Har du noensinde sett en slik hypokonder? Han påstår, at han fremdeles er syk!"

å binde en knute om sin egen hals, og som når det faller de tyngste bjelker på dem, mens de sitter og drikker, bare ganske kalt sier: „For pokker, det var en sterk dramm!" Den slags folk flakker nu plutselig omkrig som „engler". De er nok døde, men lever videre med vinger og da de er uopslitelige, forblir de også uforbederlige. Hvis den professoren fra vittighetsbladene som gjennem årtier lot sin paraply stå igjen overalt, avgikk ved døden, så vilde han ganske sikkert sitte oppe i luften med sin paraply, men uten vinger og anstrenge sig for å komme på hvad han egentlig har glemt. Disse uforbederlige som er skapt av humoristene vilde antagelig optre likeså ubekymret, hvis de kom til helvete. Mens de stekes i den glødende hete vilde de her være i stand

„Vi må på en eller annen måte forsøke å få tak i himmelsnøklen, så vi kan få oss en fornøielig aften nede på jorden!"

til å snakke om at det ikke noe steds blir varmet op ordentlig, eller at de til tross for varmen ikke er blitt kvitt sin reumatisme. At de allikevel tross alle sine feil ikke blir sendt til helvete, er en trøst, som på en eller annen måte virker som en god optimistisk medisin. Det er virkelig elskverdig å fortelle oss om livet efter døden på denne måte. Ved nøiere betraktning kan man imidlertid også si at det er karikaturgnerne som egentlig er de uforbederlige. Visse situasjoner som andre har en skrekk for, passer dem best. Man behøver bare å tenke på de groteske tegninger, hvormed de utmaler et „besøk hos tannlegen". Men det er ingen som tar dette alvorlig og det forlanger karikaturtegnerne heller ikke.

Anton Sailer

En karikaturist er avgått ved døden! Den siste hilsen til hans kollegaer

„Det er til å bli gal av! Og jeg som trodde at hun var en ganske uskyldig pike!"

Med skiheisen opover fjellet

Den som vil ha et godt utbytte av skiløpningen, benytter skiliften. Den sparer en for unødige anstrengelser, hjerteattakker, åndenød og man kommer lettvint frem til målet — alt for bare én mark

Med tau og ski

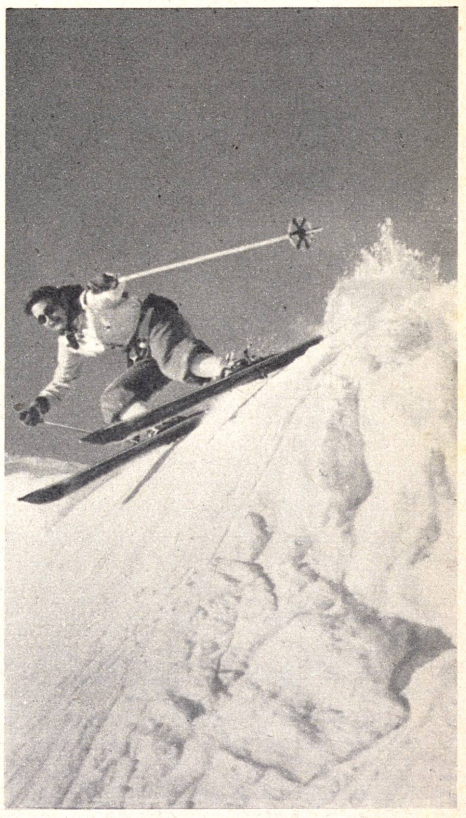
Overraskende fotobytte . . .

. . . og da kan man, uten å være medtatt av opstigningens strabaser, charmant og usjenert se enhver lurende fotolinse i glassøiet

Skirast

Heroppe avleverer solen gjerne sitt visittkort. Damene pleier å tenke mindre på fjell-luftens og solstrålenes legende virkning, enn på den bronsebrune farves enorme viktighet ved tilbakekomsten til den grå storby. Se bare på mig! Jeg har drevet vintersport tre uker i Alpene!

Man er stadig mer forbløffet!

Den gaselleaktige skinymfe, som lyste som porselen i solen, forvandles til en stålhård amasone. Knitrende fyker hun nedover dalen, for atter å begi sig i skiliftens hjelpsomme trearme, og så begynner det påny

Signal nr. 1. 2. årgang, 1. januar-hefte, utkommer hver 14. dag / Chefredaktor: Harald Lechenperg / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag, Berlin SW 68, Kochstr. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York, N. Y. / Printed in Germany

HILGERS A G

STÅLKONSTRUKSJONER AV ENHVER SLAGS

NAGLET OG SVEISET

FABRIKKER I RHEINBROHL OG NEUWIED

Høikonstruksjoner

Brokonstruksjoner

Stålplatekonstruksjoner

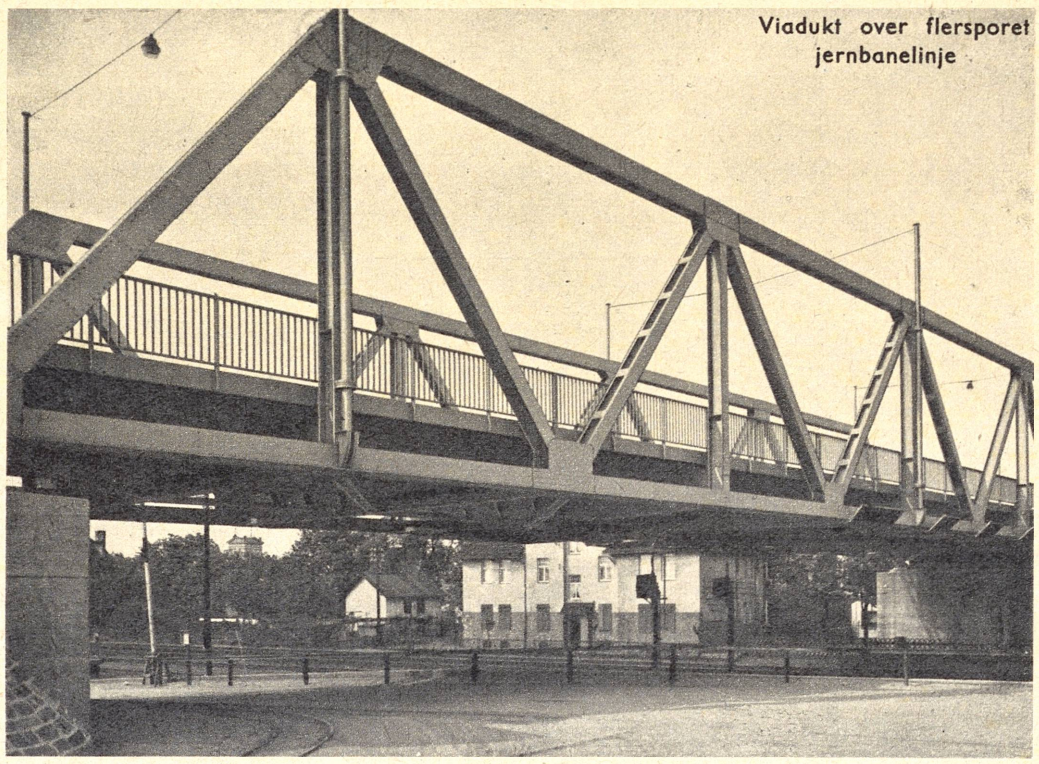
Konstruksjon av store beholdere

Skibskonstruksjoner

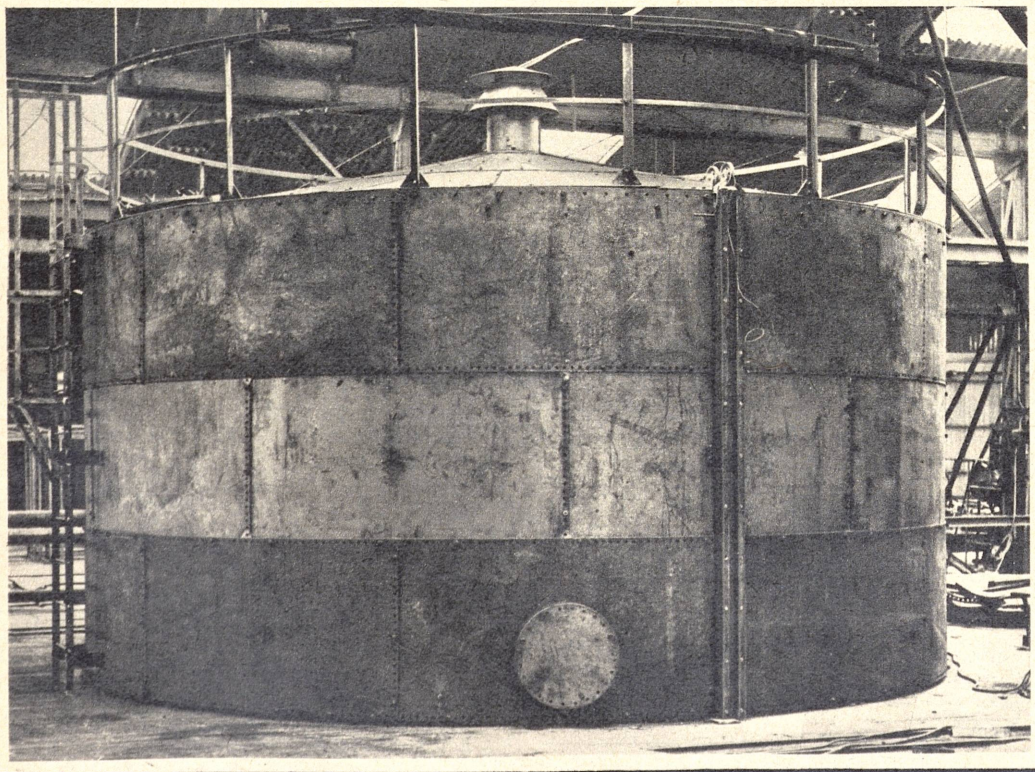
for elv- og kanaltrafikk

Galvaniseringsanlegg

Stålovertrekk

Viadukt over flersporet jernbanelinje

Hilgers bygger:

Broer for Mexico, Guatamala, Costa-Rica, Bolivia, Jugoslavia Siam, Indokina;

Beholdere for Italia, Nederland, England, Iran, Kina, Sveits, Danmark, Latvia;

Verksteds- og lagerhus for Østafrika, Irland, Italia, Frankrike, Paraguay, Venezuela:

Stålstillaser for Japan, Siam, Manschukuo, Italia;

Stålplatekonstruksjoner for Irak, Norge;

Sjaktstillaser for Nederland, Frankrike;

Jernbanehaller for Ankara/Tyrkia

Komplette redskapsvogner til brobygning for Tyrkia;

Pontoner for Kolumbia;

Beholder på 200000 ltr. for Iran

HILGERS BYGGER I HELE VERDEN!

I dette nummer bringer *Signal*

Betraktninger om Berlin-pakten

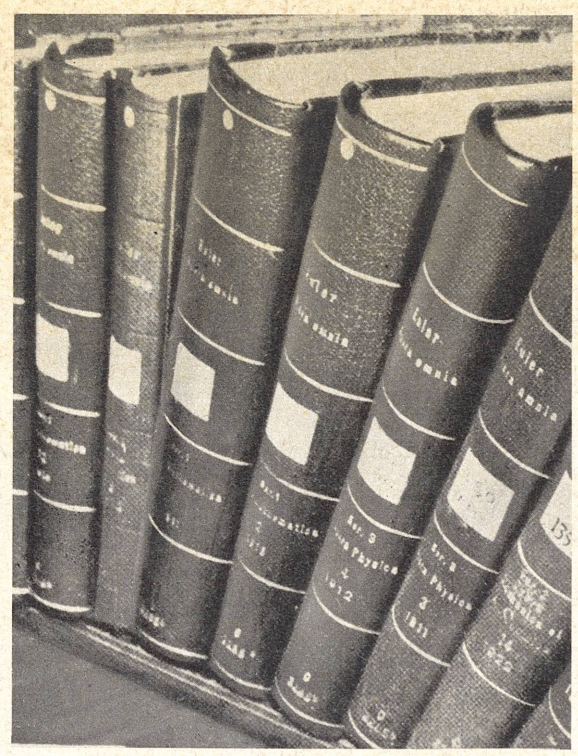
De mest gripende PK.-billeder i 1940

En u-båt vender hjem

Dyrenes fest i Momostenango

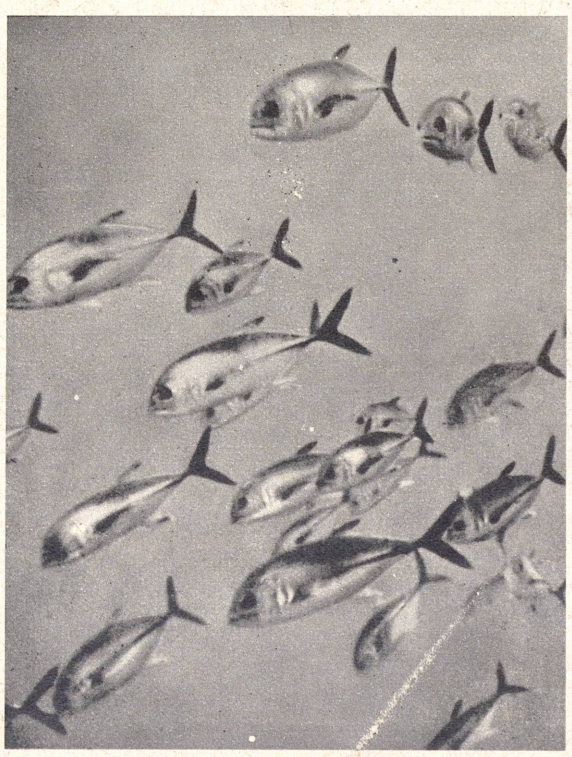
Matematiske merkverdigheter

Skiløping tatt tettvint

Marion og Irma under deres vanskeligste trikk

Undervannsjakt med kameraet

Bevingete vitser